

OSCAR WILDE – LADY FUCKINGHAM

Byl to počátek neobyčejné senzace u literárním světě, když nedlouho před první světovou válkou důstojný pán Jonathan O'Tooley objevil na půdě své staříčké fary v Tweeddlewynnu u hrabství Limerick (Luimneach) zvětšely rukopis podepsaný jakýmsi Sebastianem Melmothem.

Bohobojný reverend tehdy zalistoval v zaprášeném svazku a upřímně se zhroutil. V prvním hnutí mysli chtěl rukopis vrhnout do plamenů u krbu, neboť text, to byla pustá prasárna, byť duchaplná. Avšak reverend O'Tooley byl moudrý a rozvážný muž a rukopis posléze odevzdal literárním vědcům z Irské univerzity u Baile Átha Cliathu. Tak byla světu objevena prozaická prvotina Oscara Wilda.

Oscar Fingal O'Flahertie Wills Wilde se narodil roku 1856 jako syn irského lékaře Williama Wilda a excentrické básničky J. F. Elgeeové, která své pozoruhodné výplody zveřejňovala pod výmluvným pseudonymem Speranza. Je nanejvýše pravděpodobné, že mladý Wilde se při psaní Lady Fuckinghamové nechal šťastně inspirovat některými pasážemi z proslulého deníku své matky, který se později bohužel nenávratně ztratil.

Lady Fuckinghamová, jak se zjistilo následným bádáním, byla poprvé uveřejněna anonymně na pokračování u prvních patnácti číslech pokoutního měsíčníku britské smetánky THE PEARL, A Journal of Facetiae and Voluptuous Reading, který vycházel tajně od července 1879 do konce roku 1880 u Londýně bez udání vydavatele, a jak se záhadně objevil, tak i záhadně zanikl. Nikdo z nezasvěcených ani netušil, že Lady Fuckinghamová je prvotina potomního »enfant terrible«, jehož oficiální první knížka nazvaná prostě Básně vyšla pak roku 1881.

Wilde ke konci svého krátkého života (zemřel 1900 v Paříži) užíval pseudonymu Sebastian Melmoth a svůj starý rukopis Lady Fuckinghamová podepsal zřejmě v nostalgickém zadumání nad povedeným dílkem svého raného mládí.

Volod'a Miljuchin

© Translation by Volod'a Miljuchin 1992

© Ilustration by Rudolf Svoboda

All Right Reserved CESTY 1992

ISBN 80-85363-38-0

ÚVOD

Laskavý čtenáři, sotva je zapotřebí, abych se omlouval za to, že svěčuji tisku toto milostné a galantní vyprávění mladé patricijské dámy, z jejichž prožitků, jak si troufám být jist, bude mít každý opravdový milovník chlápňého čtení stejnou nebo i vyšší míru potěšení než tvůj pokorný služebník.

Hrdinka těchto pamětí patřila (běda, patřila!) k nejpůvabnějším a nejkouzelnějším příslušnicím svého pohlaví na britských ostrovech, byla obdařena neobyčejnou vřelostí povahy a tak mimořádnou nervní citlivostí, že byla zcela bezbranná před svůdným vlivem nejdelikátnějšího stvoření božského neboť Bůh stvořil člověka, to jest muže, k obrazu svému a jeho prvním příkázáním bylo: Milujte se a množte... (Genesis 1,28).

Přirozený pud našich dávných předků jim vnukl, že pohlavní obcování je ten nejprůhodnější způsob uctívání, jež mohou nabídnout svým božstvům, a já vím, že ti z mých čtenářů, kteří nejsou bigotními křesťany, se mnou budou souhlasit, neboť rozhodně nemůže být žádným hříchem hovět přirozeným choutkám a co nejvíce se těšit z těch rozkošných pocitů, k jejichž prožívání nás Stvořitel tak bohatě vybavil.

Ubohé děvče! Nežila dlouho, a jestliže tak neúnavně využívala těch pár let svého motýlího života, kdo by po ní mohl hodit kamenem!

Zpracoval jsem toto vyprávění z útržkovitých zápisků, jež v útlém balíčku svěřila oddanému komorníku, který po jejím náhlém a předčasném skonu v mladém věku třiaadvaceti let vstoupil do mých služeb.

Jako autor jsem si vědom, že neobratnost mého slohu může snad někoho poněkud urážet, avšak nicméně doufám, že má upřímná snaha poskytnout laskavým čtenářům potěšení z četby je mi dostatečnou omluvou.

Sebastian Melmoth

1

Můj milý Waltře, jak Tě miluji! Leč běda, nikdy se to nedovíš, dokud neodejdu navždy. Sotva si můžeš domyslet, když mne tak postrkuješ na invalidním vozičku, jak něžná přichylnost zalévá srdce ubohé souchotinářky nad hrobem. Jak dychtím sát sladkosti lásky z Tvých rtů, hladit a laskat Tvůj mocný pyj a cítit v sobě jeho škvavé pohyby! To však se už nikdy nemůže stát a jediné vzrušení, jež mne ještě očekává, bude má smrt. Mohu jen vzdychat, když pohlížím do Tvé laskavé tváře, a tiše obdivovat nádherné rozměry mého miláčka, jež dokazuje ten velikánský svazek klíčů, co stále nosíš v kapse. Ty vskutku máš klíč klíčů, jehož žhavé přiřazení by odemklo každou panenskou komůrku.

Je to bláznivý nápad, abych Ti tu vypsala historii některých mých milostných dobrodružství, avšak jedna z těch mála radostí, jež mi zůstaly, je hroužít se do vzpomínek na minulost a domnívat se, že opět prožívám ty vzrušivé pocity chlápňých hrátek, jež mi jsou už odepřeny. Chovám tu naději, že vyprávění o mých bláznovstvích a ztřeštěnostech Tě aspoň trochu pobaví a přispěje k tomu, že na mne v příštích letech zcela nezapomeneš. Chtěla bych Tě, drahý Waltře, požádat, aby sis v duchu vždy představoval Beatrici Fuckinghamovou, až budeš v objetí svírat své budoucí milenky. Dělávala jsem to obdobně, kdykoli jsem nemohla dostat toho, po němž jsem toužila, ale nebývalo to často.

Můj duchod skončí s mou smrtí, a tak nemá smyslu, abych psala nějakou závěť, ale u těchto zápisků z mého života najdeš pár set liber, což jsou všechny mé úspory. Najdeš tam také hustou kadeř tmavohnědých chloupků, jež jsem pro Tebe ustříhla z huňaté kštice své

hrmy. Jiní přátelé by snad ocenili spíše kučery z mé hlavy, ale Ty budeš mít suvenýr z posvátného místečka lásky.

Svého otce, markýze Fuckinghamu, si vůbec nepamatuji. Ba dokonce pochybuji, zda mám opravdu tu čest považovat ho za rodiče, protože to byl vetřák a ze soukromých dopisů, jež si posílali s mou matkou, vím, že si byl téměř jist, že za hezkou holčičku, jež mu porodila má matka, vděčí spíš urostlému lokajovi; v jedné poznámce praví přímo, že by mohl prominout cokoli, co se stalo, kdyby plodem jejích pletek s Jamesem byl syn a dědic, aby po jeho smrti nepřipadly statky a šlechtický titul jeho nenáviděnému bratranci, a žádal ji, aby ho nechala v klidu dál pěstovat celer a petržel, co by nakonec mohlo přivést věci více v soulad s jeho přáním.

Ubožák zemřel brzy poté, co napsal tento dopis, a moje matka, od níž jsem chytila tyhle hrozné souchotě, mne v útlém věku zanechala co úplného sirotečka s bídým duchodem dvacet tisíc liber a se šlechtickým titulem, pro nějž byla tato částka zcela nedostatečná.

Moji poručníci byli opatrní šetřílkové a v osmi letech věku mne poslali do školy; za školné a za školní potřeby vydali ročně kolem 150 liber, dokud neuvázili, že je na čase uvést mne do světa, takže můj malý kapitálek zatím nabyl na úrocích.

První čtyři roky školy proběhly bez zvláštních příhod; jen jednou za tu dobu se mi stala taková nepřijemnost, o níž chci vyprávět, neboť tehdy jsem poprvé zakusila pěkný výprask březovou metlou.

Slečna Birchová, ředitelka školy, byla sice dost shovívavá, avšak ráda udělovala tělesné tresty vždy, když se domnívala, že opakované přestupky by mohly vážně narušit kázeň a charakter jejích žákyň, kdyby okamžitě nezasáhla. Bylo mi tak kolem devíti let, když jsem našla zalíbení v kreslení různých obrázků na školní břidlicovou tabulku. Slečna Penningtonová, jedna z našich učitelek, byla mrzutá a přísná pětaticetiletá stará panna a právě ona ve mně probouzela výtvarné schopnosti karikaturisty. Kresbičky tajně putovaly mezi žákyněmi a byly příčinou nemístného hihňání a značné nepozornosti při vyučování.

Jednoho odpoledne slečna Birchová usnula za stolkem a stará Pennka byla zaujata vyučováním. Posedla mne náhlá inspirace nakreslit dvě nestydané kresbičky: jedna z těch starých panen seděla na nočníku a druhá, sukni vyhrnutou, si ulevovala na louce.

První spolužačka, jíž jsem to ukázala, málem vyprskla smíchy, dvě další byly zvědavý na příčinu její veselosti a hned jí nahlížely přes rameno, když tu náhle, aniž jsem stačila tabulku vzít a obrázky setřít, stará Pennka se na tabulku vrhla jako jestřáb na myš a vítězoslavně nesla tu kořist slečně Birchové, jež se zatím probudila. Při prvním pohledu na ty necudnosti se nemohla ubránit úsměvu, ale okamžitě ho potlačila.

»Ta mladá dáma to musí odpykat, slečno Penningtonová,« řekla slečna Birchová důstojně. »Už posledně zlobila s těmi svými hanbatými obrázky, ale tohle je opravdu příliš. Takhle by pokračovala dál – a tomu zabráníme. Zavolejte Susan, ať mi přinese březovou metlu! Musím jí ztrestat, dokud se mi pění krev, protože jsem příliš laskavá a mohla bych jí to ještě odpustit.«

Vrhla jsem se na kolena, prosila jsem o milost a slibovala jsem: »Nikdy, už nikdy neprovedu nic takového!«

Slečna Birchová řekla: »Na důsledky jsi měla myslet, než jsi vůbec začala kreslit obrázky tak oplzlé! Pouhá představa, že jedna z mých mladých dam je schopna takových výtvorů, mne děsí. Nemohu dovolit, aby se ti v hlavě honily takové nepřístojné představy. Snad se mi podaří je z tebe vymrskat.

Slečna Penningtonová se zlým pohledem zadostiučinění mne uchopila za zápěstí, čímž mě přinutila povstat, zrovna když se objevila Susan, statná macatá dívka kolem dvacítky, s hrozivě velkou metlou z březových proutků pečlivě svázaných červenou sametovou stužkou.

»Nuže, Lady Beatrice Fuckinghamová,« pravila slečna Birchová slavnostně, »poklekni, vyznej svou vinu a polib metlu.« Vzala metlu od Susan a napřáhla ji ke mne gestem královny, jež podává žezlo k políbení svému poddanému.

Ve snaze překonat nevyhnutelné a co možná přispět ke zmírnění trestu jsem poklekla a s nepředstíranými slzami v očích jsem ji prosila, aby byla tak shovívavá, jak jen jí její smysl pro spravedlnost dovolí, protože jsem si vědoma, že si zasloužím to, co se mnou hodlá provést, a že hluboce želím toho, jak jsem ji svou kresbičkou urazila a pohoršila. Políbila jsem metlu a odevzdala jsem se svému osudu.

Slečna Penningtonová řekla zlomyslně: »Hle, slečno Birchová, jak rychle vzbuzuje pohled na metlu pokryteckou lítost!«

A slečna Birchová dodala: »To docela chápu, slečno Penningtonová, ale snažím se sladit přísnou spravedlnost s milostí v pravý čas. A teď, ty nestydatá umělkyně, vyhrň si vzadu sukni a vystrč svůj zadeček k potrestání zaslouženému právem.«

Chvějícíma se rukama jsem si vyhrnula sukni i spodničku; pak jsem si musela rozepnout i spodní kalhotky. Položily mne na lavici, Susan stála přede mnou a držela mi obě ruce, zatímco stará Pennka a francouzská vychovatelka, která právě vešla do třídy, mne držely každá za jednu nohu, takže jsem byla beznadějně ukřižovaná.

Slečna Birchová se s pohnutou vážností rozhlédla po třídě pomrskávajíc metlou: »Nuže, vy všechny mladé dámy, budiž vám toto zmrskání varováním. Lady Beatrice si zajisté zaslouží tuto potupnou ostudu za své nevkusné, ba měla bych upíše říci sprosté obrázky. A teď – švih – budeš – švih – ještě – švih kreslit – švih – něco – švih takového? Tumáš, tumáš, tumáš! To tě naučí! Ach, ty ječíš? Tumáš, přidám ti!« Březová metla byla vedena hrozitánskou silou. Moje jemná pokožka mne každým švihnutím páčila víc a víc. »Au, au, auvej! Pane Bože! Madame, slitování! Au, au, už nikdy, nikdy to neudělám! Áááh, áááh, to je k nevydržení!« Křičela jsem, ječela jsem, řvala jsem při každém švihnutí metly. Zmítala jsem se, kovala, ale nebylo to nic platno, jen jsem se úplně vyčerpala tou marnou snahou.

Slečna Birchová konstatovala: »Musíš to vychutnat do dna, aby ses polepšila, ty zpustlé děvče! Kdybych ti to prominula, brzy bys mi znemravnila celý ústav. Chachá, zadeček ti už pěkně napuchl, ale já ještě nejsem hotova!« A řezala mne se vzrůstající zuřivostí.

Zahlédla jsem její obličej, který obvykle býval bledý, ale teď se zruměnil vzrušením a její oči neobvykle jiskřily. »Chachá,« pokračovala ve svém pedagogickém výkladu. »mladé dámy, střeďte se mé metly, abych ji nemusela používat častěji! Jen pověz, lady Beatrice, jak se ti to líbí? Jen řekni, ať všechny zvíme, jak je to hezké!« A při každém slově mne švihala zas a zas.

Bylo to hrozné. Měla jsem pocit, jako bych už byla rozsekaná na kousky, a metla páčila, jako by byla rozžhavená doběla. Zdálo se mi, že co nevidět už musím zemřít. Mé ječení přešlo v hysterický řev, jenž postupně slábl a přešel v temné skučení. Pak jsem zřejmě omdlela, protože už si nepamatuji nic než to, že jsem nabyla vědomí v posteli a můj ubohý zadeček mne páčil a škubalo mi v něm bolestí. Trvalo to celých čtrnáct dní, než zmizely všechny následky tohoto ukrutného mrskání.

Když mi bylo dvanáct, byla jsem zařazena ke starším dívkám. Dostala jsem veselou spolubydlící jménem Alice Marchmontová. Byla to hezká buclatá blondýnka s velkýma smyslnýma očima a s tlíkem pevným a hladkým jako slonovina. Zdálo se mi, že se jí docela zamlouvám a hned druhou noc jsem spala v její posteli s ní. Líbala mne a muchlala tak milostně, že jsem z toho nejdřív byla poněkud zmatena, neboť si na mě dovolovala tolik, až mi srdce bušilo jako zvon, a přestože byla zhasnuto, cítila jsem, jak mi tváře planou studem, když mi na rty tiskla horké polibky, a jak mi šmejdila rukama po nejintimnějších partiích, chvěla jsem se jako sakura ve vichřici.

»Co se tak chvěješ, milá Beatrice?« tázala se. »Čeho se bojíš? Vždyť mi můžeš dělat totéž, je to tak krásné! Strč mi jazyk do úst, to je velký podnět k milování a já tě tolik chci milovat! Kde máš ruku? Sem, sem mi ji dej. Necítíš ty chloupky, jež mi začínají rašit na pipince? Tobě taky brzy porostou. Šimrej mě prstem na šterbince, tady, přesně tady.« A tak mne Alice uvedla do umění masturbace tím nejněžnějším milostným způsobem.

Můžeš si domyslet, drahý Waltře, že jsem byla učenlivá žačka, třebaže ještě tak mladá. Její dotyky mi bouřily krev, když mi sála jazyk, byla to slast. »Ach, ach! Přitlač, přitlač!« A pojednou jsem cítila, že mám prsty vlhké od něčeho horkého a lepkavého. Vášnivě mne zlíbala a najednou ochabla.

»Co je ti, Alice? Vždyť jsi mi potřísnila prst, ty hnusné děvče!« šeptala jsem, hihňajíc se. »Pojď a šimrej mě taky, začíná se mi to docela líbit.«

»To je v pořádku, miláčku, jen mne stále miluj za to, že tě učím tak příjemným hram,« řekla, vsunula mi ruku mezi stehna a prostředníkem mě začala šimrat na šterbince. Působilo mi to takové potěšení, že jsem si sotva uvědomovala, co se děje, a celou mne ovládl jakýsi sladce chlípny toužebný pocit. »Ach, ach! To je krásné! Ještě, ještě! Rychleji, přitlač!« Málem jsem omdlela rozkoší, když mne přivedla k mému prvnímu panenskému orgasmu.

Příštího večera jsme opakovaly tuto nemravnou zábavu a Alice odněkud vytáhla jakousi věc podobnou klobáse; bylo to vyrobeno z měkké kozlečí kůže a vycpáno pěkně dotvrda. Požádala mne, abych to do ní zasunula a pohybovala tím sem a tam. Ležela jsem na ní a ona mě třela jako předtím, a já jsem měla jazyk v jejích ústech. Byla to nádhera. Nemohu ti ani vypovědět, jak vyváděla, zdálo se, že jak pohybuji tím nástrojem, dohání jí to k vrcholné rozkoši, vzdychala a vzlykala a sténala: »Ach, ach, ááách! Můj milý chlapečku! Umrtnuješ mě tou rozkoší! A vyronila pozoruhodnou dávku milostné šťávy přímo na mou pracovní ruku.

Když jsme se aspoň částečně zklidnily a vzpamatovaly, zeptala jsem se jí, co mínila tím, že mne nazvala svým milým chlapečkem.

»Ach, Beatrice,« odpověděla, »už jsem příliš ospalá, ale zítra večer ti budu vyprávět svůj příběh a vysvětlím ti, čím to je, že moje pipinka je s to přijmout do sebe tuhle věc, zatímco ta tvoje ještě nemůže. Vzdělám tě trochu víc ve filozofii života, drahoušku. Teď mi dej pusinku a budeme spinkat.«

Jistě si, milý Waltře, dovedeš představit, jak jsem byla zvědavá a nedočkavá. Sotva jsme zavřely dveře našeho malého pokojíku, zvolala jsem: »Tak Alice, honem do postele, hořím netrpělivostí vyslechnout tvůj příběh!«

»Uslyšíš ho, drahoušku, ale nech mne svléknout v pohodě. Nemohu přece do postýlky skočit jen tak, musím si zkontrolovat své něžné ochlupení. Jak se ti líbí, Beatrice? Svlékej se, měly bychom si je porovnat,« řekla, shodila ze sebe poslední kousek spodního prádla a

prohlížela si svou půvabnou nahotu ve velkém nástěnném zrcadle. Brzy jsem stála zcela nahá vedle ní.

»Máš rozkošně našpulenou pipinku, Beatrice,« pronesla důvěrně, když pohlédla na můj mons Veneris. »Dokonale doplňujeme jedna druhou – já ji mám blond a ty budeš brunetka. Podívej se, moje chloupky povyroستly už na půl palce!« Zdálo se, že to nebude mít konce, a pozbyla jsem trpělivosti. Navlékla jsem si noční košili, vlezla jsem do postele a prohlásila jsem, že slib o vyprávění příběhu nebyl nic než pustá lež a že už jí nikdy nedovolím aby mne milovala, dokud neukojí mou zvědavost.

»To od tebe není hezké, že pochybuješ o mém slibu,« vykřikla, skočila za mnou do postele, vyhrnula mi noční košili a začala mě plácát přes zadek, čemuž se vesele smála.

»Tumáš, tumáš, abys už nikdy nepochybovala o daném slovu mladé dámy! A tumáš ještě! A teď ti budu vyprávět svůj příběh, třebaže bys zasloužila, abych tě nechala čekat až do zítřka.«

Po chvíli, jen co jsme se pohodlně uvelebily, začala vyprávět.

Příběh Alice Marchmontové

Žila byla kdysi na venkovském zámku asi desetiletá holčička Alice. Její rodiče byli bohatí a bydleli v krásném velkém domě s velkou zahradou a pěkným parkem. Holčička měla bratra o dva roky staršího. Maminka měla svou holčičku velmi ráda a tolik se o ni bála, aby se jí nepříhodilo nic zlého, že jí nikdy nepouštěla z dohledu, pokud o ni nepečoval komorník William, jenž býval jejím společníkem při dětském skotačení v parku.

William byl hezký a úpravňý muž kolem třicítky a setrval v domě už od svého dětství. Alice měla Williama velmi ráda a často mu sedávala na kolenou, když jí v parku na lavičce předčítal pohádky. Spřátelili se tak, že když spolu byli o samotě, oslovovala ho »milý Williame« a jednala s ním jako se sobě rovným.

Alice byla zvědavé děvčátko a často Williama uváděla do rozpaků zvláštními dotazy zejména z oboru přírodopisu, například jak zvířátka dostanou mladé nebo proč je kohout tak krutý a skáče na ubohé slepičky klofaje je ostrým zobákem a tak dále.

»Děvenko,« říkával zmatený William, »Nejsem slepice ani kráva. Jak to mohu vědět? Neptej se na takové hlouposti.« Ale Alicí tím neodradil a ona dále naléhala. »Ty to, Willie, víš a nechceš mi to říci! Chci to vědět!« Leč její snaha po poznání vycházela naprázdno.

Tak to šlo nějaký čas, až bylo Alici kolem dvanácti let. Tu připadla na něco, co jí předtím nikdy ani nenapadlo. Uvědomila si tehdy, že William pod záminkou nějakých povinností se vždy mezi sedmou a osmou hodinou ránní, to jest asi hodinku před snídaní, pravidelně vzdaluje a uzavírá se ve své komoře. Když se Alice odvážila a zaťukala na dveře, vždy byla zevnitř zastrčena závora a vstup jí byl odepřen. Klíčová dírka byla zakryta, a tak se nedalo nic dělat. Avšak naše chytrá Alice přišla na to, že by do té Williamovy tajemné komnaty mohla nakouknout, kdyby se dostala do chodby na druhé straně. Chodba sice byla na obou koncích uzavřena zamčenými dveřmi, protože se nepoužívala, ale zvenčí měla asi čtyři stopy od země okénko, které bylo zajištěno jen obyčejným háčkem. Stačilo jen vyrazit jednu malou tabulku skla – a cesta byla otevřena. To Alice šikovně provedla a nemohla se dočkat příštího rána, aby do Williamovy svatyně nahlédla z druhé strany dveřmi, jež sice také byly věčně zamčeny, ale byly částečně prosklené. Bylo to tak vzrušující těšit se na to, až zjistí, co tam vlastně William dennodenně provádí.

Nazítří vstala Alice časně ráno a řekla své komorné, že se ještě před snídaní půjde proběhnout na čerstvý vzduch do zahrady. Zatím však pospíšila k rozbitému okénku, otevřela je a prolezla do staré chodby. Zula si botky a tiše se plížila k proskleným dveřím. Sklo bylo dosti zašlé, ale velká klíčová dírka nebyla zakryta a ve vyschlém dřevu dveří objevila několik škvír, takže měla poměrně dobrý rozhled po celé místnosti.

William nebyl přítomen, ale brzy se objevil s košíkem jídelních přborů ze včerejška a počal třídít a počítat lžíce, lžičky, vidličky a sklenky. Byl s tím brzy hotov; vzal pak z poličky jakousi knížku a se zaujetím se v ní listoval. Vtom do místnosti vešla Lucy, nejhezčí z našich služebných, a řekla: »Zapomněl jsi tam ještě nějaké přbory, aby ti nechyběly.«

William se na přbory ani nepodíval, chytil Lucy kolem pasu, vtiskl jí hubičku na tvář a řekl: »Čekám tu na tebe; věděl jsem, že ty přbory přineseš.« Ukázal jí rozevřenou knížku: »Co říkáš téhle poloze? Líbilo by se ti to tak?«

Lucy se dívala se zájmem, ale zčervenala až po kořínky vlasů. Knížka dopadla na podlahu. William si přitáhl dívku blíž a snažil se jí rukou šmátrat pod sukněmi.

»Ne, ach ne!« vykřikla a pak dodala tišeji: »Dnes ne, víš, dnes to nejde, snad zítra. Dnes musíš být hodný. Tady máš závdavek, ale už musím běžet.« To řekla a vjela mu rukou do rozkroku, což jsem bohužel neviděla pořádně. Pak uskočila a nedbajíc Williamovy snahy zadržet ji, prchla z komory.

William byl zřejmě rozčilen. Vrhel se na pohovku a reptal: »Ta potvora, ta mrcha! Zítra jí dám co proto!«

Alice, jež bystře pozorovala všechno, co se v komoře děje, spatřila nesmírně překvapena, že William má rozepnuté kalhoty a z nich mu trčí jakási dlouhá tvrdá věc, obdařená rudou hlavou. William to uchopil jednou rukou a zdálo se, že váhá, zda to opět zastrčit do kalhot, ale najednou to počal třít nahoru a dolů. »Že jsem se nechal tak vyrajcovat, já blbec! Ah, ah! Nedá se nic dělat, prostě musím! Ruka pracovala stále rychleji. Líce mu zčervenaly, oči měl vyvalené a za několik okamžiků mu z toho něco vystříklo; bělavé kapky mu potřísnily ruce i kalhoty a některé dostříkly až na podlahu téměř dva yardy daleko. Tím skončila jeho extáze. Ležel bez pohnutí asi pět minut, pak vstal, pečlivě se utřel do ručníku a vyšel z komory.

Alice z toho byla celá pryč, ale přes to všechno, co viděla, pudově cítila, že to zdaleka není celé tajemství, jež skrývá Williamova komora. Hned si řekla, že tam nazítří přijde zase a bude sledovat, co budou William a Lucy spolu provádět.

William s ní šel na procházku jako obvykle, usedli na lavičku a William jí předčítal. Alice mu seděla na kolenou a v hlavince jí vrtala neodbytná otázka, kam se poděl ten dlouhý tuhý předmět, který viděla ráno. Předstírajíc nebeskou nevinnost dotýkala se jakoby maně Williamových kalhot tu i onde v naději, že nahnátné tu strašlivou věc, ale dospěla k závěru, že William má v kapse jen zmuchlaný kapesník.

Následujícího rána číhala Alice opět na své pozorovatelně u dveří v zamčené chodbě a brzy spatřila Williama s košíkem přborů, jež hned odložil a pln netrpělivosti se nemohl dočkat Lucy. »Tak kde sakra je?« bručel nahněvaně. »Už mi stojí jako tágo!«

V tu chvíli vklouzla do komory Lucy a pečlivě zamkla dveře. Vrhla se Williamovi do náruče, zasypala ho polibky a šeptala: »Ach jak jsem se na to těšila! Jak jsem po tom toužila. Je to strašně zbavit ženskou každý měsíc potěšení a radosti po několik nekonečně dlouhých dnů!«

Chvatně rozepínala Williamovy kalhoty a vytáhla tu věc, kterou Alice už znala. »Nespěchej tolik, Lucy,« huhlal William, neboť ho svými polibky přímo dusila, »nepokaž všechno tou svou netrpělivostí. Nejdřív musím zlíbat tvé hnízdečko!

Pevně ji objal, položil na pohovku a vyhrnul jí sukni a spodničku. Alice viděla buclatá bílá stehna, ale nejvíce ji upoutala jasně rumělková pootevřená štěrbinka, jež jakoby zvala k návštěvě; nad ní se černal huňatý pahrbek Venušin jako chumáč kudrnaté koudele.

William hbitě poklekl a přísál se ke štěrbince svými rty; líbal ji tak vášnivě, až to mlaskalo. Dívce to působilo nesmírnou rozkoš, vzdychala a sténala, až to William nevydržel, vecpal se Lucy mezi bělostná stehna a jedním rázným pohybem vrazil svůj mocný nástroj do zející štěrbinky, až byl celý ponořen v dívčiny útrobách. Lucy vyrazila jen: »Ha!«

Chvilku leželi bez pohnutí, jako by vychutnávali své tělesné spojení, pak Lucy mrskla zadečkem a William se také rozhýbal. Bitva byla zahájena.

Alice ze své pozorovatelně dobře viděla mocný mužský nástroj pohybující se sem a tam jako ocelový píst parní lokomotivy. Naběhlé a správně prokrvené stydké pysky se při každém povytažení svíraly jako v obavě, aby jim nebyl odebrán ten pouťový cukrový špalek, a hojně slintaly mazlavou pěnu. Pohyby se k nepřičetnosti zrychlovaly, až najednou oba milenci strnuli v křečovitém objetí tak pevném, že připomínali jediné báhorečné zvíře se dvěma hřbety. Alice přesto zahlédla pramínek smetanově tekutiny líně vytékající z dívčiny štěrbinky, jak oba znaveně a netečně leželi zmoženi tím krutým milostným bojem, v němž nebylo poražených.

William byl první, kdo porušil to uklidňující ticho: »Lucy, od zítřka musíme být opatrní. Víš přece, že se vrátí Mary, ta slídívá stará ježibaba. Pak už nebudeme mít tolik příležitosti.«

Lucy opáčila: »Ty mizero, teď už je mi úplně jedno, jestli nás někdo chytí. Zkrátka to musím mít za každou cenu!« Znovu ho objala, líbala ho na ústa, nohy mu ovinula kolem pasu a opět se pod ním začala zmítat. Jakkoli to byl statný a urostlý muž, zdálo se, že váha jeho těla je úplně nic ve srovnání s její milostnou dychtivostí.

William se všelijak vymlouval a obával se, že ho budou postrádat, ale nic platno. Lucy věděla, co chce, a William byl brzy schopen i ochoten si to zopakovat. Bylo to snad ještě zběsilejší než prve. Avšak přesto nemohl William skrýt svou nervozitu a vytáhl svůj zmáčený instrument ze zpěněné pipiny, hned jakmile se smísily obě milostné šťávy jejich vášnivě lásky.

Lucy vyskočila a upravila si oděv, ale poklekla na zem k Williamovi, chopila se jeho povadlého údu a počala ho usilovně sát. To Williamovi jistě dělalo dobře, neboť silně zrudl v obličeji; když Lucy přestala, viděla Alice, že mu zase stojí tak pevně, jako stožár admirálova velitelského korábu.

Lucy řekla, tiše se smějíc: »Tak, chlapče, teď tě opustím; myslí na mne až do zítřka. Nemohla jsem si odpustit, abych si tě trošku neoblížla, protože i mně to působí potěchu.«

Naposled políbila Williama na ústa a zmizela jako liška v houští. William za ní zamkl dveře a Alice se tiše vzdálila a pospíchala na snídani.

Bylo krásné májové ráno. Brzy po snídani šla pak Alice jako obvykle s Williamem na dopolední procházku do parku. Horká krev v ní jen vřela a Alice nesmírně dychtila po takových radostných zážitcích, jichž, jak se domnívala, má Lucy až až. Sešli dolů k jezírku a Alici napadlo, že by se mohli projet v krytém člunu. William odemkl loděnici a pomohl

jí nastoupit na pěkný rozměrný člun s polokabinou, jež byla vybavena čalouněným křesly, kobercem a poduškami.

»Tady ve stínu je příjemně,« řekla Alice. Pojď sem taky Willie, chvilku tu posedíme, a než si vyjedeme po jezírku, přečteš mi něco zajímavého.«

»Jak si přejete, slečno Alice,« odpověděl William zdrženlivě, vlezl do člunu a posadil se na složené pokrývky.

»Trochu mne bolí hlava... Mohla bych se o tebe opřít?« řekla Alice, odhodila klobouček, opřela se o polštář a položila hlavinku Williamovi do klína. »Cože jsi dnes tak upjatý, Willie? Dobře víš, že se mi nelíbí, když mi říkáš slečno. Klidně mi říkej třeba Lucy.«

Ve Williamovi by se krve nedořežal. Alice to přímo vychutnávala a pomyslela si: »Vypadl bys z vlastních kalhot, kdybys jen tušil, co jsem viděla za dílo mezi tebou a Lucy!«

Zavrtěla hlavou v jeho klíně, dívala se vzhůru na něj a radovala se z hlubokých rozpaků, do nichž ho vehnala. Potom položila ruku schválně na ten zmuchlaný kapesník co měl v kapse, a pokračovala: »Myslíš, Willie, že někdy budu mít tak hezké nohy jako Lucy? Neměla bych už začít nosit dlouhé šaty? Začínám se stydět, že ukazují lýtka vysoko.«

Komorník William se nemohl vzpamatovat z údivu, z nesmírného a náhlého údivu, protože to všechno najednou spadlo jakoby z nebe. Zážitek ranní milostné epizody s Lucy před snídaní byl v jeho mysli ještě příliš živý, že zmínka o ní a nadto Alicina dívčí ručka spočívající něžně na jeho kapse se zmuchlaným kapesníkem, vzbudila v jeho bujně krvi náhlý příval bujně touhy, a jakkoli se ho snažil potlačit, cítil, jak jeho neukázněný úd počíná svrbět, a byl si téměř jist, že Alici nemůže ujít, jak nabíhá. Mírně se odsunul a tak suše, jak jen mohl, se zeptal: »Nechcete, abych vám předčítal. Alice? Dnes nějak zlobíte.«

Alice vzrušeně, s neobvyklým ruměncem ve tváři, řekla: »Ty chlape špatná, teď mi řekneš, co chci vědět! Jak přicházejí děti na svět? Co je ten záhonek petržele, o němž lékaři a sestry tvrdí, že se z něho vyklubou děti? Není to náhodou ten kudrnatý porost pod ženským břichem? Lucy ho má taky a já jsem viděla jak jste ho ráno líbal, pane!«

William byl na omdlení. Na čele se mu perlil smrtelný pot. Nebyl mocen slova a Alice mu šeptala »Dnes ráno jsem viděla všechno, Willie, všechno jsem viděla! A viděla jsem také, jakou rozkoš jí působila ta tvoje věc s rudou hlavičkou. Musíš mi vysvětlit to tajemství a já to nikomu neřeknu. Tady máš tu obludu, kterou jsi do ní tak zběsile strkal. Musím to vidět a sáhnout si na to! Vida, už to ztvrdlo, jen jsem na to šáhla! Chachá, je to legrační. Vyndám ho, jako to udělala Lucy« Rozepnula ubohému Williamovi poklopec a vytáhla odtamtud ten bujný nástroj lásky. Políbila tu červenou sametovou hlavičku a řekla: »To je sladká věcička, tak heboučká na dotyk. Ach, musím se s ním trochu pomazlit.«

Jen dotyky a laskání působily na jeho smysly jako žár plamene. Pozbyl vlastní vůle i řeči a jen se mlčky poddával choutce svévolného děvčete, ale prostě si nemohl pomoci, nemohl se zdržet a ani se zdržet nechtěl, až mocný proud semene vystříkl z údu a skropil jí ruce i obličej.

»Ó,« vykřikla. Přesně to jsem viděla včera ráno. Cáká to také tak do Lucy?«

William, zbaven napětí se poněkud vzpamatoval. Vytáhl čistý kapesník, pečlivě oťel Alicin obličej a ruce, uklidil pyj na patřičné místo a bědoval: »Pane Bože to je v hajzlu! Co jste to udělala, Alice? To je strašné! Nikdy už s vámi nesmím jít na procházku.«

Alice se rozplakala. »Ach Willie, nebuď tak zlý! Myslíš, že to někomu prozradím? Jen se chci o to potěšení podělit s Lucy. Ach, líbej mě, jako jsi líbal ji a už o tom dnes nebudeme mluvit.«

William nemohl odmítnout tak vášný požadavek, ale uložil si značnou zdrženlivost, ačkoli jeho milostná vášeň ho nutila k pravému opaku. Po pravdě řečeno tu ližbu odbyl.

»Jak nádherné je cítit tvůj jazyk právě tam! Jak krásně mne šimrá a hřeje. Ale moc pospícháš a už jsi přestal, ačkoli právě teď to začalo být ještě hezčí, můj Willie,« žvatlala Alice objímajíc ho a líbajíc.

»Pomalů, miláčku, nesmíš být tak hrr! Je to přespříliš nebezpečná hra pro tak mladé děvce. Hlavně si dej pozor před lidmi, jak se na mne díváš a jak se mnou mluvíš,« řekl William opětuje její panenské polibky. Cítil zcela jistě, že proti tomuto milostnému pokušení je úplně bezbranný.

»Aha,« řekla chápavě Alice. »Ty máš strach z Lucy. Ale to lze snadno zařídit. Zasněžíme ji do všeho. Zbavím se nějak své komorné a požádám matinku o Lucy. Není to bezvadný nápad, Willie? A všechno zůstane jen mezi námi třemi.«

William si už srovnal myšlenky a musel obdivovat moudrost té mimořádně prohnané dívky. Alicin nápad horlivě chválil a pak se chopil vesel a vyplul na jezírko, aby zchladil svou rozohněnou krev a zklidnil horečné bušení dvou láskyplných srdcí.

Po celé další dva dny přšelo a počasí nepřálo procházkám v parku. Tohoto mezidobí využila Alice k tomu aby vnukla své matce výměnu komorných. Tak se Lucy stala Alicinou komornou.

Pokojík komorné měl dvoje dveře: jedny na chodbu a druhé přímo do komnaty mladé dámy.

Toho dne, co měla Lucy poprvé spát v přilehlém pokojíčku, přemýšlela na lůžku o svém novém postavení komorné a hlavně o tom, bude-li mít nějakou příležitost aspoň občas se sejít s Williamem. Tu ji volala Alice. Ve chvílce byla u ní: »Co račte, slečno Alice, není vám chladno? Tyhle noci jsou teď tak sychravé.«

»Máš pravdu, Lucy, tys na to kápla. Nevadilo by ti, kdybych tě pozvala k sobě do postele? Zahřeješ mě.«

Lucy vskočila do postele natotata a Alice se jí schoulila v náruči jakoby pro zahřátí, ale ve skutečnosti proto, aby cítila obrysy její pěkné postavy.

»Dej mi pusinku, Lucy,« řekla. »Shledávám, že tě budu mít raději než tu múru Mary. Nemohla jsem ji vystát.« Lucy se k ní něžně přitiskla a Alice jí položila ruku na ňadro. »Máš velikánské bradavky, Lucy. Rozepni si košílku, ať si je mohu ohmatat.«

Nová komorná měla chytlavou náuru a dovolila své mladé paní všechny důvěrnosti. Alice jí šmejdila rukama po celém těle dychtivě a zvědavě, aby vychutnala jemnost jejích pevných ňader, pružného břicha a obličejů boků. Aliciny dotyky jí bouřily krev a vzbuzovaly v ní chlípné pocity. Vzdechala a líbala svou mladou paní opět a opět, zas a zas.

Alice šeptala: »Máš nádherný zadek, Lucy! Zadeček jak se patří. Máš tak pevné nepoddajné svalstvo! Jů – a to ochlupení! Kdes to všechno sebrala? To narostlo samo?«

Lucy sténala: »Och, prosím slečno, nechte toho, vždyť za dva tři roky budete taky taková. Když mi to začalo růst, polekala jsem se, připadalo mi to tak nepřírozené.«

Alice: »Jsme obě dívky, není tedy nic špatného na tom, že se navzájem dotýkáme. Sáhni si také, abys poznala ten rozdíl.«

Lucy: »Och, slečno Alice,« a tiskla Alicino nahé břicho k sobě, »neumíte si představit co cítím, když se takhle dotýkáme!

Alice, usmívajíc se: »Je to snad hezčí, než když se tě dotýká komorník William, drahoušku?« Přitom jí prstíkem cuchala ochlupení na hrmě.

Lucy: »Že se nestydíte, slečno! Snad si nemyslíte, že bych mu dovolila, aby na mne byl jen sáhl...« Leč neznělo to přesvědčivě a z hlasu táhla nejistota.

Alice: »Neboj se, Lucy, nikomu nic neprozradím. Ale viděla jsem všechno skrz škvíry ve starých prosklených dveřích. Všecičko to, co se dělo ve Williamově komoře. No, a protože to tajemství znám, chci se té zábavy zúčastnit také.«

Lucy: »Och, pane Bože! Slečno Alice, to že jste opravdu viděla? Budu muset okamžitě opustit váš dům!«

Alice: »Ale, ale žádné strachy, Lucy, neboj se, nikdo se nic nedoví! Ty přece víš, že na Williama nedám dopustit a nikdy bych mu neublížila. Jenže ho nemůžeš mít celého jen pro sebe samu. Vybrala jsem si tě za komornou, abych předešla tvým žárlivým podezřením a abychom své tajemství uchovali před prozrazením.«

Lucy byla rozčilená k nepřičetnosti: »Cože, to nehorázné prase si na vás už něco dovolilo? Slečno Alice, já ho snad zabiju, já ho zabiju!«

Alice: »Klid, Lucy, klid! Nekřič tak nahlas, někdo tě uslyší! Ještě mi nic neudělal, ale já jsem si dobře všimla, jakou ti působí rozkoš, když ti vsunul tu věc do pipiny? Jsem rozhodnuta zkusit to taky, a to co nejdříve! Nebud' žárlivá, vždyť můžeme být šťastni všichni tři dohromady a vesele si užívat.«

Lucy: »To by vás usmrtilo, drahoušku! Ten jeho ohromný klazan by vás roztrhl vejpůl!«

Alice: »Jdi, ty brepto! Já se nebojím, že by se mi něco stalo.« A vše jí líbala.

Lucy také stvrdila dohodu polibkem a pak spolu strávily velmi láskyplnou noc plnou všech způsobů milostných polibků, šimrání, hlazení, laskání a něžných dotyku, a Alice se od své společnice naučila téměř všechny báječné něžnůstky, jež provádějí děvčata mezi sebou, až konečně usnuly jedna druhé v náručí.

Brzy se vrátilo hezké počasí a Alice s Williamem si opět vyšli na procházku do parku. Prošli hustým remízem na odlehlém konci a usadili se na malé travnaté mýtině, kde je nemohl nikdo překvapit. William s sebou prozíravě vzal velký deštník a dlouhý plášť ze silné látky, aby si Alice mohla sednout bez obav z nachlazení.

»Ty starý dobráku,« řekla Alice, a sedajíc si, stáhla si ho k sobě po bok. »Když už teď chápu všechno, je jen na tobě, abys ze mne udělal ženu, jako jsi ji udělal z Lucy. Prostě to musíš udělat, Willie, musíš mi dopřát tu zkušenost a rozkoš!« Rozepnula mu kalhoty a vzala do ruky jeho již ztopořený pyj. »Je tak rozkošný, tak miloučký! Neumíš si představit. Willie, jak toužím pocítit jeho žhavý střík ve svých útrobách! Víím, že to bude bolet, ale nezabije mne to. Čeká mě nebeská rozkoš, víím to; vzbudíš ve mně totéž, co v Lucy.«

Williamova vůle se zmítala mezi dvěma ohni. Nemohl odolat, nemohl se vzepřít: bylo to nad jeho duševní i tělesné síly.

»Jak to uděláme?« otázala se Alice věčně

»Lehneš si na mne.«

William si mlčky lehl na záda a umístil si Alici tak, že mu klečela nad obličejem; to proto, aby jí nejdříve mohl zvlhčit pipinku jazykem. Klečela k němu zády a stále se držela jeho třícího klacku. Williamův jazyk jí něžně šimral a dráždil a ona se mu zadečkem tiskla k obličejí a rukama se stále držela za ten mohutný ocas. Tak Alice dosáhla svého prvního panenského orgasmu v témž okamžiku, kdy William ejakuloval jako islandský gejzír.

»Tak Alice, to bychom měli.« řekl William. »Oba jsme dobře připraveni. Ale kdybych si na tebe lehl, mohl bych podlehnout vášni a ublížit ti. Mnohem lepší bude, když si sedneš

na mne, namíříš si ho rovnou do štěrbin a pak budeš zlehýnka přisedat tak, jak budeš sama chtít a jak ti dovolí pocity bolesti nebo chťiče. Úspěch pokusu bude záviset na míře tvého odhodlání.«

Alice: »Uvidíš, že odhodlání mi nechybí.« Udělala vše podle Williamova návodu, nasadila si krví nalitý žalud na poševní vchod a pomalu přisedávala. Bolelo to, leč Alice nedbala, až v ní zmizela celá rudá hlava i s límečkem. Zavrtěla prdýlkou a v náhlém rozhodnutí přisedla ještě níž. Projela jí strašná bolest, jako by jí nějaká zvířecí příšera zuby i drápy rvala vnitřnosti. Málem omdlela a musela si chvilku oddechnout. Postoupila asi o dva palce.

»Alice, ty milá Alice,« zašeptal William jako u vytržení. »ty jsi tak primová holka! Jde ti to dobře, výborně. Ještě jedno takové přisednutí a stanu se jediným vlastníkem všech tvých milostných půvabů.«

»Ať třeba umřu, nedbám bolesti!« šeptala. »Pomoz mi, Willie, pomoz mi, miláčku.« A chystala se k třetímu přisednutí. William ji uchopil za boky.

Odhodlaná dívka zařala zuby, stiskla rty, zavřela oči a rup! V tu ránu byla naražena až na kořen Williamova kůlu. V mrákotách padla Williamovi na hrud' a její vytrysklá panenská krev byla nezvratným důkazem krvavé povahy milostných dobrodružství.

Komorník William, zmazán a zkrvaven, se vymanil, a protože se pro tento případ vybavil vším potřebným, stal se milosrdnou sestrou ošetřovatelkou. Alice s hlubokým povzdechem otevřela oči, usmála se a řekla: »Ten poslední doraz byl strašlivý, ale už je to za námi. Proč jsi ho vytáhl? Okamžitě ho tam vrať a dopřej mi toho hojivého obřadu, který, jak mi řekla Lucy, brzy zhojí všechny utržené rány.«

William ji zlíbal, jemně zavedl svůj pyj do její zmučené pipinky, nikoli však úplně, a počal se pomalu a opatrně pohybovat vzhůru dolů, vzhůru dolů, ven a dovnitř, dovnitř a ven. Začalo to působit. Tření se zjemnilo a William pociťoval, jak se Alicina pochva mírně stahuje a zase povoluje, což ho brzy přivedlo k dalšímu vrcholu rozkoše. Náhlým prudkým pohybem pronikl až k děložnímu krčku a vystříkl svou milostnou životní tresť do jejích útrob. Ještě několikrát sebou škubl a zůstal oslaben přívalem slastné únavy.

Leželi oba v těsném objetí bez jakéhokoli pohybu a vychutnávali svou vzájemnou blízkost a tělesnou hmotnost. William ho pak vytáhl a batistovým šátkem pečlivě otřel Alicinu panenskou krev nejprve z její pipinky a potom i ze svého již poněkud znaveného bimbasa. Když ukládal zkrvavený šátek do kapsy, prohlásil hlasem, jenž se chvěl dojetím, že si ho navždy schová jako drahou památku na rozkoše, jichž mu tak láskyplně a dosyta poskytla.

Komorník William se pak toho dne rozumně zdržel dalších milostných hrátek, a když si oba odpočinuli, vrátili se z vycházky. Alice vůbec nelitovala své oběti, kterou přinesla na oltář Venušin; cítila se velmi šťastna, že si zajistila polovinu lásky milého a věrného Williama.

Leč tu již čhala krutá ruka osudu!

Jak náhle nepředvídané okolnosti zabrání uskutečnění těch nejkrásnějších záměrů směřujících ke štěstí! Téhož dne doporučil rodinný lékař Alicinu otci delší léčebný pobyt v jižní Evropě. Otec se rozhodl, že Williama vezme s sebou. Alicina matka měla přijet za nimi, jakmile budou obě děti přijaty do vhodné internátní školy.

Lucy a její mladá velitelka se navzájem utěšovaly, jak jen mohly za těchto žalostných okolností. V několika dnech se správy domu ujala stará teta, Alici poslali do školy a ona

ted', milá Beatrice, spočívá v tvém náručí. Můj bratr studuje v koleji a vídáme se jen o prázdninách.

Měla bys, milá Beatrice, požádat své poručníky, aby ti dovolili strávit příští prázdniny u nás. Představím tě Frederickovi, jenž, ačli se nemýlím, je obdařen podobnými sklony k chlípčnosti jako jeho drahá sestřička.

2

Blížily se vánoční prázdniny, kdy jsem se měla seznámit s Aliciným bratrem Frederickem, jehož jsme obě již určily k úkolu zbavit mne panenství. Předpokládaly jsme, že to nebude nic tak obtížného vzhledem k pravidelné masturbaci a také proto, že s Aliciným laskavým svolením jsem hojně užívala její tuhé klobásky z kůlečích kůže. Moje pipinka se zdárně vyvinula a na pahrbku Venušině mi pěkně rašily kudrnaté chloupky. Bylo mi tehdy skoro třináct let.

Jednoho krásně svěžího prosincového poledne, když jsme se vracely z vyučování, očekávala nás před internátem Alicina teta. Té jsem si moc nevšimla, můj zrak totiž upoutala mladistvá a přece již mužná postava Frederickova, jenž stál vedle ní. Byl velmi podoben své sestře, opravdu milý a hezký mládenec mezi sedmnácti a osmnácti.

Od té doby, co mi Alice vyprávěla o svých zážitcích s komorníkem Williamem, dívala jsem se na každého muže i mladíka tak, abych zjistila, jaký to zmuchlaný kapesník mají v kapse kalhot. Byla jsem potěšena, že pan Frederick je zřejmě dobře vybaven.

Alice mne představila svým příbuzným, ale Frederick na mne pohlížel jako na pitomou nánu a nikoli jako na seriózní objekt flirtu a milování. Proto jsme s Alici, jen co jsme se ocitly o samotě, horlivě uvažovaly, jak mu otevřít oči a přimět ho, aby si více všiml přítelkyně své sestry.

Lucy, kterou jsem spatřila poprvé, spala ve své komůrce vedle Alicina pokoje, jež jsem sdílela s ní. Frederick měl pokoj hned za naším, takže jsme byli blízcí sousedé a mohli jsme si vzájemně ťukat na zed' a také se dívat klíčovou dírkou nepoužívaných dveří, jež spojovaly naše dvě místnosti; byly však zamčeny a opatřeny závorou, takže jimi nebylo možno procházet.

Stačilo jen málo pozornosti, abychom brzy zjistily, že mezi Lucy a Frederickem se vyvinul velmi důvěrný vztah. Alice se hned rozhodla, že této skutečnosti využijeme ve svůj prospěch.

Poměrně snadno přesvědčila svou komornou, že si nemůže činit výhradní nárok na jejího bratra, a když zjistila, že Frederick má navštívit její pokojík právě tuto noc, napadlo ji, že Lucy bude spát u ní a já ze zaujmu místo v posteli Frederickovy milenky.

Rozumí se samo sebou, že jsem s tímto nápadem ráda souhlasila a hned v deset hodin večer, když jsme se všichni šli uložit, vklouzla jsem do postele komorné Lucy a hned jsem předstírala hluboký spánek. V místnosti byla tma, protože těžké závěsy nepropouštěly ani paprsek měsíční záře.

Asi kolem jedenácté, jak jsem odhadovala, se tiše otevřely dveře a v matném světle lampy na chodbě jsem spatřila štíhlou postavu v noční košili, jak opatrně vchází do pokoje. Když se dveře zavřely, bylo zase temno a srdce se mi bláznivě rozbušilo, neboť nadešla ta chvíle, na niž jsem se tak dlouho těšila, a s tou chvílí přicházel obávaný plenitel mého panenství.

»Lucy, Lucy, Lucy,« šeptal mi do ucha. Neodpověděla jsem a dýchala jsem jako v hlubokém spánku.

»Spí jako dudek,« mumlal si polohlasně, »ale až ho ucítí mezi nohama, bude hned čilá jako rybička.« Stáhl příkrývku a lehl si vedle mne. Měla jsem úplně rozpuštěné vlasy stejně jako je v noci mívala Lucy. Ucítíla jsem vřelý polibek na tváři a Frederickova ruka mne objala v pase a snažila se mi vyhnout noční košili. Druhá mi šmátrala mezi stehny. Stále jsem předstírala, že spím, ale nemohla jsem se ovládnout, abych se nechvěla před tou osudovou chvilí.

»Co se tak třeseš, Lucy? Co se děje? Hrome, to nejsi ty!« Jak mi vyhnul noční košili, obrátila jsem a jakoby ve spánku jsem ho pevně objala. »Pane Bože,« slyšela jsem ho, »to je ta potvůrka Beatrice! Co dělá v téhle posteli? No, nevádí, zašpásujeme si...«

Rukama mi šmejdil po celém těle, cítila jsem jeho tuhý pyj mezi našimi nahými břichy, ale přestože jsem byla nesmírně vzrušená, stále jsem předstírala, že spím, a nechala jsem ho, aby si dělal co chce. Jeho ruka nahmátla mou štěrbinku a jemně mi mnula poštěvácěk. Pomalu se na mne převálil a já jsem cítila, jak navádí žalud na patričné místo. Byla jsem tak vzrušena, že jsem se neubránila orgasmu; náhlý výron mu skropil pyj i ruku milostnou rosou.

»Ta potvůrka vlhne i ve spánku,« mumlal si pod vousy. »Tyhle holky snad masturbují jedna druhou.« Poprvé mne políbil na rty a jeho tvář byla hebká jako tvář dívky.

»Ach, Alice,« šeptala jsem jako ze sna, »dej mi tu svou klobásku, strč mi ji tam, drahoušku!« A přirazila jsem na jeho trčící pyj. Přirazil také, ale potlačila jsem bolestný výkřik a objala jsem ho ze vší síly.

»Nespíchej,« šeptal horečně, »Beatrice, miláčku já jsem Frederick, neboj se, neublížím ti. Ale jak ses, sakramente, dostala do téhle postele?«

Ted už jsem se jakoby probudila a předstírala jsem, že ho chci ze sebe shodit: »Au, au, to bolí! Co to děláte, pane Fredericku? Ze se nestydíte! Au, pusťte mne!«

A tu jsem už byla jakoby vyčerpaná a vzdala jsem se mu na milost a nemilost a on mi zavřel ústa vášnivými polibky. Bylo to bolestivé, to musím přiznat, ale snad díky časté masturbaci a hlavně Alicině kůzlečí klobáse to nebylo zas nic tak hrozného. Nicméně jsem potom na své noční košili zjistila, že to přece jen bylo krvavé vítězství.

Frederick se činil, seč mohl, a já jsme mu ráda pomáhala. Brzy jsme byli na vrcholu rozkoše a v těsném objetí jsme zhluboka dýchali a vychutnávali tu slastnou únavu. A najednou slyším plác, plác, plác přes Frederickův zadek! Temnou nocí se rozlehl Alicin jasný a veselý smích: »Chachá, pane Fredericku, tak tohle vás učí na univerzitě? Pojď Lucy, a přines světlo! Ten nemravný přečin budeme muset ztrestat!«

Lucy příběhla se svícem cobydup a hned zamkla dveře zevnitř, aby Frederick nemohl prchnout. Frederick byl nesmírně vyděšen, neboť se obával, že to na něj sestra vyzradí, ale poněkud ho uklidnilo, když pokračovala: »Co si počnu? Přece to nemohu říci tetě, té staré panně! Ale když si pomyslím, že má drahá Beatrice byla znásilněna takřka před mýma očima hned druhou noc své návštěvy u nás! Kdyby tu byl tatínek s maminkou, ti by věděli, co dělat. Ale teď musím rozhodnout sama. Nuže, Fredericku, teď se za to, co jsi tak hanebně spáchal, podrobíš řádnému zmrskání, anebo zítra napíšu tatínkovi a zneuctěnou Beatrici pošlu domů. Samozřejmě slíbíš, že se s ní oženíš, že? Tys ji zkazil! Kdopak koupí nakrápělý džbán? To tedy ne, ty hnusný chlapce, to tedy ne! Jsem pevně rozhodnuta ztrestat tě a přinutit tě, abys nesl všechny následky svého bídného činu.« Tak hovořila Alice vychutnávajíc svůj triumf.

Počala jsem plakat a prosila jsem ji, aby slevila ze své přísnosti, že mi Frederick tolik neublížil, ba že jsem nakonec dosáhla i potěšení z rozkoše.

»A to se na to podívejme,« hovořila Alice jako dospělá matrona. »Dívka je stejně zpustlá jako ten hoch! Jistě by se to nebylo stalo, kdyby projevila více zásadovosti a nepodlehla jeho hnusnému chtíči!«

Frederick vyskočil z postele nehledě na svou nahotu, objal sestru kolem šíje, líbal ji a vykřikoval: »Jaká škoda, Alice, že jsi má sestra, jinak bych s tebou naložil jako s Beatricí! Podrobím se pokorně tvému trestu, ať jakkoli krutému, a slibuji ti, že z této dívky učiním, až nadejde vhodný čas, svou zákonitou manželku.«

Alice: »Ty nestydatý klacku, že ti není hanba urážet mou cudnost a vystavovat na odiv své mužství zborcené panenskou krví! Ty hnusný čuňasi, jenž jsi mým bratrem, marš vedle do mého pokoje! Dám ti tam okusit březové metly, kterou jsem si přivezla ze školy na památku, aniž jsem tušila, že jak žalostných okolností ji budu muset použít!«

V Alicině pokoji přivázaly Alice a Lucy Fredericka k posteli. Potom se Alice chopila březové metly: »A teď si vyzkouším, zda mu ze zadku nevycedím aspoň několik kapek té jeho nestydaté krve, kterou mu Beatrice může otírat kapesníčkem jako varovné memento hnusného pokušení, jemuž podlehla tak snadno.«

Ostatní pokoje v této části domu byly prázdné a čekaly na hosty, kteří měli přijet na vánoce, takže nebylo obav, že by někdo slyšel, co se dělo. Frederick se nebránil, povazoval všechno za povedenou švandu. Ale teď byl připoután a Alice švihla poprvé.

»Au!« zarval Frederick, kterému teprve teď došlo, že ho Alice opravdu zmrská. »Vždyť mi rozsekáš zadek na cimprcamp!«

»Chachá,« smála se Alice zlověstně. »Panáček se domníval, že hodlám žertovat?« A švihla podruhé. »To ses tedy silně zmýlil! Odnaučím tě nestydatě si dovolovat na mou mladou přítelkyni!«

Frederick zaťal zuby a Alice mu vysázela tučet pěkných ran, při nichž nešetřila silou. Frederick zuřil a vyhrožoval strašlivou pomstou.

»Zklidni se, hanebníku!« posmívala se mu Alice, »Ty by ses mi snad chtěl mstít za to, že vykonávám spravedlnost? Podivné to zastáváš názory. Nechám tě tu tedy přivázaného, dokud nezapomeneš na jakoukoli odvetu a nepoprosíš mne o laskavé odpuštění své troufalosti.«

Frederick nepřestal vyhrožovat a Alice pravila přísně, vědoma si svých výhod: »Budu tedy muset tomu zpupnému provinilci přidat ještě aspoň půl tuctu dobře míněných ponaučení!«

Frederick měl v očích slzy ponížení a vzteku, ale přece jen o odpuštění požádal a slíbil, že žádnou pomstu snovat nebude. Byl pak odvázán.

Alice řekla: »A teď klekni a polib trestající nástroj.« A podala mu metlu k políbení. Frederick to učinil bez reptání. Mračil se. Lucy přinesla umývadlo s vodou, ošetřily jsme mu zmučený zadek a Alice mu nalila velkou sklenici červeného vína. »Doufám,« pravila tiše, »že oceňuješ tu šlechtnost s jakou o tebe pečujeme, když jsi podstoupil ten nanejvyšší spravedlivý trest.« Frederick jen něco zabručel a chopil se sklenice.

»Nadto ti dovoluji, abys zbytek noci strávil s Lucy,« dodala Alice milostivě. Alice a já jsme si už vystačily samy.

Alici se to mrskání tak zalíbilo, že ve svém pokoji pořádala jednou dvakrát týdně takzvané březové dýchánky, při nichž mrskala Lucy nebo mne, a to podle toho, která z nás

měla té noci mít Fredericka. Zvykly jsme si na to a naše rozpalené zadečky jen přispívaly k rozkoším, jež jsme zakoušely v náručí našeho společného milence.

Blížily se vánoce a s nimi přijelo několik hostů, všichni to byli mládenci a panny zhruba našeho věku, takže teď tam bylo celkem pět chlapců a sedm děvčat. Stará teta se nezúčastňovala našich zábav, byla nad to už moudře povznesena a spokojila se tím, že pečlivě vykonávala hospodyňské povinnosti. Každého večera, když jsme dosyta povečeřeli, jsme byli ponecháni sami sobě a mohli jsme se bavit, jak se nám zachtělo. Alice a já jsme brzy dostaly naše mladé dámy pod svůj vliv a podobně to udělal Frederick s mláďenci.

V den Nového roku měl Frederick slavít své osmnácté narozeniny, a tak jsme se rozhodli, že v silvestrovské noci si na naší chodbě uspořádáme mejdan. Vyjma nás a Lucy o tom neměl vědět nikdo z domu. Zásob bylo habaděj, zmrzlina, sendviče, koláče, dorty, šunka, rostbíf a celé basy šampaňského. Po půlnoci nás přísná a pořádkumilovná teta hnala spát, ale to už jsme všichni byli správně naladění celovečerním hodováním, hrami a tancem, takže jsme se jen těšili, jak to ještě rozjedeme nahoře na naší chodbě, a všichni jsme pudově cítili, že to bude velkolepý zážitek.

Teta byla nahluchlá a spala, jako když ji do vody hodí, a ty dva tři služebníky si vzal na starost Frederick a pod zástěrkou svých narozenin je hojně napájel pivem, vínem i whiskou. Byli jsme si jisti, že nás v naší zábavě nebude nikdo rušit.

Frederick byl výborný organizátor a Alice byla jeho důstojnou asistentkou. Již jsem se zmínila, že jsme všichni byli už trochu v náladě a připraveni k čemukoli; všichni jsme byli ze šlechtických rodů a naše modrá krev nám v žilách jen vřela.

Když jsme se shromáždili v Alicině komnatě, přivítala nás oděna jen v dlouhé noční košili.

»Dámy a pánové,« oslovila nás, »věřím že jsme všichni zajedno, aby tento mejdan opravdu stál za to. Co říkáte mému úboru?« Zasmála se poťouchle. »Doufám, že příliš nezkrsluje mou postavu,« a přitáhla si látku tak, aby vynikly obrysy jejích nádherných vnuad.

»Výborně, Alice, bravo! Uděláme to taky tak!« volali všichni. Rozběhli se do svých pokojů a vrátili se v nočních košilích. Krátké košilky pánů ovšem vzbudily bujaré veselí.

Alice: »Tedy pánové, to jsem netušila, že vaše košilky jsou tak necudně krátké!«

Frederick se smíchem přiskočil k sestře, chytil ji za podolek a utrl jej, takže Alice se rázem ocitla v rouše, jež jí rozkošnou prdýlku zakrývalo sotva zcela. Zrudla studem a na okamžik nevěděla, zda se má zlobit, nebo smát, ale v mžiku se vzpamatovala a rozesmála se: »Fredericku, styď se, takhle mne vystavovat! Ale nevdá mi to, jestli tak budeme všichni.«

Děvčata pištěla a pánové se dali do díla. Byla to vzrušující scéna: dívky se urputně bránily, pánové pláli pevným rozhodnutím dosáhnout svého. Tato mela skončila tak, jak jinak ani skončit nemohla – všichni jsme byli polonazí. Některým z nás, zejména dívkám, ale já jsem to nebyla, se zdálo nespravedlivé, že i po provedených úpravách jsou některé košile delší a jiné kratší. Bylo rozhodnuto to napravit. A opět to dopadlo tak, jak jinak ani nemohlo: všichni jsme zůstali oděni jen ve svou nahotu. A všem nám ve tvářích plál výrazný ruměnc – a nebylo to jen vypitým šampaňským, nýbrž především hlubokými dojmy, jež v nás vzbuzovalo drobné, byť potajmé studium vzrušivých rozdílů mezi mužskými a ženskými půvaby.

Frederick přinesl ve velkém koši několik kbelíků s ledem a s dalšími láhvemi šampaňského a zvolal: »Umíme natolik latinsky, abychom věděli, co je to nuda veritas, nahá pravda! Nuže, připijme na nahou pravdu, neboť ona je mezi námi. Kéž je k nám laskavá a milostivá!«

Všichni jsme si nadšeně připili a pánům se stydlivě topořily pohlavní pyje. My děvčata jsme se tvářila, jako že to nepozorujeme, ale tu Alice, jež první dopila svou sklenku, pravila důrazně: »Dámy, pohleďte prosím na tu chásku nestydáků, jimž není hanba tak okatě vystrkovat své nízké choutky pro ukojení mrzkého chtíče. Navrhují, abychom vzaly šátky a všem jim zavázaly oči. Pak se chopíme březových metel a dáme jim za vyučenou. A aby tito bídáci měli přece jen nějakou šanci, mohou si chytit kteroukoli z nás, jestliže se dáme.«

»To je nápad, výborně, to je ono!« ozývalo se ze všech stran a všem mláďencům byly v mžiku zavázány oči. Ráda bych věděla, odkud Alice v tomtéž okamžiku vytáhla sedm březových metel. Ta s tím musela počítat předem!

»Vše je řádně připraveno,« řekla Alice. »Avšak než přistoupíme k exekuci, dáme každému odsouzenci vypít pohár šampaňského a na sebe také nezapomeneme. Nedomnívám se, že bychom pak na to měli být jen pomyšlení. Bude to zřejmě správně kruté.«

Všichni jsme se ještě napili a Alice zavelela: »Teď! A nešetřete je, prasáky!« Zachechtala se ďábelsky a mrskala svou metlou napravo nalevo, uhýbajíc tápajícím mláďencům. Trestající dívky uskakovaly co mrštná srnčata a trestaní pánové se potáceli, naráželi na sebe i do nábytku, padali a vstávali a jejich nechráněná pozadí růžověla a červenala.

Trvalo to hodnou chvíli, než lady Vavasourová zakopla o upadnuvšího markýze z Bucktownu, jenž ji pevně objal kolem pasu a nehodlal se té kořisti vzdát.

»Zadržte!« zvolala Alice. »Byla polapena a stane se obětí na oltáři lásky.«

Lucy pohotově přistrčila malé kanapíčko doprostřed místnosti. Pánové si sňali šátky z očí a všichni jsme obklopili první pár, jenž se už hotovil k bohulibé činnosti.

Lady Vavasourová ležela způsobně naznak, nohy mírně roztaženy, a mezi nimi jí klečel markýz z Bucktownu. Ona byla panna a on panic, jak jsem se dověděla později, ale byla to pěkná dvojice, jakou si jen lze představit. On byl hezký sedmnáctiletý mladík s černými vlasy a tmavohnědýma očima, ona byla také brunetka; ochlupení měli oba docela tmavé. Žalud markýzova ztopořeného pyje s odhrnutou předkožkou zářil jako vyleštěný rubín. Frederick ho instruoval, jak jej má správně zavést do dychtivě pootevřené šterbinky. První dotyk jakoby lady Vavasourovou elektrizoval; její ruměnc byl ještě ruměnější. Avšak i markýz se červenal, když uslyšel Frederickovy rady a naučení, jež mu našeptával přímo do ucha.

Jenže stud nestud, markýz zaútočil. Pevně objal lady Vavasourovou a začal pracovat jako nádeník. Sténání a výkřiky ubohé prvníčky tlumil vášnivými polibky. Byla to opravdová veni, vidi, vici. Také lady se už zúčastnila té milostné bitvy, když markýz poprvé ochabl, otevřela své nádherné oči a s poněkud znaveným úsměvem zašeptala: »Bylo to kruté, chlapče, ale teď už jsem schopna vychutnávat ty pravé rozkoše lásky. Jen pokračuj, milý hochu, jen do toho! Doufám, že ti ostatní se k nám hned připojí.« Objala ho ještě pevněji a vyzývavě pozdvihla svou útlou pánev.

A hned začali znova. Jejich chvályhodné počínání nás chlípně vzrušovalo a byl to velice příjemný slibný pocit. Když ti dva zmírali slastí na vrcholu společného orgasmu, někdo

náhle zhasil světlo. Všichni jsme se rozpačitě rozesmáli, ale pánové nás začali chytat, objímat a líbat, ba dovolovali si i víc.

Mne se chopila jakási silná paže a hned už jsem na pipince pocítila šmátravou ruku. Do ucha mi zněl horečný šepot: »Prima, prima... Jsi to ty, drahá Beatrice! Nemohu se mýlit, neboť ty jediná máš tak mladoučké chmýříčko. Líbej mě, miláčku, planu touhou vedrat se do tvé úzké hračky!«

Naše rty se setkaly ve vášnivém polibku. Byli jsme právě u Aliciny postele, můj uchvatitel mne na ni zvrhl, položil si moje nohy na ramena a brzy si našel cestičku do mé toužebně našpulené štěrbinky. Objímala jsem ho, jak nejpevněji jsem mohla. Byl nesmírně vzrušen a vystříkl téměř ihned, z objetí mne však nepustil a po kratinkém oddechu pokračoval dál. Byla to dokonalá milostná extáze a jistě se nemýlím, když řeknu, že jsme se udělali šestkrát, a naposled už jsem se neudržela a zlehýnka, leč ostře jsem ho kousla do ramene. Konečně mne pustil, ale své jméno mi neprozradil. Místnost stále tonula v temnotě a všude kolem se vesele čtveračilo, ba šukalo a šounilo. Potom jsem měla ještě dva kluky, ale jen jeden z nich stál za to. Na tu noc nezapomenu, dokud nevydechnu naposledy.

Nazítří jsem se skrze Freda domákla, že mým prvním partnerem byl té noci Charlie Vavasour, jež trápily pochybnosti, zda v tom šíleném zmatku nepřekotil i vlastní sestru. Ona sama se mi později přiznala, že to je pravda, protože nemohla odolat pokušení dostat bratra, ale on že o tom zřejmě neví.

Těmito novoročními bakchanáliemi jsme de facto ustanovili jakousi tajnou společnost tohoto přátelského kroužku. Kdokoli z nás podá komukoli jinému ruku a zeptá se ho, zda se pamatuje na oslavu Fredových narozenin, může si být jist, že si okamžitě zašoustá. Aspoň mně se to stalo nesčetněkrát.

3

Po prázdninách jsme se vrátily do školy a já jsem si pravidelně dopisovala s Frederickem; své dopisy jsem vkládala do Aliciných s její zpáteční adresou. Čas plynul a jistě si, milý Waltře, dovedeš představit stejně nebo i lépe, než kdybych to vyprávěla sama, všechny ty způsoby necudných zábav, k nimž my děvčata máme přirozený sklon.

Ani jsem se nenadála a už mi bylo skoro sedmnáct. Moji poručníci se velmi snažili, aby mne uvedli do vysoké společnosti, abych se co nejdříve vdala a tak je zbavila starostí a povinné péče.

Alice se stala mou nejvěrnější přítelkyní už od mé první návštěvy u nich doma a vymohla na své tetě, aby se dohodla s mými poručníky, že až do plnoletosti budu trvale pobývat u ní, s čímž oni vřele souhlasili, protože bylo v jejich vlastním zájmu, abych se co nejčastěji ukazovala ve společnosti a hojně se seznamovala s pány, kteří by se mohli zamilovat do mé hezké tvářičky.

Lady St. Jeromová se laskavě ujala úkolu uvést a představit Alici a mne. Byla to velice laskavá dáma a ve svém dopise zcela upřímně psala, že při téže příležitosti bude bohužel představena i hvězda první velikosti, avšak že nicméně bychom jistou šanci mohly mít, pokud se mladý Lothair, favorit této sezóny, hned nezamiluje do krásné lady Corisandy. Měli jsme se všichni sejít v Crecy House na plese, jež pořádala vévodkyně na oslavu uvedení a představení své milované dcery.

Pozvánky jsme už dostaly a po celé tři týdny jsme žily v netrpělivém a napjatém očekávání a v dychtivých přípravách na náš debut ve vysoké společnosti. Šperky mé matky byly vypulírovány a upraveny podle nejnovější módy a každého třetího nebo čtvrtého dne jsme jezdily do města na nejrůznější nákupy.

Večer před tím pamětihodným dnem jsme s Alicí a s její tetou přibýly do městského sídla lorda St. Jeroma na náměstí Sv. Jakuba. Lady byla neobyčejně šarmantní dáma kolem třicítky; děti neměla. Ještě před večeří nás představila své neteři Claře Arundelové, páteru Colemanovi, rodinnému zpovědníku, a monsignoru Berwickovi. Večeře byla skvělá a strávili jsme velice příjemný večer zpestřený suchým humorem zpovědníka a jiskřivým vtipem monsignora, kteří se oba pečlivě vyhýbali náboženským tématům. Slečna Arundelová se svými hlubokými nafialovělými očima a tmavě plavými bohatými vlasy se zdála zvlášť okouzlena vtípký monsignorovými; povšimly jsme si toho Alice i já a vzbudilo to v nás podezření, že mezi těmito dvěma církevními činiteli a oběma dámami jsou jakési zvláštní vztahy.

Lord St. Jerome nebyl v městě, vzdálil se za svými záležitostmi. Alice a já jsme požádaly, abychom mohly sdílet společnou ložnici. Ta měla vchod z velké chodby, na jejímž konci byla malá kaple, spíš jen modlitebna.

Hlavy jsme měly plny myšlenek na ten slavný zítřek a také naděje, že se možná setkáme s některými dávnými přáteli, zvláště s Vavasourovými, takže jsme na spánek neměly ani pomyslení.

Najednou se Alice na lůžku vztyčila: »Pst! Někdo jde po chodbě!« Jak kočka skočila ke dveřím a tichounce je pootevřela; přiběhla jsem také a nahlížela jsem ji přes rameno. »Šli do modlitebny,« zašeptala Alice, »zahlédla jsem, jak tam vcházeli. Musíme se dovědět, co se děje. Kdybychom slyšely někoho přicházet, snadno se skryjeme v některém z prázdných pokojů.«

Obula si pantoflíčky a přehodila si šál přes ramena; učinila jsem totéž. Hotovy k jakémukoli dobrodružství jsme se připílžily až k dveřím modlitebny a zaslechly jsme odtamtud tichý hovor, ale obávaly jsme se pootevřít, abychom nebyly přistiženy.

»Počkej,« zašeptala Alice, »byla jsem tu jednou jako malá holka a teď si vzpomínám, že stará lady St. Jeromová, která už zemřela před několika roky, obývala místnost hned vedle modlitebny a měla odtamtud přímý vchod, aby to nemusela obcházet přes celou chodbu. Jestli se tam dostaneme, budeme mít nádhernou pozorovatelnu, protože ta místnost není používána – prý tam stará lady chodí strašit.« Opatrně vzala za kliku, ta povolila a dveře se otevřely. Vklouzly jsme do temného pokoje, jen spoře osvětlovaného bledými paprsky měsíce.

Alice mne vzala za ruku a tiše zavřela dveře; mrazilo mne hrůzou, ale dodala jsem si kuráže. Na druhé straně pokoje staré lady St. Jeromové byly dveře vedoucí do modlitebny. »Pst,« řekla Alice, »tudy se dostaneme do modlitebny. Hned za dveřmi stojí velká vyřezávaná zpovědnice, za tou se skrčíme. Učinily jsme tak a ze svého úkrytu jsme pozorovaly mladou lady a její neteř v zaníceném rozhovoru s oběma církevními hodnostáři.

Páter Coleman: »Nuže, sestro Claro, kardinál rozhodl, že právě vy máte svěst mladého Lothaira, a to všemi prostředky, a předem máte odpuštěny všechny a jakékoli hříchy, včetně smrtelných, a to ode dne vašeho zrození až po věky věků.«

Monsignore Berwick: »A tady sestra Agatha vám bude všemožně nápomocna. Vy víte, že to je řádová sestra, avšak díky moderní politice církve svaté se některým jeptiškám

dovoluje, aby se provdaly za vlivné jednotlivce, pokud je to v zájmu církve a k posílení jejího vlivu a moci ve společnosti. Tajné sesterstvo sv. Brigity je jednou z nejmocnějších politických sil ve světě, neboť o něm nemá nikdo ani potuchy. Všechny jeho členky přísahaly věčnou poslušnost tělem i duším; a toto svaté společenství, do něhož jste z laskavosti Jeho Eminence byla právě dnes přijata, vám dovolí těšit se ze všemožných smyslových rozkoší zde na zemi a zároveň vám zajistí nebeské blaženství po smrti.«

Zpovědník se naklonil ke Claře Arundelové a něco jí šeptal. V okamžiku nesmírně zrudla a s vytřeštěnými očima vyhrkla: »Ne, ach ne! Teď ne!«

Monsignore Berwick: »První povinností sestry je ihned po přijetí do svatého sesterstva sv. Brigity vykonat akt pokání. A vy jste přísahala věčnou poslušnost tělem i duším. Sestra Agatha vám zaváže oči šátkem a vy se svléknete donaha a podrobíte své tělo kajícímu umrtvování.«

Lady St. Jeromová hbitě zbavila svou neteř župánku i noční košilky a zavázala jí oči šátkem. Clara si klekla na čalouněné klekátko před oltářem a opřela se o ruce. Monsignore Benvick se posadil na křeslo a přitáhl si lady Agathu na klín. Lady Agatha ho chtivě políbila a monsignore ji objal kolem pasu a druhou rukou jí šmejdil mezi nohama. Páter Coleman uchopil svazek konopných šňůr upevněných v dřevěné rukojeti a rozkročil se vedle Clary Arundelové. Bičoval ji s rozvahou, každý švih zanechal krvavou stopu a vyvolal Clařin bolestný vzdech. Páter Coleman přitom poučoval svou oběť o jejích budoucích povinnostech a přiměl ji ke slibu, že bude plnit všechny jeho příkazy přesně, bez odmluv a včas.

Kající umrtvování Clařina těla všechny vzrušilo. Lady St. Jeromová už seděla na monsignorovi rozkročmo a předváděla sv. Jiřího na hřebci a páteru Colemanovi se bimbasy dral ze sutany vši silou.

Páter Coleman pak řekl: »A nyní, sestro Claro, abychom dokončili kající umrtvování vašeho těla, obětujte své panenství církvi svaté.«

Ještě jednou ji přetáhl svazkem šňůr, položil si jí před oltářem na záda, klekátko pod hýžděmi, sňal jí šátek z očí, vyhrnul si sutanu, pod níž byl úplně nahý, klekl si jí mezi nohy a něco jí zašeptal. Clara jako v omámení mu sáhla po jeho posvěceném pyji a sama si ho nasměrovala do své panenské pipiny. Ještě ho chvíli přidržela a páter Coleman jí jedním mocným přírazem zbožně defloroval. Clara zlehka vykřikla, ale nebyl to hlas bolesti nebo zoufalství, spíš radosti a potěchy. Chvilku leželi v klidu vychutnávající vzájemně svá těla, ale Clara pak uchopila pátera za boky a sama jako první začala přirážet. Páter Coleman se hned přidál.

Monsignore Berwick a lady Agatha byli prozatím hotovi, a když viděli ten druhý pár, chopil se monsignore Berwick svazku konopných šňůr a lady Agatha tenké rákosky a počali pátera Colemana vesele mrskat přes nahý a dosti chlupatý zadek pod vyhrnutou sutanou. Páter se zmítal stále zuřivěji a volal, ať ho nechají na pokoji. Bylo to ovšem volání žízňavého na poušti. Claře to zjevně působilo nesmírné potěšení, neboť páter se činil za dva, ne-li za tři. Lady St. Jeromová a monsignore Berwick jákali, páter Coleman hekal a soptil a Clara Arundelová si užívala. My dvě za zpovědníci jsme měly oči navrch hlavy. Když to skončilo, odkradly jsme se zpět do své ložnice, ale dlouho jsme nemohly usnout.

Nazítí pak nic z chování roztomilé lady St. Jeromové ani tiché a zdrženlivé Clary Arundelové nepřipomínalo ani v nejmenším pozoruhodnou a zábavnou příhodu, kterou jsme krátce po půlnoci pozorovaly skryty za zpovědníci v modlitebně.

A večer jsme se konečně dočkaly toho slavného plesu, na nějž jsme se tolik těšily. Lord Carisbrooke, jemuž jsem byla představena zvláště, se stal mým partnerem ve skupině, v níž tančil Lothair se slečnou Arundelovou a lady Corisanda s vévodou z Breconu.

Netrvalo dlouho a Lothair, favorit večera, se mnou tančil dvořanku a pak jsme se nenápadně vzdálili do zimní zahrady. To, jak mluvil, bylo mnohem příjemnější a poutavější, než jsem očekávala, protože lady St. Jeromová se o něm vyjadřovala jako o mladíku vážně zahloubaném do náboženství, jenž hodlá přestoupit k římským katolíkům.

Zimní zahrada byla velmi prostorná a když jsme se vzdálili hluku hudby, tance, hovoru a smíchu a posadili jsme se u rozkošné fontány, řekl Lothair: »Je to příjemné odejít aspoň na chvíli z víru veselí.« Ale vtom jsme zaslechli tichý zvuk kroků jakési jistě koketující dvojice a ženský hlas pravil: »Ach ne, jak si něco takového můžete jen pomyslet! Nikdy nebudu Montairyemu nevěrná ani jediným polibkem!« Zaslechli jsme ještě šustění oděvu a větu: »Co si to dovolujete, vy zvíře!« Načež zřetelně mlaskl polibek. »Ne, ne, nechte mne odejít!« Avšak pán zřejmě nedbal námitek a vedl svou: »Ale jen pojdte, nedělejte cavyky, milá Victorie, posadíme se tu jen na chvíli.«

Lothair mne chytil za ruku a zašeptal: »Nesměji nás tu objevit, mysleli by, že je špehujeme. Pojdte se skrýt.« A zatahl mne za jakýsi exotický keř.

Srdce mi bušilo a viděla jsem, že i on je vzrušen. Stáli jsme tam bez hnutí, ruku v ruce. Tamí dva se posadili. Pán se ukázal být vévodou z Breconu; poznala jsem ho zcela jistě a Lothair určitě také.

Lady Montairyová se ohradila: »Nuže, pane, již bylo dost těch nestydatostí. Nechte mne, abych znova nabyla svého rovnodušného klidu a zbavila se toho rozčilení, do něhož jste mne uvedl svým nevhodným chováním.«

Vévoda před ní poklekl a uchopil jí za ruku. Lady Montairyová mu ji chtěla dosti afektovaně vytrhnout, ale nepodařilo se jí to. Vévoda pravil: »Drahá Victorie, smilujte se nad mou vášní! Není mi pomoci, já musím milovat vaše vraždící pohledy, vaše zlobně našpulené rtíky! Víím, že hodlám spáchat hřích, ale právě to jen posiluje mé rozhodnutí. Je marné vzpouzet se osudu. Sám bůh lásky nám skýtá tuto příležitost.«

Lady Montairyová odvracela hlavu v předstíraném studu, avšak na její tváři nebylo ani stopy po cudném ruměnci. Vévoda si jednou rukou tiskl její prsty ke rtům. Kde však je druhá ruka? Šmátrá pod sukní. Hladí něžný kotník a pokračuje výš. Lady se vrtí, ale on nedbá a již se blíží k teplému hnízdečku, do něž právě hodlá uložit svého kosa. Ona ho obdaňuje toužebným pohledem a on okamžitě odhaluje její rozkošné nohy v bílých hedvábných punčoškách, bledě modré podvazky se zlatými přezkami a bělostné spodní kalhotky s rozparkem, zdobené belgickými krajkami.

Už povstal a přísál se jí k ústům svými žízňivými rty. Klesli na lavičku. Vévoda vytasil svou zbraň lásky, proklestil si cestu krajkovím a s nešlechtickým heknutím se rázně vpochl. Lady slastně vzdychala. Byli hotovi v mžiku.

Spěšně ho políbila, upravila si oděv a řekla: »To je hrozné! Jak to vypadám? Vy jste mne znásilnil, pane!« A usmála se docela mile. »Pospěšme si, než nás budou postrádat.« On jí také políbil a domluvili si schůzku na zítřek někde v jižní Belgravii, aby mohli jeden druhého užít víc a v klidu. Potom odešli.

Ani nemohu pořádně popsat vzrušení svého společníka během tohoto krátkého intermezza. Lothair se celý chvěl; ovšem i já jsem se chvěla a nervózně jsem mu hnětla ten zmuchlaný kapesník v kalhotách, který mne odjakživa vždycky zajímal a který ostatně velmi brzy přestal být zmuchlaným kapesníkem. Lothair se třásl o to víc a pevně mi svíral

ruku, ale nepronesl ani slůvka. Teprve když odešli, oddechl si jakoby úlevou a řekl mi: »Ubohé děvče, to byla pro vás ta pravá podívaná! Ani já jsem to nemohl pozorovat bez jistého vzrušení. Ta potvora, takhle podvádí svého manžela!« Podíval se mi přímo do očí a řekl vážně: »Nemyslíte, že pro muže je nejlepší, aby se nikdy neoženil?«

V tomto hlubokém pohnutí myslí mi najednou byl velmi sympatický a zcela přirozeně jsem mu odpověděla: »Ach, vzácný pane, zdá se, že ještě víte velmi málo o způsobech světa. Viděla jsem už horší scénu než tuto a to právě minulé noci; a účinkovali v ní muži, kteří se zaslíbili věčnému celibátu. A nadto jste tam byl jmenován vy, co oběť jejich ďábelského spiknutí!«

»Pane Bože! Vyprávějte mi o tom!« vykřikl.

»Teď nikoli, mohli by si všimnout naší nepřítomnosti. Musíme se vrátit do sálu. Ale mohla bych se s vámi někde sejít.«

»Dobrá, sejdem se tedy zítra ve dvě odpoledne na Burlington Arcade, platí?«

»Platí,« souhlasila jsem.

Pospíšili jsme zpět do sálu; byli jsme mimo sotva půlhodinku. Po chvilce, když jsem již seděla u Alice a šeptala jsem jí do ouška o svém malém dobrodružství, přiblížila se lady Montairyová, již už jsem byla představena, a usedla vedle mne.

»Mimochodem,« řekla s potutelným úsměvem, »zřejmě to vyhraje vy. Má sestra Corisanda má sotva nějakou šanci proti vám.«

»Ale vždyť jsem s ním tančila jen jedinou sérii,« odpověděla jsem skromně.

»Ach,« zasmála se poťouchle. »Nemíním tu dvořanku, nýbrž to, jak jste tichounce vyklouzli do zátiší zimní zahrady. Měla jste tam miláčka sama pro sebe.«

»Jenže jsme tam neprováděli to, co vy s vévodou,« vystřelila jsem těžký kalibr a pásla jsem se na jejích nesmírných rozpacích. Úžasem a hrůzou nebyla mocna slova, oči vyřeštěny tím náhlým leknutím. Honem jsem ji uklidnila: »My lady, jsem vaše přítelkyně nebo bych se jí opravdu chtěla stát. Ničeho se neobávejte, vaše tajemství je u mne v naprostém bezpečí jako v tom nejhlubším sejfu Britské banky; a zrovna tak doufám, že pomlčíte o mně a Lothairovi.«

Rozechvěle mi stiskla ruku a otázala se: »Pamatujete se na oslavu Fredových narozenin? Já jsem tam sice nebyla, ale byl tam můj bratr Bertram se sourozenci Vavasourovými; je jejich bratranec, ale vystupoval jako jejich bratr Charlie, jenž byl tehdy nemocen a nemohl se tedy zúčastnit. Zasněvil mě do tajemství vašeho tajného společenství. A teď mně omluvte,« dodala s úsměvem již opět sebevědomým, »mám ještě nějaké společenské povinnosti.« A aristokraticky se vzdálila.

Po bohaté večeři, což byla opravdu pohádková žranice, jsme se s lady St. Jeromovou vrátily domů okouzleny vším, co jsme zažily, a těšíce se na rozkoše a radovánky, jež nás, jak jsme pevně doufaly, očekávají v nejbližší budoucnosti.

Nazítří jsem se dovolila, abych údajně šla navštívit bývalou spolužačku, a druhá hodina odpolední mne natrefila na Burlington Arcade. Lothair přišel na vteřinku přesně, a jak jsem se tak dívala po výkladních skříních, šeptal mi do ucha: »Je to od vás velice laskavé, že jste přišla. Vidím, že se na vás lze spolehnout. Zařídil jsem všechno, jak jsem mohl nejlépe. Stačí jen přejít ulici a jsme v hotelu Bristol v Burlingtonské zahradě, kde jsem objednal malý oběd pro dva v soukromí. Už mne tam znají.«

Pokojská už čekala v předsíni, a jen mi pomohla z pláště a odložila jsem klobouk, uvedl mne Lothair do salónu, kde se podával přepychový oběd.

Po Lothairově plachosti z předešlého večera nebylo dnes ani stopy. Choval se velmi galantně a já jsem téměř nemluvila. »Ostatně,« pravil jakoby mimochodem, »trochu šampaňského vám dodá kuráže, pokud je to, co mi hodláte sdělit, příliš nepříjemné. Výjev, jehož jsme spolu byli včera svědky, byl pro nás oba jistě otřesný, a jestli teď dáváte přednost mlčení, nebudu na vás nikterak naléhat, abyste mi prozradila to, co jste včera večer naznačila.

Téměř stále hovořil jen on a choval se velmi mile. Požádala jsem ho, aby objednal něco mléka; bylo v mžiku dodáno. Odlila jsem trochu do našich pohárů se šampaňským, a jelikož se v tu chvíli právě zabýval paštikou z husích jater, kápala jsem do jeho poháru potají asi deset kapek tinktury ze španělských mušek, již mne vybavila výborná Alice, jež vždy myslela na vše.

»A nyní, pane, pronesla jsem slavnostně, «si se mnou připijte pohárem mého oblíbeného nápoje, šampaňského s mlékem, což považuji za obzvlášť lahodné. A podala jsem mu jeho pohár, jehož jsem se významně dotkla svými rty.

Oči mu zazářily radostí, vypil ten lektvar do poslední kapky a odhodil prázdný pohár přes rameno volaje: »Již nikdo z něj nebude pít! Jste skvělá, lady Beatrice, ale jen symbolický polibek přes to chladné sklo mi nestačí!« Povstal a dožadoval se polibku, k jehož vzetí, jak tvrdil, jsem ho přímo vybídla.

»A teď,« pokračoval, táhna mě k hebkému divanu, »posadme se tady, už hořím netrpělivou zvědavostí vyslechnout to hrozné sdělení, jež mi přinášíte. Kdo jsou ti bídáci?«

»Monsignore Berwick a páter Coleman,« odpověděla jsem bez váhání. »Slyšel jste někdy o tajném sesterstvu sv. Brigity, jehož jeptišky obětují svou duši i tělo službě pro církev

»Ne, to nikdy, pokračujte však,« řekl Lothair zvědavě.

»Jeptišky sesterstva sv. Brigity,« vykládala jsem dál, »jsou dámy ze šlechtických rodů, jež slouží duši i tělem výhradně zájmům svaté matky církve tím, že ukájejí mrzké chťiče jejích kněží a posilují vliv církve ve společnosti svými sňatky s významnými a vlivnými muži, o nichž věří, že je mohou ovládat hedvábnými pouty manželské svátosti. Takové jsou, Vaše lordstvo, například lady St. Jeromová a slečna Clara Arundelová.«

»Neuvěřitelné,« zvolal Lothair, »ale nesmím pochybovat o vašich slovech, drahá Beatrice – dovolte mi, abych vám tak říkal!« Koukal na mne zamilovanými očima zřejmě už poněkud vzrušen lektvarem, jež jsem mu podstrčila. Vzala jsem ho za ruku, měl ji horečně teplou, a dívajíc se mu zpřímá do očí pravila jsem vážně: »Můj milý lorde, nebyla bych zde, kdybych si byť jen chvíli pomyslela, že byste byl schopen pochybovat o mém sdělení.«

»Říkej mi prostě Lothaire, miláčku, odhoď všechny hloupé zábrany, řekl, objal mne kolem pasu a vtiskl mi polibek na tvář. »Vyprávěj dál a vyjev mi všechno o těch prašivých služebnících božích, kteří kují pikle proti mně a chtějí mne zatáhnout do svých špinavých rejdů.«

»Zkrátka si musíš dát pozor, Lothaire,« pokračovala jsem, »a nech si poradit. Clara Arundelová už není, co bývala! Už to není ta skromná a zdrženlivá panna. Po přijetí do sesterstva sv. Brigity ji opíchal páter Coleman, a monsignore Berwick a lady St. Jeromová tomu vesele asistovali. Kardinálovy příkazy nelze obejít, ty je nevyhnutelně nutno splnit řádně a včas – a ona je ochotna obětovat i svou čest, aby to dokázala. Sama jsem ji viděla, jak podlehla svému zpovědníkovi, a nebyla přítom jen ubohou znásilňovanou obětí –

přirážela jak ta nejvilnější děvka.« A vylíčila jsem mu barvitě, co jsme s Alicí viděly v modlitebně. To zřejmě ještě dodalo účinku namíchané tinktuře ze španělských mušek, takže už byl vzrušením docela mimo sebe.

»Čest, nešetřila by ani svou čest!« vykřikoval. »Běda! kam to všechno spěje? Drahá Beatrice, ještě včera bych raději položil svůj život než dočkat se tohoto! A všechno je pryč, prchlo to jako stín a zbyla jen hanba. Ale není všemu konec, drahá Beatrice, ty musíš být má, nemohu uhasit ten oheň lásky a vášně, jenž mne stravuje. A je-li to hřích, tím to bude rozkošnější!

Můj chabý odpor byl k ničemu. Lothair byl silný mladík a v mžiku jsem ležela naznak na divanu a obě jeho ruce mi zpracovávaly dychtivou pipinu. Zmocnila se ho chlípná zběsilost. Já jsem ovšem stále předstírala cudný odpor, jako bych jen podléhala hrubému násilí, a také jsem zavřela oči jako v obavě, že bych mohla spatřit, co to na mě vytáhne.

Hrubě mi roztáhl nohy a vrhl se na mne. Cítila jsem jeho tuhý horký žalud hledající si svou cestu mezi stydkými pysky. Bránila jsem mu v průniku, seč jsem mohla, a protože jsem si už předem důkladně vykoukala celý rozkrok v silném roztoku kamence, musel cítit tu nesnáž ve svém dobytčím pronikání a považovat mne za pannu. Bolestné výkřiky, jež jsem se snažila jakoby potlačovat, byly ovšem jen napolo falšované, protože jeho zduřelý bimbas mi opravdu ubližoval. Ty zatracené španělské mušky! Postupně se však prodral na své místo a v tu chvíli vystříkl přímo marnotratně.

»Á, áh, áh, miláčku, ta rozkoš, ta slast! vykřikoval, leže se svou milostnou zbraní zasunutou až k děložnímu krčku a vychutnáváje opakované stahy pochvy, jimiž jsem ho teď oblažovala.

Jeho rty byly přimknuty k mým. Hebká špička jeho jazyka byla pout'ovým lízátkem, jež jsem nemohla odmítnout, a sála jsem ji dychtivě, až jsem málem zmírala nedostatkem dechu. Díky mým povzbuzujícím pohybům vystříkl znovu. Chvíli jsme leželi bez pohybu, abychom se trochu vzpamatovali. Pak jsem ho několika drobnými přírazy přiměla k pokračování.

Byla to nesmírně vášnivá a slastná jízda. Lothair byl k neutahání. Neúnavně cákal své milostné výrony do mé nenasytné pochvy a trvalo to hodně před hodinu, než jsme se shodli, že to prozatím stačí.

Po celou tu dobu jsme byli spojeni tak těsně jako siamská dvojčata, žili jsme jedním srdcem a jednou duší a ronili jsme každý svou milostnou šťávu jeden pro druhého v hýřivé hojnosti.

Když jsme se umyli a občerstvili, prosil mne za odpuštění všeho, co si vůči mně tak troufale dovolil, a sliboval, že se se mnou ožení. Zasmála jsem se srdečně a připomněla jsem mu jeho slova, jež pronesl minulého večera: »Nemyslíte, že pro muže je nejlepší, aby se nikdy neoženil?« A sama za sebe jsem dodala, že jsem přesvědčena o tom, že tak nesmírně vzrušivé milostné zážitky se nikdy nemohou přihodit manželské dvojici. »A nadto,« vysmívala jsem se mu, »vždyť tě čekají ty dvě jeptišky ze sesterstva sv. Brigity! Dej na mne a dělej, jako by ses chytil do jejich tenat. Uvedu tě pak do jiné tajné společnosti, o níž nemáš ani zdání. Tam se oddáváme radostem lásky bez dozoru znemravnělého kněžstva. Sejdeme se za týden; řekneš mi, jak jsi dopadl«

Rozloučil se se mnou velmi srdečně. Když jsem se vrátila na náměstí sv. Jakuba, dověděla jsem se, že lady Montairová nám od vévodkyně přinesla pozvání, abychom před návratem na venkov strávily několik dnů u nich v Crecy House.

»To je fantastické,« řekla Alice svým nenapodobitelným způsobem. »Vévoda odjel za nějakými záležitostmi do Paříže a vévodkyně bývá často indisponována. To tam budeme přímo jak v obecní mrdevně!« A zachechtala se tak, jak to uměla jen ona.

Toho dne byl k nám na večeři pozván Lothair, ale ani slůvkem ani pohledem jsme neprozradili náš vzájemný vztah. Slečna Arundelová byla svůdná, přímo kouzelná a zaměřila se výhradně na Lothaira. Když ho oslovovala svým něžným podmanivým hlasem, byla samý úsměv, prostě med a máslo. Vyhlížela vskutku božsky, oděna do nádherné bílé róby ozdobené fialkami právě dodanými z Paříže; na hlavě fialkovou čelenku zářivou jako její nafialovělé oči, jež podivuhodně doplňovala její těžké tmavě plavé vlasy.

Sledovala jsem se zájmem, jak je Lothair u vytržení. Vyzval nás, abychom nazítří všechny přijely do Richmondu a poobědvaly s ním, ale Alice to s díky odmítla za nás obě řkouc, že jsme pozvány k vévodkyni do Crecy House a že s dovolením lady St. Jeromové se tam odebereme hned zítra dopoledne, protože už máme tak žalostně málo času.

Hned mi bylo jasné, že to odmítnutí mu přineslo nesmírnou úlevu.

Následujícího dne nás v Crecy House jménem vévodkyně, jež indisponována dlela ve svých komnatách, uvítala lady Bertha St. Aldegondová. Lady Montairová nás pak doprovodila do našich pokojů a vystrnadivši služebnictvo objala nejdřív mne a pak Alici chichotajíc se: »To je báječné, že jste tady, vy dvě jedny! Mamá si myslí, že zítra jdeme všechny do Akademie, ale ve skutečnosti budeme úplně jinde! Corisanda totiž bude přijata do Amorózního kroužku, jenž je důstojným nástupcem vaší společnosti Fredových narozenin. Lord St. Aldegonde, jakkoli vypadá jako nekňuba, je duší kroužku a Bertha ho v tom jen podporuje. V naší rodině neznáme žárlivost. Bude tam i Bertram, Carisbrooke a Brecon. K dokonalé úplnosti tam bude chybět jen Lothair, ale toho jistě brzy přijmeme mezi nás; zasvětit ho dychtí naše Corisanda.«

Alice řekla: »Ale zajisté nemusíme čekat až do zítra! Nemohla bys nám, Victorie, uspořádat malý mejdan u tebe v ložnici už dnes večer?«

»Zajisté,« odpověděla. »Mám pokoj hned vedle vás, ale bude to jen slepičárna – my tři, Bertha a Corisanda. Pánové se totiž chystají do svých klubů. A lord St. Aldegonde nikdy nevchází k ženám v noci. Tvrdí, že nejvhodnější čas je ráno, protože nejlépe mu stojí nalačno před snídaní.«

Vévodkynina indispozice se stala vhodnou výmluvou, aby se dámy vzdálily hned po večeři. A když jsme se zbavily komorných, sešly jsme se všechny v ložnici lady Montairyové, oděny pouze v nočních košilkách.

Bertha St. Aldegondová byla opravdu nádherná žena, mírně plnoštíhlá černovláska s dokonale vyvinutými vnadami, s velkýma a hlubokýma černýma očima a rozkošně smyslnou bradičkou. Victoria Montairyová byla také velmi krásná a velmi jemná, s výrazem vzácné duševní vyrovnanosti, a drahoušek Corisanda byla ještě půvabnější než jindy, neboť na své bělostné košilce ani na alabastrovém tílku neměla žádných šperků ani jiných ozdob.

Alice i já jsme ji vášnivě políbily, což ona mile opětovala. »Nuže, co s načatým večerem?« zeptala se Alice lady Berthy.

»St. Aldegonde a Montairy se šetří na ten velký obřad zítra,« odpověděla s lehýnkým úsměškem. »Co je to za chramostejly, tihle mužští! Jako bychom se někdy šetřily my. Aspoň Victorie a já nemáme nikdy dost; čím víc toho je, tím víc ještě chceme – a tím méně jsou schopni nás ukojit.

Povídejte mi o právech žen, chachá! Když na to samí nestačí, měli by nám za sebe obstarat náhradníky.«

»No, jestli máš pár pěkných umělánků, pokusíme se s Beatricí posloužit tobě i Victorii a naše milá Corisanda nás může povzbuzovat březovou metličkou,« navrhla Alice.

Lady Bertha vytáhla z nízké skříňe dva umělé pyje. Na náš vkus byly obludně velké, ale umělecky vypracované z nejjakostnějšího indického kaučuku, a to se vším příslušenstvím.

Svlékly jsme se donaha, naplnily jsme uměláky lepkavou směsí teplého mléka a želatiny, a my s Alicí jsme si je připevnilly řemínky k bokům.

Lady Bertha si mě posadila na kolena, líbala mě chlípně a pohrávala si s mým miláčkem, jako by byl živý. »Je to chlapík,« smála se, »Ale svým rozměrem mne jen tak tak uspokojí.« Já jsem ji zatím dovedně šimrala na poštěváčku. Přisála se svými rty k mým a málem mi vysála poslední dech, vzrušena mými dotyky; poštěváček jí zduřel a ztuhl. Odvedla mne k pohovce a já jsem jí neváhajíc vrazila tu kaučukovou ohavnost do hojně zrosené pochvy. Bertha přirážela soustředěně, rytmicky, a já jsem cítila jemné, a přece bolestivé šlehy, jimiž mne i Alici oblažovala Corisanda. Snaživě jsem opětovala všechna milostná laskání lady Berthy, jež mne najednou uchopila za hýždě a zcela mě podrobila své vůli. Zapomněla jsem na všechno kolem sebe, vzlétla jsem do výšin. Bertha mi strčila prsty do pochvy i do řiti a její dráždění mne přivádělo k vrcholu slasti.

Sáhla jsem ji do klína a v tu ránu jsem nabyla dojmu, že jsem sáhla na muže – tak velikánský a ztopořený měla poštěváček! Požádala jsem ji, zda by to se mnou nezkusila jako muž, že by se mi to určitě líbilo. »Ale ovšem, drahoušku,« odpověděla zřejmě potěšena, »často to dělám Victorii. Odhod' toho uměláka.«

Rychle jsme si vyměnily místa, ale vymínila jsem si, abych jí nejdříve mohla zlíbat tu její dráždivou kočindu a polaskat jazykem toho maršála všech poštěváčků. Ráda souhlasila. Byla jsem z toho vyjevená. Skvěle vypouklá hrma porostlá hustými černými kudrnami, rozšklebená labia maiora a minora, mezi nimi rudý kráter a nad tím jakoby na stráží stojící statný tuhý frajtr zvící dřevorubcova palce!

Ještě jsem si tu zející pochvu pootevířela prsty, objela jsem ji jazykem po nejcitlivějších částech a pak jsem vzala do úst ten ženský úd, milostně jsem ho olizovala a jemňoučce pokousávala předními zuby. Bertha se zmítala jako úhoř na udici a vykřikovala: »Ách, ách, áách! Drahoušku, ách! Zase jsi mne udělala! Jsem hotova, jsem mrtvá!« A strašlivě mi zmáčela celou tvář svou milostnou šťávou.

Posadila se na mne a já jsem roztáhla nohy. Sotva dechu popadajíc zašeptala: »Teď je řada na mně, abych ti oplátila ty rozkoše, jichž jsi mi právě dopřála.« Pevně mne objala, vášnivě mne líbala, vsála můj jazyk do úst, že jsem téměř nemohla dýchat. Prsty mi rozevřela šterbinku, obratně tam vsunula svůj poštěvák a šterbinku opět uzavřela stále ji držíc. Nemám slov, jimiž bych vyjádřila ten zvláštní nový a slastný pocit, jenž mne naplnil celou. Byly jsme obě tak vzrušeny a rozčileny, že naše výrony následovaly jeden za druhým a ještě rozdmýchávaly naši erotickou zběsilost. A Corisanda, to hodné děvče, mrskala a mrskala a nešetřila své metličky. Byla jsem tak soustředěná na to jediné, že nemohu říci, co prováděly Alice s Viktorií; snad něco podobného. Zmítaly jsme se v moři milostného moku a byly jsme unaveny velmi slastně.

Už to muselo skončit. Rozešly jsem se mátožně do svých ložnic a spaly jsme jak zabité do samého rána. Pak jsme se ještě stihly řádně osvěžit chladnou koupelí, abychom včas posnídaly. Těšily jsme se na návštěvu Akademie.

Kočáry nás sice dovezly k Burlington House, ale uvnitř jsme se zdržely jen slabou půlhodinku. Opět jsme nasedly do kočárů a jely jsme k velkému domu na Cheyne Walk, hned proti Temži. Dům stál osamocen na velkém pozemku skryt za košatými stromy.

U domovních dveří nás přijala rozšafná stará paní, hospodyně a správkyně tohoto sídla Amorózního kroužku. Uvedla nás do rozlehlého salónu, jenž zabíral téměř celé první poschodí; strop podpíraly štíhlé černé a zlaté sloupy, u oken visely těžké černé a zlaté závěsy; ačkoli venku bylo ještě světlo, všude kolem stěn plány četné voskovice.

Vévoda z Breconu tu byl co novic a jeho kmotry byli Bertram a Carlsbrooke. Přítomni byli též lordi Montairy a St. Aldegonde, jakož i další dámy a pánové. Alici a mne všichni zahrnuli poklonami a chválou, jako dvě z původních zakladatelů kroužku.

Předseda St. Aldegonde se slavnostně otázal Corisandy a vévody, zda slibují, že budou přísně zachovávat tajemství Amorózního kroužku a dodal, že složení přísahy považuje za zbytečné, neboť si je jist, že kmotři, kteří je sem uvedli, jsou pevně přesvědčeni o jejich čestných úmyslech. Oba adepti, vévoda a Corisanda, odpověděli kladně. Předseda jim podal ruku a vyzval nás, abychom se připravili k úvodnímu tanci, neboť už jsme byli všichni a nikdo další nebyl očekáván.

Rozešli jsme se do šaten. Za pár minut jsme byli všichni opět v salónu a to poměrně nazí s výjimkou hedvábných punčošek s podvazky a lehkých tanečních střevíčků. Aby byla vyloučena případná žárlivost nebo nějaké nevhodné upřednostňování, byla na široké komodě, na níž bylo připraveno i bohaté občerstvení, umístěna hluboká vyřezávaná schránka s úzkými lístky pergamenového papíru, na nichž byla napsána jména přítomných pánů. Dámy si vytáhly každá jeden lístek a tak si vybraly partnera pro první waltz a pro následující pas de deux. Corisanda si vytáhla lorda Carlsbrooka, na mne vyšel St. Aldegonde.

Musím ještě připomenout, že na jednom lístku bylo místo jména napsáno »klavír«, což znamenalo, že dáma, která si ho vytáhla, byla odsouzena k hudebnímu doprovodu. Pán, který tak vybyl, jí obracel noty. Teď to vyšlo na lady Berthu, která byla výborná klavíristka a rovnou a bez rozpaků sáhla do kláves. Zahrála oblíbený kousek z Argyll Rooms a taneční rej byl zahájen.

Bylo to mnohem vzrušivější než ta hra na slepou bábu při Fredových narozeninách. Jednotlivé páry postupně odpadaly a uchylovaly se na divany a pohovky, příhodně rozestavené u stěn. Můj společník byl již dokonale ztopořen ale zašeptal mi: »Ještě ne, drahá Beatrice, ještě ne. Musíme dohlédnout na Corisandu.«

Každý se choval podle své vůle, nebylo zapotřebí žádných pokynů. Téměř všichni jsme se pak shlukli kolem pohovky, na níž lord Carlsbrooke laskal a líbal Corisandu. Ta půvabná dívka, tváře ruměné a oči zarosené, zrychleně dýchala a zděšeně pohlížela na výstavní pyj, jež držela v ruce dost neobratně.

»Nuže, láska,« pravil lord, »jsi novicka a musíš teď políbit každý z pánských toporů, jež se nacházejí v tomto salónu. Pak budeš zasvěcena do mystéria Venušina.«

Corisanda, celá rudá studem, brala stydlivě a něžně jednoho bimbasa po druhém do ruky a cudně líbala jejich vyzývavě hebké žaludy.

»Nuže, Brecone,« řekl můj společník St. Aldegonde, »teď je řada na tobě. Oblíbej všechny dámy a budeme mít tuto část obřadu za sebou.«

»S největší radostí, jsem připraven,« odpověděl vévoda a my dámy jsme mu nabízely své pipinky k políbení. Vévoda byl pokorný a milý.

Carlsbrooke jemně položil Corisandu na záda a pod útlý zadeček jí podstrčil buclatý polštář. Načež hodlal zaujmout patřičnou polohu, leč nemohl ovládnout své nesmírné vzrušení – eiaculatio praecox hojně skropilo její mechovou hrmu a bříško a několik krůpějí ulpělo až na jejích alabastrových nadrech.

Zrudl hanbou a rozmrzením a dychtivá Corisanda vzdychala nenaplněnou touhou.

Lady Bertha, zachovávajíc si svou chladnou rozvahu, setřela štíhlou ručkou všechno sémě z bříška své sestry a omázla jím její šterbinku. Pak zkušeně uchopila nedočkavého klazana Jeho lordstva a dovedně ho zavedla k bráně toužícího jícnu milostné rozkoše.

»Šoustni ho tam, chlapče, jen ho tam šoustni. A ty, drahoušku, přiraž chutě,« smála se ta nepřekonatelná lady Bertha a pleskla Corisandu přes bok hřbetem ruky.

To bylo správné povzbuzení v pravý čas. Carlsbrooke se činil, seč mohl, aby si napravil reputaci, a Corisanda byla blízka mrákotám. Když byli hotovi, a to byli oba hotovi doslova, nechali jsme Carlsbrooka, aby se vzpamatoval sám, a chudinku Corisandu jsme křísily šampaňským. Vzpamatovala se brzy a zdálo se, že je šťastná, protože si žádala dalšího šampaňského. »A zmrzlinu k němu,« dodala dychtivě.

Potom jsme je nechali být a rozešli jsme se za svými vlastními záležitostmi.

Můj společník mne odvedl k pohovce. Byl stále dokonale ztopořen a já jsem strašně toužila, aby do mě vnikl co nejdříve, ale k mému překvapení na mne nasedl obráceně a požádal mne, abych si rukama tiskla ňadra k sobě. Mezi ně mi vsunul ten nádherný pyj a ústy a jazykem mi dráždil dolejšek. Bylo to pro mě něco nového, i ňadra si přišla na své. Upřímně jsem se snažila vyjít mu vstříc; nebylo to nesnadné, neboť jeho šourek mě legračně šimral na bradě. Brzy jsem byla nádherně hotová a jeho sémě mi hojně zkropilo hrud' i břicho.

Alice dostala lorda Montairyho.

Pak byly lístky se jmény pánů opět vloženy do vyřezávané schránky a dámy si opět volily. Pokud si ovšem dáma vybrala téhož pána jako předtím, táhla znova, neboť by to nebylo spravedlivé.

Tímto příjemným způsobem jsme strávili celé odpoledne a čas od času jsme se osvěžovali šampaňským se zmrzlinou a občerstvovali jsme se i něčím podstatnějším, což nám dodávalo sil, protože oběti Venuši a Priapovi vyžadují stálého povzbuzování velmi výživnými sousty.

Nemohu tu vypsát všechno úplně dopodrobna, avšak ujišťuji tě, milý Waltře, že než jsme dovolily pánům, aby nás pozvali na večeři, vycucly jsme je pěkně až do poslední kapičky.

4

Ale teď se musím vrátit k Lothairovi, s nímž jsme si slíbili, že se sejdeme za týden, aby mi vyprávěl, jak to dopadlo v Richmondu. Poobědvali jsme opět v hotelu Bristol a shledala jsem ho téměř tak milostně naladěného a impulzivního jako minule třebaže jsem nepoužila tinktury.

»Ach, milá Beatrice,« řekl, když jsme po řadě rozkošných výkonů oddechovali ležice vyčerpání na široké pohovce, »ach, milá Beatrice, nemohu ti svými slovy vyjádřit ani polovinu vděku a oddanosti, jež k tobě cítím. Neboť jsi mne učinila šťastným nejen ty sama, ale ještě jsi mi tak nesobecky přihrála ty dvě tajné jeptišky. Ale nejdříve mi řekni o

tom spolku lásky, do něhož jsi mne slíbila uvést, a pak ti budu vyprávět svá dobrodružství.«

Stručně jsem mu popsala Amorózní kroužek a přijala jsem jeho slib, že mi dovolí, abych ho uvedla hned při nejbližším setkání.

»Je mi jasné, řekl potom, »že jsi jasné poznala, jak mne uchvátila slečna Arundelová, ale dobře jsem si zapamatoval tvou radu a choval jsem se jako konvertita; využil jsem všech výhod, jež se mi naskýtaly, takže se mi podařilo nahlédnout do všech těch jezuitských záměrů. To však je hra, která potrvá dlouho a já ji rozhodně nebudu popohánět. No, a teď konečně k tomu výletu do Richmondu. Již cestou byly lady St. Jeromová a slečna Arundelová velmi rozkošné a svádivé. Před obědem jsme si dopřáli malou vyjížďku po řece a k obědu jsme usedli pěkně vyhládlí. Nabídl jsem oběma dámám šampaňské a požádal je o zvláštní laskavost, aby mne totiž poctily svou přítomností i při dezertu, jelikož nekouřím a žádný jiný pán není přítomen. Všechno bylo v nejlepší pohodě, ony byly velmi milé, já jsem byl dvorný a zdálo se, že jakousi nevyslovenou dohodou se všichni zdržujeme jakékoli zmínky o náboženství. Pak dámy odešly od stolu a usedly na divan pod zlatý svícen a zář voskovic jim zjasňovala půvabné hlavičky a tvářičky. Obě už v sobě měly dva tři poháry šampaňského a snažily se nepřekročit míru střídmosti, avšak já jsem otevřel další láhev, což sledovaly se zdrženlivým potěšením, a vyzval jsem je k přípitku na slávu a vítězství křesťanské církve.

»Ó,« pronesla slečna Arundelová a v očích jí zablýsklo, »ale o které církvi to mluvíte?«

»Milé dámy,« odpověděl jsem, »formulujte to, jakkoli vám libo, a já na to ve vaší společnosti vypiji plný pohár až do dna.«

»Pak tedy,« řekla Clara, »připijme na slávu a vítězství svaté církve římskokatolické a na dlouhý život Jeho svatosti Pia IX.«

Oči jim jen jiskřily a obě se zdály neobyčejně vzrušeny. »Co bychom neučinily pro to, abyste přestoupil ke katolické víře!« řekla lady St. Jeromová. »Pojďte se posadit mezi nás a pohovořme si vážně.«

Usedl jsem mezi ně a povzbuzen vínem objal jsem obě kolem pasu a vyhrkl jsem bez dlouhého přemýšlení: »Ach, vždyť je to všechno nesmysl; zaprodal bych duši i tělo za to blaho, jímž byste mne mohla obšťastnit vy a vaše milá neteř!«

Slečna Arundelová se zhluboka nadechla a lady St. Jeromová, položivši mi ruku jakoby mimoděk na stehno podezřele blízko toho významného údu, zašeptala: »Ach, co tím míníte? Vstupte do naší církve a nebude ničeho, co by vám bylo odepřeno.«

»Nic, opravdu nic. Dostane se vám odpustků na všechno,« dodala Clara a položila mi hlavinku na rameno.

»Ne,« zvolal jsem, »žádné dohady s páterý! Chci to všechno od vás, drahé dámy, jde-li vám o spásu mé duše! Právě teď je ta pravá chvíle, dejte se do toho, ten okamžik se už nikdy nevrátí. Ach, jaké to strašné pokušení, být tak blízko těmto půvabům! Klesl jsem na kolena, objal jsem jim nohy a skryl jsem tvář v Clařině klíně.

Obě se chvěly vzrušením a musím přiznat, že i já jsem pozbýval rovnodušnosti. Lady St. Jeromová promluvila první: »Cítíme s vámi, milý Lothaire, a budeme vám všemožně nápomocny, ale, pro Boha, Lothaire, co to děláte?« Začala cukat, protože jsem jí sáhl pod sukni a mířil jsem stále výš. Totéž jsem druhou rukou dělal Claře, ale ta zcela tiše tiskla nohy k sobě a tvářila se nezúčastněně; tam jsem neměl úspěch. Avšak neklid její tety mne vzrušoval a postupoval jsem dál.

»Při všem, co je mi svaté, přísahám, že učiním všechno, abych byl přijat do lůna nejsvětější církve co nejdříve, budete-li vy dvě ministrujícími anděly mých nezkrtných vášní!« volal jsem a snažil jsem se dospět až k posvátné studánce lásky lady St. Jeromové.

»Claro, drahá Claro,« vzdychla lady přivírajíc oči, »mohly bychom se obětovat vznešenějšímu účelu než přivést ztracenou ovci ke kříži Kristovu?«

Pevně sevřená stehna slečny Arundelové váhavě povolila, a když jsem se hrubě a dychtivě zmocnil jejího huňatého klubička, jako by se jí ulevilo.

»Mám v rukou dvojí kořist a jsem nejšťastnější muž na světě « blekotal jsem, »a teď vás obě zlobím a hned potom vás zlehnu jednu po druhé!«

Lady St. Jeromová: »Dovolte na okamžik, milý Lothaire, Clara je z toho celá pryč. Musíme k ní mít ohled.« Vstala, zamkla dveře a zhasila všechna světla.

Položil jsem slečnu Arundelovou na pohovku, vyhrnul jsem jí sukni a spodničku a vytasiv svou žhavou zbraň, vrhl jsem se jí mezi poddajná stehna. »To je dobře, že jste mi usnadnila rozhodování, kterou dřív!« zvolal jsem. »Nemohu zkrotit planoucí oheň své vášně a Claru dnes učiním svou první obětí!«

V místnosti bylo téměř úplně temno. Přisál jsem se svými ústy na vábně hebké rty Clařiny a šeptal jsem jí: »Odvalu, miláčku, neublížím ti víc, než je nezbytně nutno, ale budeš trpět za vznešenou a svatou věc.« Cítil jsem, jak se pode mnou celá chvěje.

Lady St. Jeromová přistoupila k nám a chopila se mého ztopořeného údu. »Dovolte mi, milý Lothaire,« řekla, »abych vás zavedla na pravé místo. Jsem vdaná žena a vím přesně, kam patří.« Její dlaň jen dodala k mému vzrušení. Odhrnula mi předkožku a pečlivě dbala, aby žalud směřoval nikoli přímo do roztoužené pochvy, nýbrž poněkud výš; odpor v pronikání byl tím větší, což mi působilo nesmírnou slast a ejakuloval jsem předčasně. Požádal jsem lady, aby pokračovala ve vedení mého pyje, což ona zřejmě ráda učinila. Tak jsem ejakuloval celkem třikrát. I Clara se několikrát vyronila. Zmítala sebou a vzdychala, tiskla se ke mně celým tělem a líbala mne přímo bláznivě. Lady St. Jeromová zachovávala klid, třebaže bylo zřejmé, že naše konání ji naplňuje zvláštním uspokojením.

»A nyní, milá Claro,« řekl jsem vytáhnuv ho, »se budu věnovat tvé milé tetičce, abych se jí odvděčil za její obětavou péči, ale nicméně ti poskytnu ještě svůj jazyk.«

Lady St. Jeromová shodila oděv. Pochvu měla již bojně zrosenou. Clara byla šikovná žákyně a hned se uložila vedle tety tak, abych jí prsty dosáhl tam, kam chtěla.

Brzy jsem poznal, že lady St. Jeromová má mimořádnou schopnost stahovat pochvu značnou silou. To ždímání mi působilo trýznivou rozkoš a o to zuřivěji jsem pracoval jazykem v Clařiných útrobách. Lady mne objímala přímo křečovitě a já jsem rukama hnětl její tuhá aristokratická ňadra. Mezi Clařinými stehny jsem se téměř dusil a lady nadto napadlo, aby mne kousala, kde jen mohla, a štípala do hýždí. Vystříkl jsem už poněkolikáté a poslední ejakulace byla bolestivá.

Obě dámy však zřejmě nehodlaly přestat tak brzy. Kuráž, chlapče, kuráž, povzbuzoval jsem se v duchu a vybičoval jsem se k vrcholnému výkonu. Vypadalo to, že tato ďábelská jízda nebude mít konce, ale přece jen nás přemohla ta slastná milostná letargie. Bylo k jedenácté večer.

Upravili jsme se a v kočáře se zataženými závěsy na oknech jsme se vraceli do města. Tu jedna, tu druhá mi seděla rozkročmo na klíně, dokud nás drncání kol na žulové dlažbě neupozornilo, že se blížíme k náměstí Sv. Jakuba.

Slíbil jsem jim, že se neožením, a projevil jsem přání, aby mne svatý Otec přijal do církve katolické brzy po vánocích, kdy právě za tímto účelem hodlám zajet do Říma. Budu

tedy mít dost času na to, abych pokračoval ve hře a dokázal jezuitům, že jsem jim důstojným partnerem a že si se mnou nebudou zahrávat jen tak.«

Potud vyprávění Lothairovo.

Protože se čas našeho pobytu v Londýně chýlil ke konci, požádala jsem Bertrama a St. Aldegonda, aby v nejbližších dnech uspořádali mejdan Amorózního kroužku k uvedení Lothaira do naší společnosti.

Stále jsme s Alicí sídlily v Crecy House, a tudíž jsme se vymluvily, že jsme pozvány na malou party k vévodovi a vévodkyni z Breconu. Tam jsme odeslaly svůj kočár domů a v kočáře vévodově jsme zamířily do známého domu na Cheyne Walk.

Všechno klapalo dokonale jako obvykle, Lothair byl oficiálně přijat a hned jsme se chystali k tanci, samozřejmě v rouších Eviných a Adamových. Dámy si vytáhly jména svých prvních tanečníků. Na mne vyšel vévoda z Breconu, Lothaira si vytáhla Alice a ke klavíru sedla lady Corisanda, jejíž strhující umělecký výkon silně povzbuzoval smyslné vzrušení z lascivních tanečních pohybů a dotyků. Jak se měnily figury, pánové nás popleskávali po vlnících se zadečcích a my jsem jim oplácely laškovným cvrknáním do jejich vyzývavě vztyčených pohlavních pyjů. Byla to nezapomenutelná čtverylka, a když měl Lothair obřadně zlíbat všechny naše pipinky, shledal, že jsou všechny už značně zavlhlé.

Všimla jsem si, že lady Bertha kuje nějaké pikle. Hopkovala od jednoho k druhému a se šelmovským úsměvem něco všem našeptávala. Když přišla ke mně, dověděla jsem se, že chystá jakousi mimořádnou švandu, jejíž obětí se má stát, jak jinak, nováček Lothair, a že to pro náš Amorózní kroužek bude velké povražení.

Když bylo po líbacím obřadu, bylo Lotahirovi ohleduplně sděleno, že než mu budou udělena všechna práva řádného člena kroužku, musí podstoupit ještě jednu formalitu, totiž uvázání k Berkeleyho koze. Ta ostatně již stála připravena uprostřed místnosti. Byly to vlastně vyšší štafle pokryté hrubým červeným sukem.

Adept byl nahoře uvázan za vzpažené ruce tak, aby musel stát na špičkách nohou. Lothair ve své slepé důvěřivosti přistoupil odhodlaně k mučidlu a byl pevně přivázan za zápěstí na nejvyšším příčli. Přivazoval ho sám předseda klubu St. Aldegonde, jenž se vesele smál Lothairovým námitkám, že ho uvazuje příliš vysoko.

»To nic není, chlapče,« řekl mu se zlomyslným úsměvem St. Aldegonde. »Nebreč, dokud ti neublížují. Nech si to na pak, až ti metličky polechtají zadek. Udělá ti to dobře, je to náramně povzbuzující. Zeptej se Berthy a ta ti potvrdí, že já vždycky potom splním všechna její přání.«

Pak jsme všichni byli vybaveni pečlivě svázanými dlouhými březovými metlami. Kupředu vystoupila Alice: »A nyní pane, si dejte bedlivý pozor, abyste podle svého nejlepšího vědomí a svědomí pravdivě odpovídal na všechny moje otázky. Nuže, do Amorózního kroužku mohou být přijímáni výlučně pravověrní příslušníci anglikánské církve. A já jsem se právě dověděla, že se chystáte do Říma, abyste se tam převlékl za jezuitu! Co na to odpovíte?« A chutě ho švihla. Na bílé kůži jeho mužského zadku se objevilo rudé jelito.

Lothair vykřikl: »Ty mě trestáš, aniž vyčkáš odpovědi!« »To nevdáš; papeženec si to zaslouží!« A už se na něj sesypaly všechny dámy a s veselým halasem začaly zpracovávat jeho hýžděové svalstvo.

»Odpověz!«

»Žádné výmluvy!«

»Nešetřte ho!«

V pozadí stáli pánové a mrskali buclaté prdýlky dam.

»Jen ho řežte, mé dámy!«

»Tahle je taky pro něj!«

»Mrskejte ho, jezuitu!«

Lothair sotva dechu popadal pod tím přívalem šlehů, ale přece jen se zmohl na zoufalé volání: »Nechte toho! Zadržte! Není to pravda! Všechno vám vysvětlím! Vždyť mne umrskáte k smrti!«

Na kůži se mu objevilo i několik kapek krve.

Alice: »Nemůžeme připustit, aby se do naší důstojné společnosti vetřel prohnáný jezuita! Pros za odpuštění, bídný odpadlíku! A to jim prý chceš dát vystavět katedrálu!« A ještě znova ho mrskla ve spravedlivém rozhořčení.

Lothair: »Pane Bože, jak to víte? Vždyť jsem ještě nic z toho neudělal! Jen jsem to tak rozvažoval.«

Alice: »Ale takové kacířské myšlenky vám, pane, musíme vyhnat z hlavy! To vás nemohlo napadnout nic ztřeštěnějšího. A za to musíte pykat!«

Lothair skučel: »Au, au, auvej, jak jste krutá, slečno Marchmontová! Nechte mne už, pro Boha! Neudělám to! Nepoježu do Říma. Dávám vám své slovo, přísahám!«

Alice, stále ho mrskajíc: »Zadoňte o prominutí, pane, nebo poznáte, jaké to je, když jsem opravdu krutá. Já že jsem krutá? Jsem dáma, jež koná svou svatou povinnost.«

Ruka už jí umdlávala. My ostatní, pány nevyjímaje, jsme s potěšením sledovali, jak se Lothair bezmocně svíjí, avšak jeho výstavní pyj stál v dokonalém pozoru jako stráž u brány Buckinghamského paláce a žalud mu plál jasně rudě jako rubín Velkého Mughala.

»Au, auvej, prosím o prominutí, určitě mi odpustíte, jen už mne pro Boha nechte, auvej! Snad už jsem dostatečně ztrestán, když jsem ještě nic nespáchal!«

Alice: »Dobrá pane, bude vám odpuštěno. Zbývá ještě maličkost. Musíte si uvědomit, pane, že já trpím daleko víc než vy, pane. Co je vaše nicotná tělesná bolest proti mé duševní trýzni? Chachá!« A ještě mu uštědřila poslední šlehnutí.

»Nezbude vám, pane, než abyste se vykoupil.« A rozhlédla se po nás s vítězoslavným úsměvem. »Když jste se vzdal toho hnusného úmyslu vystavět katedrálu jezuitům, snad byste mohl řekněme čtvrtinu té částky, kterou byste tak marnotratně a rouhavě promrhal, věnovat na jedině správný účel, totiž na chrám lásky našeho Amorózního kroužku, že?«

Lothair: »Ano, ano! Souhlasím! Padesát tisíc liber! Jen už mě odvažte!«

Ozval se bouřlivý potlesk. »Hodný chlapec! Přišel k rozumu!«

Lady Bertha a lady Victoria se zmocnily svých manželů a odvěkly si je na divany. »Hra pokračuje, hra pokračuje! Jedeme dál!«

Hra skutečně pokračovala a jeli jsme dál. Alice odvázala Lothaira a on, jakkoli zmučen, se na ni vrhl, povalil ji hned pod Berkeleyho kozou na koberec a v okamžiku se vpochovil. Ještě jsem zahlédla, jak Alice samou slastí šilhá, ale pak už jsem se věnovala jen svým záležitostem a svému milenci. Všichni jsme se zmítali, sténali jsme, vzdychali a chroptěli.

Můj partner seděl na křesle, já jsem mu seděla zády na klíně, pyj měl hluboko ve mně a rukama jsem mu hnětla ztuhlý šourek; on mne držel za řadry a jemně mne pokoušoval do šíje a do ramen. Jeho žalud jsem cítila snad až u bránice; byl velice horký.

St. Aldegonde a Montairy si navzájem vyměnili ženy a jako by se dohodli, že budou šetřit jejich pochvičky, šoustali je se soustředěným zaujetím do řitních otvorů. Obě dámy se tvářily, jako že je to neobyčejně zajímavá: jejich snaha o spolupráci byla usilovná.

Corisandin partner byl už zřejmě unaven a uchýlil se k připravenému občerstvení; nejvíc ho zajímali humři a šampaňské. Drahoušek Corisanda usedla ke klavíru a začala vesele hrát a rozverně zpívat:

*Všude všichni šoustají
veřejně i potají.*

*Jémináčku, jémine,
kdo nešoustá, vyhyne!
Máma, táta, teta, strýc,
bratrance, houf sestřenic.*

*Jémináčku...
Mary, Bridget, Jane i Liz
Jerry, Philip Charlie, Chris.*

*Jémináčku...
Anča, Pepík, Fred i Jan,
šlechtic, zloděj, mafián.*

*Jémináčku...
Jakub, Francis, Bob i Dick,
puritán i kurevník.*

*Jémináčku...
Šoustá slečna, paní, pán,
vojín, seržant, kapitán.*

*Jémináčku...
Kocour, kanec, chlap i pes,
kouká, na kterou by vlez.*

*Jémináčku...
Křesťan, muslim, hind i žid,
kouká, na kterou by vlít.*

*Jémináčku...
Šoustá každý živý tvor,
student, docent, profesor.*

*Jémináčku...
Šoustá královna i král,
neznaboh i klerikál.*

*Jémináčku...
Šoustá kostelník i kněz,
šoustal včera, šoustá dnes.*

*Jémináčku...
Šoustá kráva, šoustá býk,
bonviván i poustevník.*

*Jémináčku...
Šoustá žába, šoustá rak,
námořník i funebrák.*

*Jémináčku...
Kozá, beran, brouk i šnek,
domácí i podomek.*

Jémináčku...

*Hraběnka i prادلena,
jeptiška i švadlena,
Jémináčku...
Želva, slepýš, ještěr, had,
kurva, žebrák, diplomat.
Jémináčku...
Ryba, motýl, prase, pták,
medvěd, jelen, rosomák.
Jémináčku...
Pošták, vrátný, ředitel,
školník, žáci, učitel.
Jémináčku...
Truhlář, kovář, podkovář,
zedník, tesař, podkovář.
Jémináčku...
Markýz, hrabě, vévoda,
ministrský předseda.
Jémináčku...
Květinářka, kuplířka,
domovnice, básnířka.
Jémináčku...
Krysa, rejsek, humr, štír,
čolek, šváb i netopýr.
Jémináčku...
Řezník, pekař, krejčí, švec,
filozof i pitomec.
Jémináčku...
Šoustá opice i slon.
Šoustá ona, šoustá on.
Jémináčku...
Šoustání, toť rozkoš jest,
každý šoustá o sto šest.
Jémináčku...
Šoustání, toť rozkoš jest,
kámen cihlu šuká fest.
Jémináčku...*

Corisandin jasný a líbezný hlásek a svižná melodie se rozléhaly celým domem a naplňovaly nás takovým nadšením, že jsme se nezdrželi a k refrénu jsme se vždy sborově přidali:

*Jémináčku, jémine,
kdo nešoustá, vyhyne!*

Byl to nádherný zážitek. Brzy potom už jsme postupně odpadávali, zanechali jsme té bohulibé zábavy a rozjeli jsme se domů.

Byl to nezapomenutelný den. Když jsme přijely do Crecy House, pošeptala mi Corisanda, že vzhledem k tomu, že naši pánové jsou značně znaveni a hodlají znova nabýt

ztracených sil kouřením tabáku, pitím vína a hraním karet ve svých klubech, rozhodly se její sestry uspořádat malý večírek bez nich, neboť se jistě nevrátí před rámem. K úspěchu večírku měli přispět i čtyři pohlední mladíci, totiž dva sloužící a dvě pážata, kteří ještě nikdy nebyli přizváni k radovánkám svých paní. Byly jsme vzrušeny a netrpělivy.

Lady St. Aldegondová rozhodla, že večírek se bude konat v jejich komnatách. Povolala ty čtyři mládence, kteří neměli sebemenšího tušení, co se chystá, a podrobila je nejstrašnějším přísahám, že nikdy, nikde a nikomu neprozradí, co té noci uvidí, uslyší a zažijí.

Bertha dala volno všemu služebnictvu vyjma Johna, Jamese, Charlese a Luciena (to byl Francouzek k nakousnutí); v domě zůstaly i dvě hezké komorné Fanny a Bridget.

Nás pět dam usedlo k hracímu stolku na paničku karet. Byly jsme oděny poměrně skromně, jako by nám ani nevadilo, že občas vystavíme na odiv některý ze svých půvabu – vždyť to byl jen takový domácí dámský dýchánek!

Chvilí jsme opravdu hrály, ale nepozorně, jak jinak. »Dnes mi vůbec nepadá karta,« zvolala náhle lady Montairyová a znechuceně odhodila dvě esa a krále. »To bych přišla na mizinu. Co si takhle trochu zatančit? Máme tu čtyři pány... Luciene, pojď si se mou skočit valčík, ať se mi zvedne nálada.«

»Fuj, sestřičko, jen se podívej, jak se ten hoch červená! zvolala Corisanda. »Ale taky bych si zatančila...«

»Není to špatný nápad. Pro jednu se nic nestane,« zasmála se Bertha. »Ale, hoši, všichni jazyk za zuby!«

»My lady, sebemenší vaše přání je nám rozkazem, odvětil velmi zdvořile John jménem všech. »Jsem si zcela jist, že nikdo z nás neprozradí, rozhodnou-li se dámy dopřát si trochu důvěrnější zábavy se svým služebnictvem.«

Bertha usedla ke klavíru a hned byl vyklizen taneční prostor pro vídeňský valčík. Lady Montairyová uchvátila Luciena, já Charlese, hezkého asi sedmnáctiletého mládence, Alice a Corisanda se podělily o služebníky Johna a Jamese a děvčata Bridget a Fanny tvořily dívčí pár.

Byla to velká švanda. Mládenci se snažili nedat najevo, jak jsou nesví, a tak se stydí a my jsme se k ním v tom frivolním valčíkovém rytmu vinuly jako liány. Když valčík skončil, lady Montairyová svého tanečníka něžně políbila a odvedla si ho na divan. My ostatní dámy jsme učinily totéž, neboť jsme měly stejné úmysly. Charles můj polibek troufale opětoval a jeho žhavé rty ve mně vyvolaly slibné zachvění, jež mi projelo celým tělem.

Pod záminkou, že bych se chtěla trochu ochladit, odvedla jsem si ho do vedlejšího, pokoje, jenž byl osvětlen toliko bledými paprsky měsíce. Otevřela, jsem okno do zahrady a usedli jsme na pohovku. Svěží vzduch byl provoněn vůní nesčetných květin a působil dráždivě na mé vzrušené nervy. Toužila jsem dostat toho hošíka, ale nechtěl jsem být první, kdo prolomí křehkou zábranu toho, co se sluší a prý nesluší, i když jsem byla skálopevně přesvědčena, že právě tohle měla na mysli lady Bertha a její sestry, když se usnesly uspořádat tenhle večírek. Avšak zdálo se mi, že samy pokračují příliš liknavě. Už jsem nechtěla ani nemohla déle čekat.

»Charlesi.« zašeptala jsem, »víte, co je to láska? Měl jste už milenku?«

»Ne, my lady, nikdy jsem se neopovážil. Když se tak dívám na ty půvabné bytosti, vždy nad mou touhou políbit je zvítězí můj ostych. Neumíte si ani představit, jakou slast mi

způsobil váš letný polibek, třebaže se nemohu zbavit dojmu, že to byl jen žert.« Tak mluvil a jeho jinošský hlas se chvěl.

»Hlupáčku,« zasmála jsem se tiše, »když ti to působí takovou slast, proč bych tě nepolíbila znovu?« A políbila jsem ho velmi milostně. Plaše mne objal a celý se roztrásl.

»Proč se tak chvěješ, Charlesi?« zeptala jsem se ho co nejnevinněji, položivši mu nedbale ruku na stehno právě v místech, kde jsem doufala učinit významný objev. A nebyla jsem zklamána: nástroj lásky byl v plné pohotovosti. Dělal jsem jakoby nic

Ztěžka vzdychl a řekl: »Tolik se stydím, my lady, přivádíte mne k šílenství!« Najednou osvobodil svého klazana z těsného sevření kalhot a horce mi ejakuloval do dlaně.

»Ah, miláčku, ah, Beatrice! Odpusť mi! Ta rozkoš! Vrhł se na mne, vášnivě mě líbal a oběma rukama mi hnětl ňadra.

»Ale, Charlesi, ne tak hr!« předstírala jsem, že se chci vymanit z jeho objetí. Avšak byl mnohem hbitější, než bych do něj bývala řekla, měl už obě ruce pod mou sukni a útočil na mou svatýňku lásky.

Byl natolik horlivý, že vůbec nedbal mé chabé obrany, a přestože jsem se snažila svírat stehna pevně k sobě, netrvalo dlouho a už se zmocnil mé rozpálené pipinky. »Miláčku, my lady musím tě dostat, musím tě mít, i kdybych měl zhynout tou nejhroznější smrtí,« šeptal mi horečně do ucha. Povalil mě na záda a sápal se na mne.

»Ach ne, ne,« sténal jsem z mrákot. »Ty mě děsíš! Asi omdlím...« Dělal jsem bezbrannou a už už jsem jakoby omdlávala, protože jsem předpokládala, a jak se ukázalo, docela správně, že ho to povzbudí k ještě většímu úsilí využít této příležitosti co nejrychleji. Nemýlila jsem se. Stejně už jsem se nemohla dočkat, až se probere k mým nejosobnějším půvabům.

Jak už jsem se zmínila, v místnosti, v níž jsme dováděli, bylo téměř temno. Charles se usilovně snažil roztáhnout mi rohy a slyšela jsem, jak si mumlá pod vousy: »Drahoušek. Je úplně bez sebe.« Když jsem povolila sevření stehen, zašeptal: »Nejdřív si ji políbím.« Poklekl mi mezi nohy a cítila jsem, jak mi palcem a ukazováčkem rozevívá šterbinu mezi stydkými pysky. »Ha, vzrušil jsem ji,« šeptal zas. »Je celá zvlhlá.« A hned jsem ucítila jeho horké rty na svém dychtivém poštěvátku. Záchvěv neodolatelné touhy mí proběhl celým tělem. Sotva jsem se zdržela, abych neuchopila jeho drahou hlavu a neuzavřela ji pevně ve svém toužícím klíně

Trvalo to jen chvílinku, ale bylo to silné a neodolatelné, že jsem se celá rozechvěla náhlým orgasmem. A v tu ránu byl jeho hebký jazyk ten tam a do kundy se mi vřítíl vzorně tuhý pyj se žhavým žaludem. Probrala jsem se z předstíraných mrákot a začala jsem spolupracovat. Líbali jsme se vášnivě a on mne nazýval svou drahou lady, vzdychal a sliboval mi věrnost až za hrob. Blázínek!

Cítila jsem, jak mocný proud jeho horké šťávy zaplavil mé útroby a hned potom jeho tělo povadlo bohatýrským výkonem. Byl zcela bezvládný a ztěžka oddychoval. Chtěla jsem ho povzbudit a začala jsem stahovat stěny poševní, abych toho znaveného bohatýra přiměla k dalšímu hrdinskému činu. Bylo to účinné. Charles setrval stále v domnění, že jsem v mrákotách, a šeptal si: »Hrome, to je holka jako řemen!« A opět mne začal vášnivě líbat a všelijak laskat. Pevně jsem ho objala a několika drobnými přírazy jsem mu dala najevo, že chci ještě. Charles se do toho dal se vším svým mladickým zápalem.

»A hleďme! Tady máme ty dva svatoušky!« ozval se náhle bujarý smích lady Berthy. »A jak si Beatrici pěkně osedlal!« V ruce měla lampu. A za ní se do místnosti hrnuli všichni ostatní a vyjeveně civěli na nás dva. Ne že by snad před chvílí nepáchali totéž, byli

ještě zjevné vzrušení a ani si nestačili upravit svršky či jim o to ani nešlo, například Johnův poklopec zel dokořán jako branka do voliéry a rozjásaná tvář lady Montairyové, jež se důvěrně tiskla k hezkému Francouzkovi, hovořila sama za sebe. Obdobný obrázek skýtaly i Bridget a Fanny v pozadí.

Mně tohle překvapení ani tak nevadilo, ale chudáček Charles byl strašlivě zmaten a vyhlížel, jako by mu někdo znenadání vytrhl životní nerv. Neztratila jsem duchapřítomnost, objala jsem ho nohama kolem stehen, pažemi jsem ho už pevně držela předtím, a zvolala jsem: »Je to čuňas, lidičky, nejdřív si na mne nestydatě dovoloval, a když jsem omdlela studem a strachy, zmrhal mé panenství! A když mne ubohou přivedl téměř na vrchol rozkoše, chce ho teď zbaběle vytáhnout. Plácejte ho přes zadek, plácejte ho za mne a nešetřete ho! Když už si on ukojil svou mrzkou vilnost ať z toho mám něco i já!«

To byla pravá slova na pravém místě a v pravý čas. S výskáním se do toho hned pustili. Charles se ze vsí síly snaží vymanit z mého sevření, ale já jsem nebyla žádná padavka. Plácali ho bez milosti a trousili uštěpačné poznámky. Charles se zmítal v mém sedle a cítila jsem, jak mu pind'our tuhne do nebývalé velikosti. Ječel, aby ho nechali, ale tím jen přiléval oleje do ohně. Zmítal se zuřivě, poháněn vášní i vztekem, až jsem se obávala, že z toho má zmučená pochvička nevyvázne bez natržení. To pohánění Charlesovy vášnivosti skrze jeho zadek mne přivádělo k nebývalé slastným pocitům. Snad ještě nikdy jsem nezažila tak nádherný mrd. Oba jsme dosáhl orgasmu dvakrát a pokaždé současně a naše milostné šťávy, jež jsme vyronili v nebývalé hojnosti, připomínaly zpěněný příboj na skotském pobřeží: sluch mám dobrý.

»Ti už se teď na víc nezmohou,« řekla lady Montairyová. »Ale dovolte mi, abych toho zlotřilce plácla ještě jednou za to, že tak lstivě zastíral své schopnosti, k nimž ho Bůh uzpůsobil jako málokoho.« Pod tímto závěrečným plesknutím se Charles přímo prohnul, ale hned se vzepjal a zavyl zcela vyčerpan.

Vrátili jsem se do salónu k občerstvení a dávali si šampaňské, kompoty, jižní ovoce a zmrzlinu, abychom nabyli ztracených sil. Klábosili jsme o všem možném, a my jsme hlavně vyzvíдалy na mládencích a na komorných podrobnosti o jejich milostných zkušenostech.

Bertha potom napsala jména všech přítomných dam na lístky papíru a svinula je do tenkých ruliček: bylo na pánech aby si vylosovali partnerky do dalšího kola. Poznamenal přítom velmi důrazně, že pokud případně los na Bridget a Fanny, budou muset souhlasit s deflorací, protože žádné výjimky ani úlevy se nepřipouštějí a stejně by dřív nebo později o to panenství přišly. Děvčata s tím byla srozuměna.

Potom nás Bertha vyzvala, abychom všechny pány svlékly úplně donaha. »Musíme se pokochat jejich mladistvými půvaby, řekla rozverně. Pánové se nebránili, neměli se ostatně zač stydět. Nejstaršímu Johnovi bylo teprve devatenáct. Všichni měli nádherně urostlé postavy, ale všeobecný podiv vyvolal Charlieho mohutný čurák, dobře osmipalcový macek v klidovém stavu. Při pohledu na něj byly mé přítelkyně přímo u vytržení už jen tou blahou představou, že by si právě on mohl vytáhnout papírek s jejich jménem a naplnit jim vagínu takovou nádivkou. Ostatní pánové se cítili pokořeni a téměř propadali beznaději a závisti.

»Žádné podfuky prosím, mám nápad.« prohlásila Bertha a vykasala si sukni. Jak tak seděla na divanu, z rozparku jejího spodního prádla vykukovaly usměvavé tmavě růžové

pysky její vždy chtivé pipiny. Pokynula mi, abych si přisedla k ní, podala mi sedm ruliček s dámskými jmény a pošeptala mi, abych jí je zasunula napůl dovnitř.

»A nyní, pánové,« pravila roztomile, »Poklekejte mi jeden po druhém mezi nohy a ústy si každý vytáhněte jeden lístek. Jakýkoliv podvůdek je tu vyloučen,« zasmála se vesele. Bylo na ní vidět, že by chutě přijala všechny čtyři několikrát za sebou. Papírky již mokvaly.

John si vytáhl Bridget. James lady Montairyovou, urostlý Charles lady Berthu a na mne vyšel hezoučkový Lucien, který na mne už hodnou dobu civěl tím nejzamilovanějším pohledem, jenž mi ani v nejmenším nebyl nepřijemný.

Drahoušek Corisanda a pihovatá Fanny se vyzbrojily umělecky zhotovenými umělými pyji z kvalitního indického kaučuku, o nichž lady St. Aldegonová prohlásila, že jsou neobyčejně pamětihodné, jelikož se jimi její drahý manžel nechává občas šoustat do řiti, kdykoliv je potřeben obzvláštního povzbuzení. »A můžete jich použít i k povzbuzení těchto chutných mládenců, až se budou zabývat svými partnerkami: budou z toho mít dvojí rozkoš,« dodala didakticky.

Teď už jsme i my byly docela nahé až na punčošky a střevíčky, jež jsme si podržely. Bylo to správné; vždy jsem zastávala názor, že to je mnohem vkusnější než holé nohy.

Všeobecný zájem se soustřeďoval na Berthu a Charlese. Všichni totiž byli zvědaví, jak si Charlieho výstavní bimbos povede v Berthině skvělé pochvě. Charlie byl ve stavu nejvyšší pohotovosti, Bertha si ho jemně položila na divan a milostně zlíbala jeho vyzývavě třící klacek. Pak se rozkročmo umístila nad něj, napíchla se jako sele na rožeň a přísála se k jeho pootevřeným ústům. Začala jsem ji prstem šimrat v řiti a pihovatá Fanny, která to okamžitě pochopila, přikročila s pečlivě nakrémovaným kaučukovým umělákem, nalehla na Berthu a jemně, leč rozhodně jí uměláka vsunula do řitního otvoru. Pak oběma rukama pracovala přímo mezi Charlesem a Berthou. Tento mimořádně účinný a efektivní způsob soulože nás všechny nesmírně nadchl a rozjařil. Fanny byla rozdivočelá stejně jako ti dva pod ní. Drahoušek Corisanda to nevydržela a se svým umělákem hupla na Fanny. Ječeli slastí a probouzeli v nás zvířecí pudy. Zdálo se, že to nemůže skončit snad nikdy.

Líbala jsem se a laskala s Lucienem a pohrávala jsem si s jeho tuhým pindourem. Byl už blízek výronu a tak jsem si ho přitáhla na pohovku a zavedla si ho do útroh. Lucien mne pevně objal a líbal mne pozoruhodně vášnivě. Neopomněla jsem se ovšem dívat, co se děje kolem. Lady Bertha stále nenasytně cválala na Charlesovi, povzbuzována primárně i sekundárně oběma děvčaty nad sebou. Lady Montairyová souložila s Jamesem na židli, avšak John si ne a ne poradit s Bridget, jež sice byla miloučká a učenlivá a dovolovala mu všechno vyjma tu nejvyšší slast – vpochnení.

Konečně jsme pak byli všichni úplně hotovi. »Pojďme,« pravila lady Bertha, »odpočineme si, občerstvíme se a také se musíme přesvědčit, zda Bridget a Fanny pozbyly panenství. A ještě bych vám chtěla vyprávět, jak jsem krátce po svém sňatku zažila malé dobrodružství v Brenthamu.«

Počali jsme se občerstvovat a Bertha vyprávěla: »Bezpochyby víte, jak St. Aldegonde chtěl reprezentovat své hrabství v parlamentu, a protože se blížily volby a nebylo možno ztrácet čas, musel si St. Aldegonde zajistit podporu jistého významného statkáře, aby všechno vyšlo tak, jak vyjít mělo. Ten chlápek se mi dvořil už dávno, a když jsem se provdala za Svě lordstvo, byl nadmíru otráven. Mému choti i mně bylo jasno, že nechybí mnoho, aby se přidal k našim protivníkům.

Jednoho večera jsme se už už ukládali k spánku po nádherném šuku (bývá to vskutku nádherné brzy po prvním sňatku), když tu mne napadlo něco tak bláznivého, až jsem se nahlas rozesmála.

St. Aldegonde byl zvědav, co je mi tak k smíchu. »Lásko,« řekla jsem mu líbajíc ho něžně (teď už ho tak často nelíbám, leda když ho chci pumpnout o peníze), »lásko, oželet bys něco mé pipinky, aby ses stal poslancem za své hrabství?«

»Milá Bertho, s poslední krůpějí mého semene, již jsi ze mne právě vysála, zmizela i poslední kapka mé žárlivosti,« odpověděl zívaje. Pochopil můj nápad a pokračoval: »Máš na mysli pana Stiffingtona, vid', miláčku? Je to výborný nápad a bude to levný a výhodný zisk, protože pipina neleze do peněz.«

Byla jsem do toho celá divá, protože jednak se mi naskýtalo vítané dobrodružství, a jednak to bylo ku prospěchu mému choti, jež jsem tenkrát ještě vroucně milovala. Šlo jen o to, udržet tu záležitost v naprosté tajnosti, a tak jsme se usnesli, že budu v Brenthamu vystupovat jako svoje vlastní komorná.

Nazítíi jsme odjeli jakoby do Paříže, ale na nádraží jsem se se St. Aldegondem rozloučila, v hotelu jsem se převlékla a odjela jsem do Brenthamu. Pod rouškou tajemství jsem se svěřila jen brenthamské hospodyně, ale ani jí jsem ovšem neřekla všechno. Hospodyně rozhlásila, že jsem její neteř z města, která přijela na krátkou návštěvu, a já jsem se spřátelila se služebnictvem jako jedna z nich a nikoho ani nenapadlo, že bych mohla být lady Bertha.

Pan Stiffington dlel tehdy v Manly Hall a hospodyně mi obstarala kočár, aby mě tam dopravil, řkouc, že si tam musím něco zařídít, což byla pravda pravdoucí.

Pán byl ve své pracovně a vyřizoval si korespondenci; tam jsem byla uvedena. Bylo kolem jedenácté, krátce po snídani.

»Nuže, děvenko, dej mi ten dopis z Brenthamu. Cožpak to nemohl prostě doručit kočář? Ale jsi to pěkná kůstka!« řekl, jako by si teprve teď povšiml mé přítomnosti.

»Promiňte, pane,« řekla jsem stydlivě a snažila jsem se i zapřít, »jsem komorná lady Berthy a přináším důležitý dopis od Jeho lordstva St. Aldegonda.«

Pan Stiffington byl příjemný a hezký pětaticátník, statný a plný života a síly. Pohleděl na mne zvědavě a zvolal: »Vždyť vy jste lady Bertha sama! Co se to tady děje?«

Nevěděla jsem co si počít, ale on mne vyzval, abych usedla a vypověděla mu rovnou, proč jsem vlastně přišla. »Abych pravdu řekla, pane Stiffingtone, jde o to, abyste svým hlasem a vážností svého postavení podporoval mého manžela ve volbách,« řekla jsem tiše a stydlivě. »Víme, jak mnoho záleží na vašem postoji, a tak jsem se opovážila přijít osobně, abych se pokusila ovlivnit vás v náš prospěch.«

»Pro Boha,« řekl zřejmě překvapen, »proč bych měl dělat něco ve prospěch toho chlapa, který mne připravil o tak vábnou bytost, jako jste vy?« A přisedl si na divan mně po bok

Sklopila jsem cudně oči a mluvila jsem sotva slyšitelně: »Kdybyste jen tušil, jak to vpravdě vypadá s naší rodinou, jak jsme na tom bídně, hodně byste slevil ze svého byt oprávněného sebevědomí, pane Stiffingtone. Jeho vévodství zpečetilo můj osud proti mé vlastní slabé vůli., ale teď nemohu dělat nic jiného, než všemožně zastávat zájmy svého chotě.«

»Bertho, drahá Bertho!« vykřikl vzrušeně. »Slyším dobře? Vy byste bývala dala přednost mně? Cožpak vám není líto mé neopětované lásky, mé lásky nikdy nevyslyšené, nenaplněné? Cožpak se na mne ani neusmějete, nepohlédnete na mě láskyplným

pohledem?« Uchopil mě za ruku a pokrýval ji žhavými polibky. Záležitost se vyvíjela zdárně.

»Budu ve volbách podporovat vašeho manžela, ale..., ale.... to víte, něco za něco... Copak mi můžete nabídnout, drahá Bertho, miláčku? On si urval vale první panenství. A já musím urvat to druhé! On tím nic neztratí a já získám všechno! Nikdo se nic nedoví.«

Byl vzrušen na nejvyšší míru. Už mne objímal kolem pasu, líbal mne a druhou rukou mi šmejdil po nadrech a po stehnech. Pak mne uchopil za ruku a položil si ji na vřelého bimbasa, jenž mu už trčel z kalhot. Ten dotyk způsobil, že se mi celé tělo zachvělo chlípnu touhou a klesla jsem na záda jakoby v mdlobách.

Vyskočil, zastrčil dveře závorou a ze zásuvky vyňal jakousi knížku a krabičku. Potom mi vyhrnul sukně a něžně mi líbal nohy odzola až nahoru, až dospěl k rozparku mých kalhotek s krajkami. »To je nádherná pusina, sladká to pipinka.« Líbal mne tam všude, odhrnoval labia maiora i labia minora a laskal mi poštěváček. Nemohla jsem to už vydržet, chopila jsem ho za hlavu a přitiskla jsem si ho k sobě vši silou. Cítila jsem jeho pružný jazyk a ronila jsem milostnou šťávu v hojnosti. »Je moje,« sténal duse se v tom slastném sevření, »je ráda, líbí se jí to, je hotová, teče jak Temže do Lamanše!«

Potom vstal a řekl: »Počkej ještě, miláčku, nebudeme tak pospíchat.« Vložil mi opět svého priapa do ruky a začal mi ukazovat v knížce. »Tady se dívej, jak se to provádí do prdelky, to je totiž ten správný rajc, to je ta nebeská brána slasti, teprve pak poznáš, co je to opravdové vzrušení smyslů, o jakém jsi doposud jistě neměla ani potuchy.«

Aniž jsem to předpokládala, velice mne vzrušil. Neztrácel čas, vzal z krabičky něco masti a pečlivě mi natřel řitní otvor. Něco nanesl i na svůj zrudlý žalud. Musela jsem pěkně vysunout zadeček, poroztáhnout nohy – a běda! »Ne, ne, pro Boha, to bolí, to nevydržím!« Jeho milostný nástroj mi svým barbarským nájezdem trhal střeva. Z očí mi tryskaly slzy. Nějaký cit? Chachá!

A přece jsem pochovala vrcholnou rozkoš. Držela jsem a spolupracovala, seč jsem mohla. Stiffington byl hotov třikrát bez vytažení. Málem jsme omdleli vyčerpáním.

A tak se stalo, že má návštěva byla úspěšná a Moje lordstvo bylo zvoleno poslancem za své hrabství.«

Během tohoto vyprávění jsme se všichni navzájem zabývali svými pohlavími, ale jen něžně, mírně a laskavě. Potom však jsme si nebyli jisti, jak je to s tím zatraceným panenstvím Bridget a Fanny, a tak jsme jednoznačně a jednomyslně nařídili, aby je John a Charles ošoustali před našima očima, aby bylo té věci konečně učiněno zadost. Oba mládenci se úkolu zhostili znamenitě. Pokud ještě předtím zbylo vůbec nějaké panenství, potom už ho rozhodopádně nebylo.

Tak tohle všechno jsem, milý Waltře, zažila za svého pobytu v městě. Teď budu vyprávět o svém seznámení s lordem Crim-Conem a o tom, jak jsem se za něj provdala a co jsem s ním zakusila.

5

A tu nastal ten významný čas v mém životě, kdy jsem plnými plachtami vplula do přístavu manželského.

Už jsme ses Alicí chystaly k odjezdu z města, ale ještě jsme si s lady St. Jeromovou vyšly na dopolední vycházku do Kensington Gardens – a koho jsme tam nepotkaly, jako

hezkého vysokého třicátníka s nejpotvornějšíma černýma očima, jež jsem kdy vůbec viděla.

Lady St. Jeromová se usmála tím nejpotouchlejšísm úsměvem a řekla Alici a mně: »Drahouškové, dovolte mi, abych vás představila hraběti Crim-Conovi, nejelegantnějšímu džentlmenu dneška. Avšak jeho pozornosti přijímejte velmi obezřetně a s největší mírou opatrnosti.«

Pak dosti zdrcujícím pohledem sjela toho pána: »Promiňte mi, Vaše lordstvo, že při představování lady Beatrice Fuckinghamové a slečny Alice Marchmontové je předem varuji před tak nebezpečným milovníkem. Obě jsou pod mou ochranou, a kdybych tak neučinila, zanedbala bych svou povinnost.«

Ten chlapík lord vyhlížel našťavaně, ale jen chvíli, načež se příjemně usmál a odvětil: »Díky, díky, milá sestřenko, tvá bezmezná šlechtnost vždy tvrdě stíhá mé drobné lidské slabůstky. Což nemůžeš uvěřit v mé nejlepší úmysly. Ty přece víš, jak často jsem tě žádal, abys mi vyhledala pěknou a miloučkou manželičku, jež by mě utáhla na vařené nudli a ochránila mne všeho zlého.«

»Dobrou choť sis mohl najít už dávno, ty odporný mizero,« odsekla mu lady St. Jeromová. »Jsi hnusný pokrytec, ale přesto jistě víš, že dobrými předsevzetími je dlážděna cesta do jistého velmi horkého místa, kam ty a všichni tobě podobní neodvratně spějete, Vaše lordstvo.«

»Eh, my lady, to velmi horké místo, o němž mluvíte, je bezpochyby, jak soudím, mezi ženskýma nohama, není-liž pravda.«

Lady St. Jeromová se prudce zarděla a pravila hněvivě: »Tedy tohle už je příliš, co si Vaše lordstvo dovoluje, co si přímo troufá, to už jsou nechutně prasácké narážky!« Obrátila se k nám dvěma: »Drahouškové, promiňte mi, musím se vám omluvit, neboť se stydím, že jsem vás představila tak hanebnému vzorku moderní společnosti.«

»Vsadím se s vámi o cokoli chcete, že už se nikdy rouhavě nedotknu vašich delikátních citů, milá sestřenko, jakmile se ožením,« řeklo Jeho lordstvo a tvářilo se co nejuprávněji. »Budu-li ženat, budu chráněn před pokušením. Předpokládám ovšem, že tato dvě rozkošná stvoření,« a uklonil se Alici a mně, »jsou ještě k máni. Domníváte se, že by některá z nich chtěla pojmut za choť zvetšelého obšourníka mého typu?«

»Jste nenapravitelný, sire,« řekla lady St. Jeromová. »Jak jen můžete mluvit tak nevázaně před mladými dámami!«

»Vy mi, sestřenko, nevěříte, ale já to myslím opravdu vážně, přísámbůh!« Vytáhl notýsek, vytrhl z něho dva lístky, na oba něco načmáral a opět je vložil do zápisníku, aby částečně vyčuhovaly. »Nuže, sestřenko, zvol nyní jeden z těch dvou lístků, ať zjistíme, která je mi souzena.«

Indy St. Jeromová vyhlížela zmateně, ale ovládla se a řekla jakoby žertujíc: »Dobrá, nezkazím tu legraci.« A vytáhla jeden z lístků. Podívala se a něj a vyprskla smíchy: »Beatrice, to ty by ses měla stát lady Crim-Conovou, dáš-li ovšem svou ručku tomuhle ničemnému čuňasovi!«

Jeho lordstvo čuňas pravil vemlouvavě. »Ano, budete-li mne chtít, drahá lady. Smím vám říkat Beatrice? Jaképak okolky? Je to šťastné jméno, zejména učiníte-li mne šťastným.«

Nejsem schopna vypsát, co jsem cítila v tu chvíli. Věděla jsem, že je velmi bohatý, že společensky stojí na nejvyšších příčkách britského šlechtického žebříčku a že nehledě na

jeho pověst zvrhlého proutníka, byl přece neobyčejně vábnou partií pro každé děvče s poměrně omezenou rentou.

Už ani nevím, jak se stalo, že mě vzal za ruku. Lady St.Jeromová s Alicí šly před námi a bylo zřejmo, že krácejí úplně bez cíle, jen aby dopřály Jeho lordstvu dostatek času a příležitosti k nejrozmanitějším projevům dvoření. A Jeho lordstvo nemarnilo čas. Ani nevím, jak se to stalo, netrvalo to ale dlouho, a já jsem mu dala slovo a slíbila jsem, že se za něj provdám. Za necelý měsíc jsem se vzali a byli jsme svoji.

Nebudu popisovat svatební obřad, nebylo to nic zajímavého. Ale co jsem zažila o svatební noci, to tedy stojí za vyprávění. Můj choť byl sice třicátník, ale při zevrubnějším pohledu vypadal na dobrých padesát. Stálými a soustavnými radovánkami všeho druhu i způsobu promrhal svou mladistvou sílu a teď už mu nezbyvalo, než aby se uchyloval k nechutným výstřednostem, které jediné mu mohly poskytnou žádoucí slast.

Před sňatkem jsem mu nedovolila ani sebemenší důvěrnost, třebaže byl neodbytný dotěra, protože jsem věděla, že kdyby mě dostal, klidně by mne poslal k vodě.

Ihned po obřadu v chrámu Sv. Jiří, kde nám pan farář ruce svázal, když jsme usedli do kočáru, vtiskl mi hrubý polibek a bezostyšně mi rukou zarejdoval pod sukně až na samu pipinu. Chechtal se hnusně, až prskal a také tak hovořil: »Nedělej se, nedělej, dobře vím, že jsi kurvička! Tebe už přefíkl Lothair a spousta dalších, ty hvězdo Amorózního kroužku, tak co to tu na mě hraješ, pičulko huňatá? Vždyť jen proto jsem si tě vzal, abys dělala všechno, čeho se mi zachce, neboť nějaká ctnostná kráva by se blbě vzpouzela. A nadto jsi sirotek a nemáš tudíž žádné rodiče, co by mi do toho mohli kecat. Tak nebřeč jako pitomá, jen mi ve všem trošku vyhov a budeme si žít šťastně a vesele.«

Pochopila jsem, že za okolností, v nichž jsem se právě plácala, je tento postoj asi nejnepřijatelnější. Můj manžel byl jasné ve výhodě, ale rozhodla jsem se, že se taky jen tak nedám. Utírela jsem si slzy a políbila jsem ho tak milostně a vášnivě, jak jen jsem byla schopna. Ale neodpustila jsem si malou, leč významnou poznámku: »Budeš-li se před lidmi chovat jako mravný hoch, udělám všechno, co ti na očích uvidím.« Usmál se samolibě.

Na příchod Jeho lordstva do ložnice jsem byla dokonale připravena. Oba jsme už měli něco vypito a já jsem byla patřičně naladěna, zejména jeho vtípnými přípítky jako »na vlhkou a na tvrdej« nebo »ať se řítí přímo k řiti« a podobně. Naše svatební noc se měla odehrát v hotelu Lord Warden v Doveru, protože jsme směřovali na svatební cestu po pevnině.

Vklouzla jsem do postele zcela nahá. Netrvalo dlouhou a Jeho lordstvo ráčilo vejít; mírně se kymácelo a škytalo. Začalo to být zábavné.

»Jsi zatracená děvka, Beatrice, ale já ti dám za vyučenou, jen co se mi postaví. Hned ráno jsem vypil dvanáct bílků rozšlehaných ve smetaně a zrovna teď šálek čokolády s pár kapkami tinktury ze španělských mušek. Uvidíme, co to se mnou udělá.....«

V okamžiku se svlékl a hupl ke mně do postele. Oči se mu leskly jaksi nepřírozeně, až démonicky. »Ha, má kráska již vlhne,« pochechtával se. »Začneme po francouzsku, pusko,« a obkročil mne. Zabořil mí hlavu mezi stehna; ližbu prováděl dokonale. Stiskla jsem mu bimbasa (měl štíhlého a dlouhého) mezi řadry a špičkou jazyka jsem ho lechtala na šourku. Byl netrpělivý a vykřikoval »Dělej, mrcho. dělej!« A pokusoval mne do stydkých pysků. Sténala jsem rozkoší a brzy jsem mu zmáčela ústa milostným výronem.

»Ta čertice dovede mastit,« huhlal mi mezi stehny. »Musím se jí odvděčit.« Nadsedl trochu a vsunul mi pyj do úst. Odhrnula jsem mu předkožku a účinnivě jsem mu olizovala žalud kolem dokola. Pyj mu tvrdl jako ocelová tyč.

»A teď vyskoč, kurvičko, na všechny čtyři, vezmu si tě na psí způsob.« Pleskl mne přes zadnici tak silně, že to muselo být slyšet po celém hotelu. K mému překvapení však namířil nikoli do mé pochvy, nýbrž se mi ho snažil vrazit do sevřené řiti. »Představuju si tě jako chlapečka, ty zvrhlá sviňko,« drtil mezi zuby, »a ošoustám si tě pěkně do prdýlky. To snad je jediné panenství, které ti ještě zbylo, i když o tom jistě úspěšně pochybuju.«

»Ne, ne, to mi nesmíš dělat!« křičela jsem hrůzou.

»Nekecej, kanimůro prohandlovaná, o svatební noci mám právo na panenskou d'ouru, nebo snad ne! Ha! Kundičku si nechám na jindy, ha! Drž, kurvo, nebo tě vyhodím z okna rovnou do moře!«

Bála jsem se, že by byl schopen to udělat, a tak jsem se zařatými zuby drželo jak beran. Řvala jsem bolestí, protože se jednak neomaleně dral do mých útroh, a jednak mě oběma rukama rval za ochlupení. Takovou komplexní bolest jsem v životě nezažila.

Pak mě objal kolem krku a neobyčejně jemně a láskyplně mě šoustal do mé panenské řiti. Bolest už ustoupila a já jsem začala pociťovat nevýslovnou a nikdy nepoznanou slast. Jeho lektvary byly zřejmě účinné, protože už mi svlažil tlusté střevo třikrát a stále nenasytně pokračoval.

Když se konečně nabažil, řekl: »A teď trochu osvěžení.« Vzal březovou metlu a začal mě rozkošnický mrskat. Byla jsem tak znavená, že jsem se ani nebránila; ostatně nemrskal mne nijak krutě. Po chvíli na mne opět vlezl a opět si vybral řitní otvor. Nazýval mne svým milým hoškem a šoustal jako červený pes. Tak jsem prožila svou svatební noc.

Když jsme se po líbáncích vrátili z pevniny zpět do Anglie, stalo se jednou při našich milostných hrátkách, že mi můj manžel zavázal oči šátkem a pak mne pevně připoutal k pohovce. »Ukážu ti teď něco, co jsi ještě, jak předpokládám, nikdy nezažila.« A začal mne šimrat na pipině holubím peříčkem. Šimralo to strašně, dráždilo mě to, ale naprosto neukájelo, což bylo to nejstrašnější. Pochechtával se sadisticky a šimral a šimral. Myslela jsem, že zešlím neukoženým chtíčem.

»Pro Boha, vraž mi ho tam už!« žadonila jsem. »Nemuč mě, pojď už ke mně, anebo mi podej aspoň uměláka!«

»Je to opravdu kruté, takhle tě mučit, ty kurvičko, ale působí mi to potěšení. Ale abys věděla, že jsem v jádru dobrák, přinesu ti toho uměláka z kabinetu.«

Vrátil se hned. Cítila jsem, jak mi rozevívá stydké pysky, ale nevsunul tam uměláka, nýbrž živý pyj.

»Ách, co to je, kdo to je?« vykřikla jsem.

»Chachá,« smál se vesele. »Hádej! Já to nejsem...«

Měla jsem stále zavázané oči a byla jsem připoutána.

»Tys nepoznala Jamese? Chachá! Tys opravdu nepoznala Jarnese?« Smál se, až řičel. Radoval se jako blbec, že jsem nepoznala Jamese. To byl jeho komorník. Sňal mi šátek z očí a já jsem zjistila, že mne skutečně šoustá James. Tvářil se uctivě a provinile, ale šoustal, prasák.

»Líbej ji, Jamesi, vraž ji jazyk do huby! A přitlač! Nic ji nešetři! Až ke krčku děložnímu, Jamesi, nebo ti snížím plat!« Můj choť byl neobyčejně rozjařen, plácal Jamese přes zadek a hnětl mu šourek. Přitom vykřikoval: »A to se na to podívejme, jak se lady Beatrice ještě dovede stydět To je sranda. to je prdel! Už dlouho jsem se tak nepobavil!«

Moje námitky nic neplatily, James poslouchal jen svého pána. Jamesova snaha mě za chvíli přiměla k povolnosti, ba ke spolupráci. Vzpomněla jsem si na náš večírek v Crecy House, když jsme si užívaly se služebnictvem, a opět jsem se cítila jako v náručí tak dokonale vyvinutého Charlieho.

Jeho lordstvo nás se zájmem pozorovalo. Když vidělo, že se už nevzpírám, odvázalo mne, abych se mohla účastnit aktivněji.

»Jamesi, teď se drž a pracuj na obě strany,« zvolal můj drahý choť, shodil kalhoty a se vztyčeným klazanem obskočil zmítajícího se Jamese shora.

Užívali jsme si potom často takhle ve třech a později jen ve dvou, protože můj manžel se často vymlouval na únavu, nechával nás o samotě a spával odděleně. Ale jeho únava byla jen mizernou výmluvou. Jednou večer jsem posypala chodbu křídovým práškem a ráno jsem zjistila, že od ložnice Jeho lordstva vedou stopy k pokojíku mého patnáctiletého pážete a zase zpět. Nechtěla jsem svému choti kazit tuto drobnou radůstku a tudíž jsem se o tom ani nezmínila. Jenom jsme s Jamesem ve vedlejší místnosti vyvrtali v dřevěně přepážce pár otvory, protože jsme usoudili, že by mohlo být zajímavé pozorovat někdy Jeho lordstvo, jak zachází s mým pážetem.

Byli jsme s Jamesem děsně zvědaví a v duchu jsme si představovali ty nejvzrušivější a nejvilnější čuňárny, jimiž se Jeho lordstvo kochá na mém pážeti. Když jsme se brzy po večíři rozešli do svých pokojů, ani nás nenapadlo zalézt do hajan! Sešli jsme se s Jamesem v tom neobývaném pokojíku hned vedle ložnice mého pážete Reubena.

Byli jsme zřejmě mnohem dychtivější než jeho lordstvo, protože když jsme přitiskli své zvědavě zraky k vyvrtaným dírkám, spatřili jsme jen pustou temnotu. Byla vlháká letní noc, a tak jsme se s Jamesem zatím uchýlili na lůžko, abychom vyčkali příchodu lorda Crim-Cona. Líbali jsme se, laskali, pohrávali jsme si s pohlavími. James byl v mžiku vzrušen a hodlal to dovést do zdárného konce, takže jsem se musela přemoci a zabránit mu v tom, jinak bychom se mohli prozradit a kvůli celkem běžnému vpochvení by bylo veta po podívané, na niž jsme se tolik těšili.

Zrovna když jsem mu důrazně šeptala, aby toho ihned nechal, zaslechli jsme z vedlejší místnosti škrtnutí zápalky. Vrhli jsme se k našim špehýrkám a ke svému překvapení jsme zjistili, že Reuben tam není sám – byl tam i Jamesův pomocník, vytáhlý šestnáctiletý mladík, s nímž jsme nikdy nepočítali; choval se vždy tak chladně, zdrženlivě a uctivě, a to i k Jamesovi, že nás nikdy ani nenapadlo, že by mohl být účasten jakýchkoli zábav Jeho lordstva.

Reuben zažehl pár svíček. Jeho společník ležel na pohovce a líně onanoval, jako by chtěl svůj ztopořený pyj udržovat ve stavu pohotovosti. Reuben mu řekl: »Nechci ti do toho mluvit, Wille, ale Jeho lordstvo tu bude každou chvíli. Rádo nás vidí vzrušené a připravené, ale bude-li mít jen špetku podezření, že jsme se ukájeli předem, vylítne. z kůže zuřivosti a pěkně to odskáčeme.«

Reuben i Will byli oba úplně nazí, takže bylo jasně vidět, jaký je mezi nimi rozdíl. William byl hubený, vysoký a vybledlý, zatímco Rouben byl postavou přímo Adonis, měl růžové buclaté tvářičky, černé vlasy a velmi temné vášnivé a nestydaté oči. Oba hoši byli dokonale ztopořeni a kolem kořenů jejich mladistvých kopiníků tmavlo rašící ochlupení.

»Jsi nádherný chlapec.« řekl Will tak horoucně, že bych se toho nikdy nebyla nadála. »Není divu, že tě Jeho lordstvo svedlo. A je od tebe milé, žes mě uvedl do těchto lordských hrátek. Miluji tě víc, než bych kdy mohl milovat sebekrásnější holku na světě! Pojď to zkusit.«

Mladíci si lehli na pohovku, chytili se navzájem za své klacky, líbali se, sáli si jazyky, objímali se a lezli po sobě nemravně. Zdálo se mi, že už už musejí ejakulovat, když tu přestali, jako když utne. Zvenčí se ozvaly tiché kroky, klika cvakla, vrzl pant a vstoupilo Jeho lordstvo s velkou stolní lampou v ruce.

»Tak dost, dost, vy zpustlí prasáci!« zvolal. »Mám takové temné tušení, že jste si tu již užívali, vy teplouši úchylní!« cedil mezi sevřenými zuby a tvářil se hrozivě. »To kruté ztrestám!« Hoši vyhlíželi polekaně. Zbledli, ale pak se začervenali.

Ruby se ozval první: »Nikoli, Vaše lordstvo, nic takového, byli jsme zdrženliví. Jenom Will se mi přiznal, že se těší, až ho uvidíte, jak mne bude brát odzadu.«

»Bravo! To taky udělá a já ti vymlasknu tvého miloučkého bimbáska. A běda, kdo by mne chtěl oblafnout!«

Odložil lampu na noční stolek, takže celá místnost teď byla dobře osvětlena. Lord Crim-Con se posadil na lůžko. rozepjal si župan a odhalil tak své dlouhé povadlé péro. Chlapci mu usedli každý na jedno stehno a on je líbal, strkal jim jazyk do úst, pohrával si s jejich ztopořenými bimbasy a šimral je na varlatech.

To ovšem byla jen předehra. Netrvalo dlouho a zeptal se Rubybo, zda je připravena vazelína, shodil ze sebe župan a položil se na záda.

„Nuže, můj pěkný macíku.« oslovil mě páže. »Obklekni mne a nech mi vysát svůj cecík. A ty, Wille, skoč na něj a já mu tvůj klacík zastrčím do otvoru řitního, latinsky zvaného anus.«

Jamesova pomocníka nebylo nutno pobízet dvakrát. V mžiku byl na místě a jeho tuhý pind'our směřoval k temnému otvoru pážecí kakaové řitky velmi odhodlaně a výhrudně.

Jeho lordstvo plálo netrpělivostí. Vzalo Reubenův sedmicoulák do úst, funělo a chvějícími se prsty mastilo Willův vražedný nástroj vazelínou. Brzy bylo vše připraveno k zajímavé troj akci. Můj choť měl plná ústa, po stranách slintal a chrčel: »Nádhera! Hejbej sebou, neřáde! Dělej, dělej! Oh, oh, óóh! Cákej, lenochu!

Ruby měl planoucí oči vyvaleny na nejvyšší míru, jak se snažil Jeho lordstvu poskytnout tu největší dávku spermatu, jaké byl schopen. Jeho lordstvo sálo a polykalo jako vyhládlý kojeneček; mlaskalo a oblizovalo se a jeho šlechtický pyj vstával a nabýval docela mužného vzhledu.

Will píchal svého miláčka důkladně, řekla bych přímo zuřivě, a byl téměř hotov v týž okamžik, jako Rouben. Málem z něho spadl, kdyby se ho nebyl pevněji přidržel.

My dva ve vedlejších pokojíku, když jsme pozorovali to vzrušující dění, jsme také nezaháleli. James si plivnut na žalud a ten byl v mžiku v té nejužší bráně lásky. Pohyboval se něžně, slastně, nebesky. Podívaná vpředu, rozkoš vzadu – bylo to boží. Své milostné šťávy jsme vyronili zároveň. Nemohla jsem se ubránit vzdechům a sténání a byla jsem blízka milostným mdlobám.

Celého těla se mi zmocnila vášnivá chlíplost, přímo jsem plála vilným chtíčem, zejména když jsem spatřila, jak dokonale je Jeho lordstvo ztopořeno a jak mu ho ti dva učinliví hoši neustále laskají a líbají.

»Tak to tedy ne!« vykřikla jsem. »Jamesi, jdeme tam!« Dveře nebyly zamčeny, a tak dříve, než se ti tři hříšníci vzpamatovali, lehla jsem si zády na břicho Jeho lordstva, nedbajíc jeho podrážděných protestů jako »Ty zatracená čubko pekelná«, »Ty svině huňatá, prašivá« nebo »Kundo zběsilá« a podobně. Sotva jsem si zavedla lordský manželský pyj do řitky, už na mne naskočil James a dychtivě se zmocnil mé toužebně zvlhlé d'ovírky. Vrtěla jsem sebou jako divá nedbajíc popuzených projevů lordovy nevole.

Ta ostatně brzy vyprchala, neboť jsem se snažila svírat řít i pochvu velice rafinovaně, takže pyj mého chotě ještě více tuhl a duřel, nemluvě o Jamesově spolehlivákovi.

Chlapci byli chápatí a přiklekli ke mně, abych jim mohla laskat a líbat jejich mladistvé strkáčky a šimrat je pod těmi jejich směšnými pytlíky na kuličky. Chlapci poulili oči rozkoší, protože zvrhlý lord Crim-Con jim ještě šťoural oběma ukazováčky v řitních otvorech; vzdychali, sténali, počali mírně šilhat a netrvalo dlouho a dvě bohaté spršky chlapeckého semene mi skropily ňadra a Jamesovy ruce, neboť mne za ně držel.

Nikdy předtím jsem nezažila manželova dlouhého tenkého klazan a v tak dokonalém stavu. Možná to bylo tím, že stěna mezi konečnickem a pochvou je poměrně tenká a oba moji šoustevníci museli tedy cítit své pohyby navzájem. Byla to šílené divoká jízda! Unavena až k smrti, toužila jsem mít víc, stále víc, bažila jsem po tom jak hamižník po zisku, jako vrah po krvi své oběti, jako ďábel po duši jeptiščině! Připadala jsem si jako v ráji zaživa. Smysly vybičované, anebo spíš vyšouněné na nejvyšší míru mne jakoby opouštěly. Povznášela jsem se do jiných rozměrů, do jiného prostoru, do jiného světa. Nevím jak dlouho to trvalo, nic víc si už nepamatuji.

Teprve nazítří, když jsem přišla k sobě ve své posteli, mi James sdělil, že jsem upadla do mrákot jakoby mrtvá, ale předtím jsem ještě stačila pokousat čuráčky obou chlapců, až řvali bolestí a silně krváceli. »A co se týče Jeho lordstva,« dodal James, »obávám se, že je na umření, jak je vyčerpán. Museli jsme zavolat doktora Spendlowa a ten pravil, že to je o strach a že lze počítat s nejhorším.«

Bohužel to bylo až příliš pravdivé. Jeho lordstvo skonalo za dva dny. A ani já jsem se od té doby nevzpamatovala a už nikdy jsem se necítila docela v pořádku. Mimořádný výdej životní síly a dlouhodobě setrvalé ronění životních šťáv narušily mou tělesnou rovnováhu. Lékaři mi důrazně radili. abych byla v řemesle Venušině velmi zdrženlivá, ale tato jistě dobře míněná slova jako by ve mně len zažihala nové a nové plamínky chlípných vášní a vlných choutek, Nedbala jsem ochabujících sil, a kdykoli a kdekoli se mi naskytla příležitost, neohlížela jsem se na nic a vrhla jsem se do toho střemhlav.

Notáři a vykonavatelé závěti provedli soupis majetku a výkaz předložili novému hraběti – následníku, mladšímu to bratru zesnulého lorda Crim-Cona. Nový hrabě odměnil Jamese a oba chlapce štědrě vysokou částkou za jejich věrné služby bratrovi. Potom mi řekl, že si je jist, že právě jim vděčí za získaný šlechtický titul a statky po bratrovi, jichž by se jinak byl dočkal nejdříve tak za pět až deset let.

»A nedomníváte se, Vaše lordstvo.« navázala jsem tehdy na jeho řeč, že i já si zasloužím váš vděk? Jak projevíte svou vděčnost malé Beatrice?«

Podíval se na mne velmi podivně a dlouze, jako by nic nechápal. Byl to pohledný osmadvacetiletý muž, bohužel nadosmrti ženatý s bohatou tlustou paničkou, ostatně dost hezkou, jež ho obdařila už devíti dětmi a vypadala ještě na mnoho dalších,

»Jak bych vám to jen vysvětlila, Roberte,« pokračovala jsem. »Vy jste úplně jiný než váš nebožtík bratr. Vám stačí k uspokojení stále totéž. Každý váš pohled, každý úsměv patří jen vaši skvělé choti. To on flirtoval s každou jen trochu líbivější ženou, jež mu přeběhla přes cestu, a většinou každou z nich dostal. Jak tvrdé musíte mít srdce, že mne ani nepolitujete za to, co jsem ztratila jeho odchodem!«

Byl tak hezký a přitažlivý a já jsem tak nenáviděla novou lady Crim-Conovou, že jsem se rozhodla ho svést a jedním tahem tak uspokojit svou vášeň i zraněnou pýchu.

»Kam tu mífíte, drahá Beatrice? Co máte na mysli? Vždyť vy mne úplně matete!«

»Ach, jste tak citlivý a jemných mravů a já jsem tak opuštěná – a vás ani nenapadne, abyste mi vtiskl bratrský polibek co důkaz náklonnosti nebo aspoň soucitu. Vím dobře, že mne lady nemá zrovna ráda, ale já stejně v několika dnech odjedu do Hastingsu,« řekla jsem, zadržujíc pláč, a hned potom jsem se rozvzlykala, až srdce usedalo, a slzy z mých sklopených očí kanuly na jeho ruku, kterou mi chlácholivě položil na koleno, jelikož seděl vedle mne.

Naklonil se a něžně mě políbil na čelo asi tak, jak libá laskavý strýček svou neteř školačku. Řekl: »Kdybych jen věděl, jak vám pomoci, jak vás povzbudit, má drahá!«

»Má drahá!« To už znělo lépe, snad v tom bylo i něco citu. A jak už se ledy počaly lámat, objala jsem ho a vtiskla jsem mu vášnivý polibek a stále pobrekávajíc jsem hovořila dál: »Ach, Roberte, vy si neumíte ani představit, co to znamená být zanechána jen tak, ubohá, opuštěná, nešťastná v tomto chladném, studeném a nevlídném světě! Cožpak mne nemůžete aspoň trochu potěšit a věnovat mi třeba jen jeden z těch láskyplných úsměvů, jimiž už vaše choť musí být přesycena.«

Ztěžka povzdechl a já jsem pocítila, jak mi kradmo klade paži kolem pasu. Velmi jemně si mne přitáhl k sobě a naprosto nepůsobil dojmem, že by mu moje polibky, jimiž jsem ho zasypávala, byly nějak proti mysli.

»Kdybyste mne také políbil, o co by přišla vaše lady?«

Chvěl se po celém těle, když se naše rty konečně setkaly v dlouhém vzrušujícím políbení. Bylo jasné, že jsem v něm přece jen probudila jeho smyslovou vzrušivost a přirozenou smyslnost, jež tak dlouho podřímávala v jeho ctihodném manželském svazku.

»Nuže, Roberte, miluji vás, můj milý, a nemusíte se o tom zmiňovat lady Cecilii,« zašeptala jsem, jen co jsme se přestali líbat.

»Nikdo přece nepozná, ubude-li jeden krajíc z nakrájeného bochníku, nemyslíte, Beatrice?« řekl dívaje se mi zpřímá do očí. Tváře mu plály; mně ostatně taky. »A ona určitě o nic nepřijde,« dodal.

»Váš bochník je asi velmi dobře nakrájen.« pravila jsem tiše. »vzhledem k tomu, kolik dětí máte, Roberte.«

Přitáhl si mne k sobě pevněji, posadila jsem se mu na klín a líbali jsme se tím nejkrásnějším chlípným způsobem, až jsem zřetelně cítila, jak mu pod mým zadečkem nabíhá pohlavní pyj, jak mu tuhne a jak se pudově snaží vymanit z pout textilu. Oči mu plály zvláštním leskem a najednou bylo všechno vyřešeno. Aniž řekl slovo, položil mě na pohovku a já jsem cudně zavřela oči. Vykasal mi sukně a rukou šmejdil mezi stehny, až dospěl ke hnízdečku lásky. Poroztáhla jsem nohy, abych mu usnadnila další postup, čehož on hned využil jako tichého pozvání a v tu ránu jsem ucítila jeho žhavý žalud u branky své ovdovělé štěrbiny.

Touha po hodnotném mrdu mě trýznila už po několik dnů a teď jsem si nemohla pomoci, a jakkoli se to může zdát neskromné, musela jsem ho uchopit za ten výkonný nástroj milostné rozkoše a sama jsem si ho zavedla do svého přístavu lásky.

Když jsem otevřela oči, spatřila jsem, že se mu má povolnost líbí. A sotva mi přiřazil ke krčku děložnímu, zaskučela jsem jako divoká liška a byla jsem hotova – do té míry jsem byla nadřzena!

»Roberte, miláčku, ty vůbec nevíš, co je to pro mladou vdovu za muka, když je náhle zbavena svého přirozeného pohlavního úkoje! A teď, miláčku, píchej, píchej, ať jsme oba dokonale šťastni, ať se naše duše spojí a naše milostné šťávy smísí a hlavně mi řekni, zda

pro mne občas budeš mít pár drobků ze svého nakrájeného bochníku!« A šoustali jsme jako červení psi.

Lady Cecilie si toho dne vyjela kočárem do přírody, takže jsme měli času dost a nemuseli jsme se obávat nepřijemného vyrušení. Nicméně jsem Roberta šetřila, majíc na paměti jeho manželskou povinnost dnes večer. Klekl si mi mezi nohy, líbal mi mou svatyňku a vykřikoval: »Roztomilá kundička, malá, pevná, dovedná! Rozkošné chloupky, heboučké!« Přímou se rozplýval; neměl moc zkušeností...

Pár dní na to musela lady Cecilie k našemu potěšení odjet k mamince, která náhle onemocněla. To nám hrálo do noty. Má ložnice byla hned vedle jejich, a tak bylo velice snadné, aby si v noci občas odskočil ke mně. Zjistila jsem, že se v milování skoro nevyzná; on a ta jeho bublinka provozovali jen manželský sex, jehož výsledky ovšem byly bohaté. Když jsem se posmívala jeho neznalostí, cítil se zahanben: byl však chápavý a učenlivý. Jedva jsem ho uvedla v rozkoš šoustání do řiti, do té kakaové dírky, byl nadšen a slíbil mi, že jen co se lady Cecilie vrátí, uplatní své manželské právo i na tuto část jejího tučného těla, čímž se zároveň vyvaruje dalších potomků. Dokonce dodal, že provrtám-li dřevěnou stěnu, budu moci sledovat, co všechno s lady Cecilíí hodlá provádět.

Tento můj úspěch mne nesmírně potěšil. Rozhodla jsem se dostrkat ho k tomu, že poníží svou choť všemožným způsobem, a to tak, abych toho byla svědkyní a mohla to jak náleží vychutnat. Zaučila jsem ho do všeho, co jsem znala a uměla sama, až jsem si byla jista, že se z dosud slušného solidního manžela zvrhl v rozpustilého chlípníka a nevázaného čuňase.

Byl tak dokonale vyškolen, že byl opravdu schopen naplnit svůj slib ohledně svých manželských práv na celé objemné tělo lady Cecilie, jen co se vrátí od ochořelé maminky.

Po pozdním obědě navečer po návratu lady Cecilie mne můj Robert vyhledal v zimní zahradě, usedl vedle mne a šeptal mi do ouška, jak je rád, že mne ještě může požádat o pár posledních ponaučení, než se odebere do ložnice se svou nepochybně dychtivou manželkou.

»Tys mne úplně vysála, drahá Beatrice,« řekl objímaje mě kolem pasu a líbaje mě vášnivě na rty, »včera večer a dnes časně ráno. Pokud se nějak mimořádně nevzruším, nebudu moci splnit její oprávněné očekávání. Po tak dlouhé nepřítomnosti bych ji měl obtáhnout aspoň třikrát čtyřikrát. Ale dokážu to? Budu toho schopen?«

»Tak to zkus ještě se mnou,« navrhla jsem mu věčně. »Dokud ukládá děti do postýlek, máme času habaděj. Dodá ti to chuti k laškování s ní. Jen ta představa, jak zbavíš věnečku její panenskou prdel, tě musí vzrušit víc než dostatečně. Čím víc bude pohoršena a čím urputněji se bude vzpouzet, tím větší potěchu z toho budeš mít.«

Jemně a obratně jsem mu vyprostila pind'oura z kalhot; můj dotyk byl kouzelný, postavil se do pozoru okamžitě, sice nesalutoval, ale plál touhou po činnosti.

Políbila jsem ho na rudý žalud a trochu jsem ho naslinila. Potom jsem se obrátila, vyhrnula jsem si sukně a dosedla jsem na něj tak, aby mi do pochvy vnikl úplně celý až po kořen. Chvilí jsme tak seděli bez sebemenšího pohybu a vychutnávali jsme tu nahou skutečnost, že se máme. Teprve potom jsme se dali do těch mrdavých pohybů, vykřesávajících v tělech i v duších milenců žhavé jiskry vlnného šílenství, jež lze uhasit toliko božsky slastnou a blaženou extází výronu a smíšení milostných šťáv obou milujících.

Dělala jsem teď všechno, čeho jsem byla schopna, jen abych okradla tu nenáviděnou ženskou aspoň o trochu mužnosti jejího choť a pokazila jí její naděje na noc plnou lásky.

Robert na chvíli ustal, zdvihl se a maje mne stále naraženou na svém kolíku, jenž byl tuhý co policejní obušek, položil mne horní polovinou těla na vedlejší stůl. Pak hned pokračoval v pohybech. Najednou mi podsunul ruce ke slabinám, vytáhl bimbace z pochvy a vši silou mi ho vrazil do řiti.

»Ách, óch, chr..., húú, húú, ou ou,« řvala jsem tlumeně samou rozkoší. Jeho ruce pracovaly na mém pudendu muliebre a já jsem se vznášela v nebeských výšinách. »Há, Roberte háá pane Bože, Roberte, dělej dělej, áách, to je krásně horký!« Připravila jsem tu mrchu Cecilii nejmíň o jedno číslo!

Pak jsme se upravili a po dlouhém polibku jsme se rozešli. Lady Cecilie už jistě uložila hejno svých dětí k spánku. Robert zůstal v zimní zahradě, stál u velkého okna a zapálil si cigaretu. Já jsem se uchýlila do salónu a zcela nevině jsem hrála na klavír, ani nevím co.

Po lehké večeři předstírala lady Cecilie únavu z dlouhé cesty, a tak jsme si popřáli dobrou noc dříve než obvykle. Já a Robert jsme ovšem věděli, odkud vítr vane a co se vskutku skrývá za tou údajnou únavou. Kvačila jsem ke své špehýrce vyvrtnané v dřevěné stěně.

Robert měl ve zvyku každý večer projít celé přízemí a přesvědčit se, zda jsou zavřena okna a okenice a zamčeny všechny dveře, takže do ložnice vešla jeho choť sama a hned se začala svlékat.

Cecilie byla zhruba téhož věku jako její choť, vyšší junonské postavy. Měla bohaté rudohnědé vlasy se zlatavým leskem, hluboké tmavě modré oči, tmavé nazrzlé obočí a dlouhé černé řasy. Ústa byla mírně větší a rty pěkně našpulené zuby měla dokonalé a byla si toho vědoma, když se smála. Jak se tak svlékala, obnažovala stále další vábné vnady, jakých bychom se nedohledali na štíhlých ženách.

Zírala jsem jako omámená a moje vznětlivá krev počala vřít. Ceciliina buclatá ňadra byla krásně oblá a stále pevná a pružná, neboť sama nikdy nekojila a houf svých dětí svěřovala kojným. Když shodila spodničku, vyvalilo se bělostné břicho bez jediné vrásky, bez jediného záštitce; pod ním se pyšnil boubelatý mons Veneris, porostlý kudrnatým sytě zrzavým ochlupením, jímž jen nejasně prosvítaly jasně rumělkové obrysy stydkých pysků.

Stála nahá před velkým otočným zrcadlem a zvědavě se prohlížela. Zřejmě to nedělala často, její hezkou tvářičkou se rozléval ruměnc studu. Usmála se a pohládila si kypré oblíny břicha a zadku; asi si představovala, jak tento kalibr zapůsobí na Roberta. Pak si rozhrnula labia maiora a v zrcadle si prohlížela tu svou nedočkavou šterbinu. Vypadala, jako že váhá, neměla-li by trochu masturbovat, ale spokojila se jen několika lhostejnými pohyby.

Byla jsem jak na jehlách, a jakkoli jsem ji nenáviděla, byla bych jí na místě chutě vylízala rendlík.

Náhle se otevřely dveře a vstoupil Robert. Zůstal stát jako zasažen bleskem z čista jasna. Zvolal: »Tedy, Cecilie, já mžourám! Proč ses mi takhle nepředvedla už někdy dřív?«

»Ach, Roberte, miláčku, to jsem se lekla! Přišel jsi příliš brzy. Právě si prohlížím to, po čem jistě toužíš a co ti bude s láskou poskytnuto, jen co zhasíme světlo.«

»Opravdu jsem dosud ani netušil, jak půvabnou máš postavu, Cecilie; po celá léta jsme to dělali potmě! Ale když už jsi takhle nádherně nahá, musím se na to podívat. Žádné světlo se záštit nebude! Musím si tě prohlédnout podrobně a důkladně, miláčku. A mimochodem, musím se ti přiznat, že během tvé nepřítomnosti jsem tu v bratrově knihovně objevil několik zvláště zajímavých knížek, jejichž obsah velice povzbudil mou fantazii popísem rozličných způsobů sexuálního využití. Až jsem se hanbil nad naši

nevinnou nevědomostí o těchto tak důležitých záležitostech, Cecilie! Strašlivě toužím po tom, abych něco z toho s tebou zkusil.«

Zatímco takto hovořil, rval ze sebe oděv a házel ho na zem za sebe bez ladu a skladu. Všimla jsem si (a vskutku nemohla jsem si nevšimnout!) jeho vyzývavě zbujnělého bukanýra.

Vrhl se na ni, objali se, líbali, laskali, až se ho lady Cecilie chopila za tu věc a kormidlovala jím k lůžku. Hodila sebou na záda a hodlala souložit měšťačky manželským způsobem.

»Ne, Cecilie, láska moje, tam ne, tam už to znám! Máš ještě jeden panenský věneček zelený, ba vlastně kakaový, jehož se hodlám zmocnit právě této noci po našem odloučení. Náš přiblblý zvyk nám přinesl jen samé děti a já jich jistě mám ve svém toulci ještě mnoho. Už nechci děti, žádné děti, jsou to jen zbytečné výdaje, jež by mohly zruinovat i bohatého otce! Už nic takového!« Hovořil vážně, ale přesto byl vzrušen. Nato dodal věčně: »Abys to věděla, dnes tě opíchám do řiti.«

»Co je to za hnusnej nápad?« vyjekla lady Cecilie nespisovně. »Toho neučiníš, Roberte!« A zrudla studem až po kořínky vlasů.

»Toho právě učiním,« pravil Robert pevně. »Jsem rozhodnut a chci to. Podívej se tady do té knížky, jsou tu vyobrazeny různé polohy, jak se to dá dělat. Jak se šoustá..., no, já vím, je to vulgární slovo, ale jak to jinak trefně nazvat, že? Tedy různé polohy šoustání, to je prostě termín. A šoustá se do řiti, do podpaží, mezi kozy, ah, zase takový lidový termín, znamená to mezi řadra, miláčku, a vůbec kamkoli, skutečně kamkoli. Nejsou z toho děti a mužům je to vlastně jedno. Vždyť to nemusí být stále jen ta kunda, promiň, drahá Cecilie, tak mi to vyklouzlo, ale jistě už jsi to slovo někdy slyšela nebo viděla načmárané na ohradách nebo na vratech a tak, třeba i s obrazcem, no mlč, prosím tě, já vím, že je to vulgární, ale my muži mezi sebou toho termínu užíváme běžně, ostatně je to původu latinského, což ty ovšem nemůžeš vědět, nějak se ta píča musí nazvat! Přece nechceš, abychom o tak rozkošném a užitečném ženském údu mluvili nějakými nezapnými opisy, jichž užívají básníci a jiní krasoduchové. Je to kunda, vypadá to jako kunda, chová se to jako kunda, tak je to zkrátka kunda, a basta! Anebo píča. A ty ji máš taky, ať chceš, nebo nechceš. Máš ji, ale ta dnes bude odpočívát.«

Ukazoval jí ilustrace z útlé francouzské knížky s názvem Praktická věda. »Jen se podívej, Cecilie, na ty dokonalé rytiny! A takhle to dnes budeme spolu provádět. Jak jsem se na tebe těšil, až se konečně vrátíš, miláčku!«

Lady Cecilie lapala do dechu a nebyla mocna slova. Pak se vzpamatovala: »Roberte, pro Boha, ty jsi snad zešlel! Tuhle odpornou tiskovinu hodím do plamenů, nebudu se dívat na tyhle francouzské prasárny!« A vyrvala mu knížku z ruky.

»Cecilie, jsi moje zákonitá manželka, a tím pádem mi zákonitě patří každičký kousek tvého těla. Nedoháněj mne ke krajnostem, Cecko, nebo budu hrubý,« rozhoňoval se Robert. »Jsem totiž zcela pevně rozhodnut vrazit ti ho dnes do prdele, aby ti bylo jasno, teď, hned a okamžitě!« Snažil se ji převrátit na břicho. Šlo to ztuha. Zdráhala se.

»Roberte, Roberte, že se pro Boha nestydíš, a neříkej mi Cecko, Beatrice uslyší ty tvoje sprostárny. Nikdy mne takhle nezneužiješ! Nikdy!« Zakryla si tvář rukama a rozvlykala se.

»Ale já to chci a ty si breč, jen si breč jako pitomá nána! Každý otvor tvého macatého těla je můj, mám na to papíry! Tvůj brekot mne jen povzbuzuje, a jestli se budeš vzpouzet, tak ti jich pár vrazím a budeš poslušná jako beránek.«

Bránila se ze všech sil, ale ženská síla se brzy vyčerpá, takže nakonec ležela na břiše a nohama klečela na podlaze. To byla příhodná poloha. Robert ji žertovně popleskal, roztáhl jí nohy, uchopil ji za výstavní hýždě, plivl si na žalud a vyrazil dobývat tu panenskou pevnost Kakapur.

Sténala bolestí a ponížením a Robert zápolil s nepoddajným svěračem, to jest sfinkterem.

»Ach, och, to bolí, to pálí, vždyť mě roztrheš Roberte, prosím tě, pro Boha! Ach, au au au, chrr, chrr, Kriste Pane, už je tam!« Cecilie zoufale hekla.

Robert si oddechl úlevou, chvilku setrval v klidu a pak začal rozvážně píchat. Věděl své.

Lady Cecilie ležela lhostejně a odevzdaně. Leč pouze zpočátku. Brzy začala spolupracovat a Robert ji zředu pilně zpracovával oběma rukama. Cecilii se to zalíbilo. K vrcholu rozkoše dospěli společně, ale nepřestali a závěr druhého čísla byl velmi vášnivý – o lady Cecilii se pokoušely mrákoty a Robert jí ležel na zádech bez dechu zcela vyčerpán.

Když se poněkud vzpamatovali, převrátil ji Robert zase na záda a ještě chvíli odpočívali. »Postupně si vyzkoušíme všechny ty dobré nápady, popsané ve francouzské knížce. Už nebudeš chodívat s bubnem, milá Cecilie, nebudeš mít nasypáno pod kožíškem, už nebudou žádné děti a přitom si budeme vesele užívat! A teď mi vycucneš pindoura, dokud mi ještě stojí,« dodal jakoby nic a podával jí ho k ústům.

»Ne, nikdy! Takhle mne zneužívat a ponižovat nebudeš! Takového čuňstva se nedopustím. Je to hnusné a nechutné samo o sobě a nadto sis ho ještě ani neumyl, co ses vyřádil v mém zadečku!« Oči měla plny slz, vzlykala a vypadala tak bezbranně. Avšak v Robertově tváři nebylo ani stopy po nějakém soucitu.

»Toho nedbám ani za mák! Teď mi ho vymlaskneš, drahá! Tak jen do toho, netvař se tak blbě, miláčku, a chutě do díla. Shledávám, že jsem po celou dobu od našeho sňatku až dodnes byl až příliš laskavý pošetilec, jež ani nenapadlo využívat svých manželských práv na všechny údy tvého těla. Ale jedeme dál, má milá Cecko! Nastav pusinku a snaž se usilovně. UVědom si, že to všechno, co ti laskavě věnuji, musíš vděčně spolknout!«

Nacpal jí ten svůj trčící klacek, zbrocený ještě z té předchozí bitvy v hnědém bunkru, mezi váhavé rty a odněkud vytáhl ohromný umělý pyj z indického kaučuku, dlouhý dobrých dvanáct palců, namastil ho vazelínou a nasadil ho Cecilii na vchod poševní.

»Ne, ne! Pro Boha! Je strašně velikánský!« kvílela Cecilie v hrůze jakoby panenské. Cha, matka devítí děti! Ale už ho tam byl hodný kus a brzy se ponořil na dobrých deset palců do Ceciliiiny vláčné vagíny, dostatečně povolené po těch četných porodech. »To abys nebyla ošizena a o nic nepřišla,« povykoval Robert.

Ze svého stanoviště jsem měla velmi dobrý výhled, a tak jsem mohla výhodně pozorovat, jak dychtivě je ten indický umělák pohlčován. Lady Cecilie byla v podstatě hodná, učenlivá a správně libidinózní děvče, jenom byla pokažena blbě pruderní výchovou ve zkosnatělé aristokratické rodině a tomu stavu odpovídajících školách.

Pane Bože, jak jsem si přála být u nich v tom vedlejší pokoji a účastnit se těch rozkošných orgií. Každý jejich pohyb svým významem přesahoval význam původní, všechno bylo povýšeno na druhou, ba na třetí. A lady Cecilie stále vysávala mužně tuhého bobbyho lorda Roberta usilovně a téměř v deliriu; všechny zábrany byly ty tam, stud i předsudky vzaly za své. Po celou dobu jsem zuřivě onanovala, až jsme všichni tři, oni i já, padli vyčerpáním.

Když jsem se nazítí ráno probudila, hned jsem spěchala ke své špěhyrce. Lady Cecilie si právě protřela oči. Nejdřív věnovala pozornost své vyspělé šterbině, a když zjistila, že

indický kaučuk ji nikterak nepoškodil a že je vše v pořádku, bylo na její ruměné tváři zřít zvláštní uspokojení. Oči se jí necudně leskly, asi vzpomínala na minulý večer. Náhle odhodila manželovu pokrývku a chopila se Robertova ochablého mužství. Sklonila se a rozhodným pohybem si ho asi do poloviny zasunula do svých stále našpulených úst. Robert už nespál, ale předstíral spánek, aby vyzkoumal, co Cecilie hodlá činit. Když se mu pyj postavil do vzorného pozoru, obkročila ho Cecilie a hodlala nasednout na koníčka sv. Jiřího. Tu se Robert jakoby probudil, obratně si plivl na žalud (jak může šlechtic nabýt takové šikovnosti v plivání?) a bez okolků pronikl branou pevnosti Kakapur. Lady Cecílie pravila: »Hhha!«

A šukali, šoustali a šounili a líbali se přitom v bláznivém kolotoči milostného šílenství, až jsem jim velmi nehezky záviděla. A vlastně jsem právě já byla strůjcem jejich manželské blaženosti.

6

Často jsem je tak závistivě pozorovala, než jsem se s nimi rozloučila a konečně se odebrala do Hastingsu, abych udělala něco taky pro své zdraví. Zprostředkovatel tam pro mě najal pěkný dům asi o tuctu místností, obklopený hezkou zahradou a rozsáhlým parkem, takže jsem byla uchráněna zvědavostí sousedů a kolemjdoucích.

Měla jsem kuchařku a hospodyni (řekla bych spíše majordomku), obě mladé, ani ne pětadvacetileté osůbky; hospodyně byla příjemná a inteligentní společnice, dcera zbankrotělého obchodníka, avšak velmi cudná a ctnostná, se slušným vzděláním. Protože jsem se ráda obklopovala mladými lidmi, držela jsem si ještě dvě pážata, jimž bylo patnáct šestnáct let a dvě hezká děvčata asi téhož věku jako komornou a služebnou.

Stále jsem se ještě cítila příliš rozdrážděna mimořádně vzrušivými zážitky, jež jsem prožila ve svém dosavadním sídle s novým hrabětem Crim-Conem, ale příznivé a vlídné podnebí jižního pobřeží projevilo svůj blahodárný vliv a brzy způsobilo, že jsem nabyla ztracené rovnováhy a opět jsem se stala sama sebou, to jest mrduchtivou. To ovšem znamenalo, že jsem počala dychtivě toužit po něžném i brutálním milostném laškování, k němuž mne pudila má vznětlivá povaha a horká krev.

A tak jsem se zkrátka rozhodla, že svedu všechny příslušníky své panenské domácnosti, o nichž všech do jednoho jsem byla přesvědčena, že než vstoupili do mých služeb, vedli dokonale mravný způsob života.

Ta dvě nejmladší děvčata, komorná a služebná, spávala v ložnici hned vedle mne, aby mi byly k ruce. Mezi našimi pokoji byly dveře, aby nebylo nutno vycházet na chodbu. Úplně mne posedla myšlenka na to, jak oběma těm děvčátkům vyližu rendlíky a jak si je přizpůsobím svým záměrům.

A je jasné, že tyhle své plány jsem hleděla uvést ve skutečnost co nejdříve. Hned téhož večera, když dívky skončily s mou toaletou a zdvořile mi popřály dobrou noc a já jsem v noční košilce seděla u krbu s nohama na mřížce a předstírala jsem, že čtu jakýsi milostný román, jsem jim řekla: »Děvčata, nechte otevřené dveře, necítím se nejlíp, a možná mi budete muset dělat společnost, kdybych nemohla usnout.«

Dívky odběhly do svého pokoje a netrvalo dlouho a slyšela jsem, jak se tam hihňají a chichotají.

»Děvčata, pojd'te sem!« zvolala jsem. »Hned sem pojd'te! Annie, Patty! Slyšíte? Okamžitě ke mně!«

Nechtěly mne rozhněvat a přiběhly v nočních košilkách celé ruměné a zjevně v rozpacích.

»Tak ven s tím, copak vás tam tak rozveselilo?« zeptala jsem se rovnou.

»Prosím, my lady, to byla Patty,« řekla Annie se zlomyslným pohledem na svou družku.

»Jdi, ty lhářko! Annie si začala, mylady,« vyhrkla ta druhá v rozpacích.

Nic víc jsem z nich nedostala, sváděly to jedna druhou. Nakonec jsem řekla: »Dovedu si velmi dobře představit, čím jste se tak bavily. Přiznejte se, že jste si v zrcadle prohlížely pipinky, co?«

Trefila jsem do černého, obě zrudly studem a koukaly provinile. Pokračovala jsem: »Bezpochyby jste zkoumaly, která už má bujnější ochlupení, že? Ukaž, Annie!« Hbitě jsem jí vyhrnula noční košili přes hlavu a odhalila jsem její mladistvou postavičku. »Cože, ta malá nestyda tam nemá ještě ani chloupek, jímž by se mohla pyšnit! Patty, naplácej ji za to!«

Nebylo zapotřebí pobízet Patty dvakrát. Se zřejmým potěšením pleskala Annie přes útlý zadeček a zvuk pleskanců se důvěrně snoubil s plačtivým dívčíným voláním o milost.

Krev mi počala vřít. Pohled na tu svěží prdýlku, červenající se pod tím nelítostně udělovaným trestem, mne popouzel k další činnosti. Zastavila jsem tuto exekuci a pošeptala jsem ubohé oběti několik slov. Usazené oči jí okamžitě zazářily. Annie se vrhla na Patty, aniž ta cokoli tušila, přetáhla jí noční košili přes hlavu a usilovně jí vracela vše, čeho se byla od ní dočkala před chvilkou. Pattyiny vzlyky a volání o milost mne nesmírně vzrušovaly. Prdýlka jí pěkně červenala, Annie se činila jen což.

Pak jsem ji vysvobodila, posadila jsem si ji na klín, abych jí slíbala slzičky. Brzy se usmála a přitulila se ke mně. To u její družky vzbudilo jistou žárlivost a nesměle si žádala téhož. Moje záměry vycházely nadmíru příznivě. Požádala jsem Anii, aby přinesla dvě láhve šampaňského a tři poháry; vymluvila jsem se na to, že jsem smutná a sklíčená a že se musím trochu povyzazit.

»Ach, my lady, zvolala Patty líbajíc mne, »vy ani nevíte, jak vás všichni máme rádi. Vždyť jste tak osamocená a nešťastná! Není ničeho, co bychom neudělali, jen abyste se pousmála.«

Po druhém nebo třetím poháru se děvčatům rozšířily oči a bláznivě se hihňaly čemukoli. Tvářičky jim zčervenaly. Patty mi stále seděla na klíně a líbala mne a laskala, možná proto, že jsem ji rukou pronikla pod noční košili a prstem jsem jí jakoby bezděky dráždila její hebkou šterbinku. Postupně jsem ji přiváděla do stavu, jež zatím sama nedovedla pochopit.

Annie se mi posadila na druhé koleno a objala mne. Řekla jsem: »Pojďme a svlečme se do naha. Nenecháme na sobě vůbec nic. Co tomu říkáte?«

Děvčata nadšeně souhlasila a v mžiku jsme byly všechny úplně nahé, přímo v rouše Evině bez fíkového listu. »Potřebuji cítit vaše teplá tělíčka u sebe, aby mi bylo dobře,« řekla jsem a když si mí opět sedly na klín, měla jsem své nedočkavě prsty v jejich panenských šterbinkách dříve, než bys řekl švec.

»Máte moc pěkné kundičky, děvčata! Vezmu si vás do postýlky a budu vás tam líbat. Ta moje taky není špatná, ale to víte, už je nakráplá, vždyť jsem byla vdaná a mám leccos za sebou.«

»A my lady, prosím vás, opravdu je to s mužským tak hezké? Dovolíte, abych se podívala?« Annie mi rozhrnula chloupky a zvědavě zkoumala má pudenda. Dělal mi to

dobře a stále jsem obě dívky šimrala prsty, až počaly mírně vlhnout. Abychom měly více pohodlí, uložily jsme se do mé široké postele.

Děvčata se rozpustile chichotala, popíjela šampaňské a všechny jsme se navzájem a bez zábran ohmatávaly, líbaly a mazlily jako tři nemravné kočky. Jejich panenské štěrbinky voněly jarem a můj jazyk byl nenasytý. Annie mi líbala prsní bradavky a Patty se mí neobratně hrabala v rozkroku.

»Bylo by to vzácné potěšení vidět vás dvě, jak najednou přijдете o panenství,« nadhodila jsem jakoby nic.

»Ó my dear lady,« zvolala Patty vzrušeně, »nemohla by nám to udělat vaše pážata? Já tak miluju toho Charlieho!«

»Pokusím se,« slíbila jsem ráda. »Ale musíme na to opatrně a nejdříve zjistit, jak by se k tomu stavěli oni.«

»No, jak to vidím já, Charlie je kurážný kluk schopný každé lumpárny, jen dá-li se mu příležitost,« řekla Patty. »Jednou jsem ho načapala, jak si pohrával s pindourem a vůbec se nestyděl. Vystrčil ho na mne a ptá se: Co mu říkáš, Patty? Je to jura, co? Chystám si ho... ale my lady, to vám snad ani nemohu prozradit...« zaváhala Patty.

Avšak já jsem naléhala, neboť mne to nesmírně zajímalo v souvislosti s mými dalšími záměry, a Patty to nakonec vyklopila: »No, ten nestyda řekl, že si ho chystá na vás, protože se mu děsně líbíte. Řekl přímo, že by vás chtěl obskočit, jo, to bylo to sloveso, obskočit!«

»Chachá,« zasmála jsem se upřímně, když jsem si představila toho vycmrdlého mladíčka, na nějž jsem ostatně už delší dobu stejně měla zálsk. »Uvidíme, pane Charlie, možná to někdy vyzkoušíme! Ale nejdív se musím postarat o vás dvě a o vaše věnečky.«

Když jsme se nazítří ráno probudily, bylo už pozdě na nějaké hrátky, a tak jsem je poslala pro snídani a slíbila jsem, že začnu zpracovávat Charlieho.

Po obědě jsem Charlesovi přikázala, aby odnesl nějaké příkrývky a stoličku do letního altánku v zahradě, neboť jsem si tam hodlala zdřímnout; přírodní vzduch je jistě prospěšnější zdravému spánku než dusno v uzavřené místnosti.

Annie a Patty si přitom vyměnily významné pohledy, ale můj vztyčený ukazovák je varoval před dalšími projevy přílišné chápavosti.

Vzadu za domem se rozkládala velká zahrada, místy krásně stíněná košatými jilmy úctyhodného věku, zejména na březích malého jezírka, kde stál rozkošný altánek.

Charles obtížený stoličkou a náručí příkrývek kráčel přede mnou a já jsem ho následovala. V altánku jsem ho vybídla, aby uspořádal pokrývky na pohovce, jež tam odjakživa byla, ježto jsem se obávala, že by kožený potah mohl být vlhký a chladný. Natřepal podušku a přistrčil mi stoličku pod nohy. Měla jsem na sobě jen lehký županek a pod ním košilku a spodní kalhotky s rozparkem.

»Ach, jsem tak slabá a unavená,« zašeptala jsem klesajíc vláčně na pohovku tak, abych nedbale odhalila svou šň a horní část žlábků mezi ňadry, jenž dával tušit víc.

»Au, au, auvej,« vykřikla jsem náhle. »Ta křeč, ta strašlivá křeč! Kroutila jsem se a svíjela v předstírané bolesti a vyhrnula jsem si župan, abych si mohla třít lýtko pravé nohy. »Au, auvej, to jsou muka!«

Charles mi okamžitě klečel u nohou: »Je to strašné, že, my lady? Narovná vám ty prstíky.

»Ne, ne, tam ne, musíte mi hníst lýtko, raději výš, tam je to nejhorší, Charlesi!« Tvářila jsem se útrpně. »Charlesi, pro Boha, masírujte, hněťte, vy jste moje jediná záchrana.«

Charlie masíroval a hnětl a já ani nevím, jak mi najednou z nohy spadla treпка a nahý palec se dotkl Charlieho kalhot zrovna v místech jeho maskulinní anatomie. Dělal jsem jako by nic, Charlie rudl a masíroval a já jsem cítila, jak mu tuhne panický pindourek a s jakou péčí a snahou mi hněte to simulantské lýtko. Celý se roztřásl a ani já jsem nebyla zcela klidná, což jsem musela přičíst své vznětlivé povaze. Župan se mi rozevřel a Charlie mne viděl ve spodním prádle s rozparkem; možná zahlédl i mou vlhnoucí čárku. Krev mi vřela a jen všemi silami tělesnými i duševními jsem se držela, abych toho dozrávajících mládence na místě nezmermocerila.

»Nuže, vstaňte, Charlesi, už je to lepší,« řekla jsem tiše, »a prosím vás, neroznášejte nikde, co jste tu snad spatřil pouhou náhodou. Ta prokletá křeč mě tak přepadla, že jsem ani nevěděla, co se se mnou děje a jak se chovám.

»Drahá lady,« odpověděl Charles zdvořile a stydlivě klopil zraky, »všechna vaše tajemství jsou u mne tak jista, jako bych nic neviděl a nic neslyšel. Jsem vám tak oddán, že bych líbal i zem pod vašimi nohama.

»Jste velice hodný hoch, Charlie, a já vás teď políbím, ale jen jednou Charlie, jen pro tentokrát. Pojdte blíž, jste opravdu sympatický hoch. No, neupejpejte se, opravdu vás chci políbit a doufám, že se o tom nikde nebudete šfít.«

»Ach, my lady, jste tak laskava k ubohému bezvýznamnému pážeti! Nikdy vám to nezapomenu. Je to pro mne velké vyznamenání a položím za vás i život, bude-li to zapotřebí.

»Pojdte tedy ke mně,« vzala jsem jeho hezkou hlavinku do dlaní a důrazně jsem ho políbila na ústa; dala jsem si záležet. »Charlie, já vás líbám, ale vy mne ne! Vy jen držte!«

»Ó my lady, cožpak bych se směl opovážit?« A hned mne líbal tak, že mě téměř zbavil dechu.

»Ano, to je ono,« mumlala jsem, »takhle mne líbej, ale uvědom si, že ti svěřuji svou čest, Nikde ani slovo!«

»Vaše polibky, drahá lady, mne ztročily navždy. Ode mne se nikdo nic nedoví, to vám přísahám!«

»Dobrá, Charlesi, věřím ti a jako důkaz toho ti prozradím, že tě už delší dobu miluji a toužím po tobě. Jsi jako antický bůžek lásky a chtěla bych tě vidět úplně nahého jako sochu. Udělal bys to pro mě?«

Zrudl jako prvníčka a pod mým zkoumavým pohledem se celý třásl. »No tak do toho, Charlie, vždyť jsme tu docela sami. Vyhovíš-li mi, dám ti zlatý sovereign a nechám ti ušít nový oblek.«

Svlékla jsem mu kabátec a začala jsem mu rozepínat knoflíky u kalhot. Když jsem mu je stahovala, bloudila jsem mu chtivýma rukama pod košili a těšila jsem se pevným svalstvem jeho hýždí a přitom jsem si neopomněla povšimnout, jak se mu podezřele nadouvá košile přímo mezi nohama. Konečně pochopil, kam mířím a rychleji, než to teď napíšu, stál přede mnou nahatý co Adam v ráji bez řídkého listu.

Okamžitě jsem se chopila jeho bojovně vztyčeného zánovního bimbasa; byl dlouhý dobrých šest palců, obdařený nabitým pytlíkem a ozdobený tmavohnědým kudrnatým ochlupením. Ubohý Charles už trpěl ejaculatio praecox, ale nechtěla jsem ho pro to zesměšňovat.

»Máš ho pěkně velkého, Charlie, docela jako dospělý muž. Už jsi někdy měl nějaké děvče?«

»Ne, my lady, chtěl jsem to zkusit s Patty, ale ona se vzpouzela, tak jsem toho musel nechat.«

»Tak to zkus teď se mnou, Charlie! A potom se pokusím získat ti Patty; ráda bych vás viděla oba dohromady,« řekla jsem a jakoby mimochodem jsem si vstrčila jeho načínáčka do úst, a laskavě jsem ho sála, až ejakuloval podruhé.

»A teď si, panáčku klekni a líbej mi pipinu.« Roztáhla jsem nohy a rozevřela jsem si rozparek. Přisál se ke mně hladově a jeho účinnivý jazyk mne přivedl k rozkoši v několika vteřinách. Bosou nohou jsem mu zatím hnětla bimbasa, jenž mu v klidovém stavu spočíval na stehně. Obávala jsem se, abych nepropásla jeho další ejakulát, a tak jsem si ho přitáhla na sebe a vsunula jsem si jeho již pohotový milostný nástroj tam, kde jsem ho už dávno chtěla mít.

Chudák Charlie nebyl zrovna na výši situace, ale zdravý pud a matka Příroda ho brzy přivedly k těm správně účelným pohybům. Jakou extází mi působil ten jeho panický úd! Jak láskyplně a dychtivě ho přijímala má lačná pochva! Líbali jsme se něžně a neméně něžně jsme se svíjeli a zmítali mrdající.

Pane Bože, jak se mi líbil ten kluk! A jak jsem ho nádherně zneužívala! Vědomí, že to je opravdu panic a že já ho mám poprvé, dodávalo mým slastným pocitům na pikantnosti. Sténala jsem slastně a byla jsem téměř na omdlení. Když jsme ronili milostnou šťávu, vznášeli jsme se v nebesky vilných výšinách.

Charles mi to udělal třikrát. Nikterak nespíchal, zpracovával mne téměř dvě hodiny. Slušný výkon na nováčka – ale vždyť je to můj žák!

Taky jsem musela Charlieho vyzpovídat o jeho kamarádu Samovi, o druhém to pážeti, jenž s ním sdílel ložnici. Sam byl velmi pohledný, ale měl v sobě tolik indické krve, že byl značně snědý.

Když jsem se tak Charlieho vyptávala, dověděla jsem se, že si se Samem často spolu honí ptactvo, až to cáká všude kolem. »A představte si, my lady, a opravdu mi můžete věřit, že ho má aspoň o dva palce delšího než já. Ostatně musím ještě podotknout, že je to jeho nejtmaší úd!«

»A myslíš, že by se účastnil našich hrátek?« zeptala jsem se.

»Ó ano, zcela jistě!« přitakal Charles. »Je to správný kluk. To on mě naučil všechno, co zatím vím. A ještě vám musím prozradit, že jeho minulý pán, plukovník Culot, jenž si ho sem přivezl přímo z Kalkaty, ho nechal spát ve své kajutě a svedl ho postupnou masturbačí a ližbou během plavby, což se Samovi tak zalíbilo, že nakonec plukovníkovi dovolil, aby ho ojebával do řiti. Plukovník prý nebyl moc urostlý a trochu vazelíny to spravilo. Po návratu do Británie se plukovník obával, že by Sam, kdyby si ho ponechal, zléhal jeho dcery, a tak ho propustil, ale na rozchodnou mu dal celých padesát liber! Sam mne několikrát přemlouval, abych se nechal píchat tam dozadu, a tvrdil, že to je velice prima, ale to jsem mu ještě nikdy nedovolil, jenom jsme si navzájem pohrávali.«

»Nuže dobrá, domluvíme se takto: asi tak hodinku po tom, co se po večeři všichni odeberou do svých pokojů,« řekla jsem Charliemu, »přiveď toho Samečka do ložnice děvčat; dveře budou pootevřeny. Přijďte jen v nočních košilích a dbejte, abyste nevzbudili kuchařku a hospodyni.« Zároveň s touto instrukcí jsem ho ještě políbila a poslala jsem ho pryč. Šla jsem se převléknout k večeři.

Když jsem pojedla, nabídlá jsem kuchařce a hospodyni co projev spokojenosti a přízně po velké sklenici portského, jež jsem přiměřeně upravila jistou dávkou uspávacího prášku,

abychom nerušili jejich zasloužený spánek, kdyby naše laškování s pážaty náhodou překročilo únosnou míru hluku.

Patty a Annie byly už připraveny a plály nedočkavostí a vzrušením částečně, ale jen málo smíšenými s jistými obavami o ztrátu toho obtížného panenství a s okolnostmi s tím souvisejícími.

Všechny tři už jsme byly úplně nahé a ty rozpálené holky se ke mně tiskly, jako by hledaly byt' nejistou ochranu před tím neznámem, co je neodvratně očekávalo.

Z ložnice děvčat se ozval slabý šramot. Do Patty a Annie jako když střelí a v tu ránu zalezly pod mou postel po způsobu vylekaných koťat. Vešla jsem tam a v temnotě jsem spíš tušila než viděla ty dva mládencečky v nočních košilích, až tápou v rozpacích.

»Svlékněte si košile a zujte trepky,« zašeptala jsem. »Sáhněte si, jsem také úplně nahá a od této chvíle je mezi námi všechno dovoleno.« A hned jsem je nedočkavě chytila za pind'oury. Jak jsem správně tušila, byly oba už dokonale tuhé. Chlapci se ke mně přitiskli oba, ale protože mám míru v ruce i potmě, vybrala jsem si Samečka a zacouvala jsem k lůžku. Vrhel se na mne sice zdvořile, leč neúprosně. To tedy byl kus chlapa! Má zkušená pochva byla rázem dokonale nacpána tím nabubřelým indickým soustem, jež jakoby mou výživnou vlhkostí ještě víc nabobtnávalo. Ejakuloval téměř okamžitě, tak byl nadržen, avšak neochaboval a hned pokračoval v dalším čísle.

Charlie stál vedle a jen koukal. Bylo mi ho líto, že vypadl ze hry, a proto jsem ho vybídla: »Tak nestůj jako nekňuba, Charlie, skoč na Samečka a ošoustej mu hnedou díрку!«

Charlie si nenechal říkat dvakrát, a přestože měl co začátečník určité nesnáze, brzy je překonal a svou usilovnou činností povzbuzoval Samečka, jež jsem objímala tak pevně, že téměř nemohl dýchat a jen supěl, k výkonu téměř neuvěřitelnému. Natáhla jsem paže a šimrala jsem výkonného Charlieho rukama na pytlíku i pod ním. Dělal mu to dobře.

Toho dne se mi tedy dostalo dvou panických údů, světlého a tmavého! Jakým slastným uspokojením mne naplňovala tato skutečnost! S jakou dychtivou nenasytostí jsem přijímala Samův orientální úd a jak se má mrcha kunda účinnivě svírala a škubala! Ronili jsme milostnou šťávu téměř bez ustání. Proudů toho elixíru lásky nás přímo zaplavovaly. Věděla jsem, že tyto erotické výstřelky mi ničí zdraví a zkracují život, ale rozum pranic nezmůže proti bezuzdně nezkroutné vášni. Nadarmo se neříká, že kunda proti vodě utáhne tři lodě.

Konečně jsme byli dokonale hotovi, aspoň prozatím, a vešli jsme do mého pokoje, jenž byl osvětlen tuctem svícnů. Postavy obou mládenců se odrážely ve velkých zrcadlech kolem dokola, takže se zdálo, jako bych byla obklopena houfem mladistvých dychtivých rozkošníků se znavenými povislými údy ještě vlhkými po dobře odvedeném díle, zpoloviny tmavých, zpoloviny světlých. Byl to impresivní pohled a výborně dotvářel mé tělesné i dušené rozpoložení.

»Chlapci, moji roztomilí chlapci, moji hošíkové,« zvolala jsem rozverně, »neslyšíte náhodou to těžké vzdychání dvou děvčat pod mou postelí? Vsadila bych se o cokoli, že se tam navzájem pěkně rajcovaly, když jsme my vedle omdlávali slastnou únavou! Avšak osvěžme se nejdříve vlažnou sprchou a několika poháry šampaňského a potom uvidíme, zda bychom je nevytáhli na světlo boží.«

Osprchovali jsme se a dychtivě si připili správně vychlazeným šampaňským.

Měla jsem takový malý šikovný bičík na psy s dlouhým řemínkem. Vybídla jsem své mladíky, aby nadzdvihli závěsy nebes a tím bičíkem jsem znenadání začala mrskat ty dvě

plaché krásky pod postelí. Byly tak překvapeny, že jsem je stačila švihnout aspoň šestkrát, než vylezly ze svého úkrytu a vystavily svá panenská těla jasnému světlu voskovic, hladovým pohledům rozdrážděných pažat a mrskání mého bičíku.

Byla to vzorová scéna nejvýše vilného napětí v ovzduší svorné společností několika jedinců, kteří v altruistické součinnosti směřují k egoistickému úkoji.

Pohled na nahá děvčata prchající před mými trefnými šlehy a zmateně jim uhýbající, na jejich planoucí tvářičky a na tenké červené proužky po řemínku psího bičíku na útlých a přece již mile buclatých prdýlkách a bolestné výkřiky i škemrání o milost, to vše oba chlapce nesmírně vzrušilo. Projevilo se to nejen na jejich vytřeštěných výrazech, ale především na jejich pružných bimbasech, povstávších téměř okamžitě do postoje bengálského střelce před britským plukovníkem. Hned nato jsem zatoužila, aby moji dva chlapci zmrдали ta moje děvčata co nejdříve a co nejbrutálněji. Musím přiznat, že v tu chvíli mnou zavládla zvlášť silná a nepotlačitelná krutost a že jsem si živě představovala, jak ty dvě panenky přicházejí o své věnečky v mrákotách nejhroznější agónie.

Přestala jsem tedy s mrskáním a vybědla jsem ztýrané dívky, aby poklekly, zlíbaly mládencem jejich napřažené ohony a zdvořile je požádaly o láskyplný výkon deflorace.

Charlie si vzal Patty a Sam se chopil Annie. Řekla jsem jim, aby si je položili na perský koberec uprostřed místnosti a podložili jim zadečky poduškami. Pak si jim moji dva hřebečkové klekli mezi nohy a zavedli své nástroje spravedlnosti do navlhčelých rumělkových šterbinek odsouzených obětí.

Byl to pro mne nesmírně příjemný zážitek, když jsem pozorovala to zmatené chování těch prvniček, jež zároveň chtěly a přece se obávaly, červenaly, cítily bolest i chtíč a jejich slzičky provázely blažené úsměvy. Pomrskávala jsem bičíkem zmítající se pažata a viděla jsem, jak se blíží k vítěznému vyvrcholení. Až mne zamrzelo, že už je konec.

Poslala jsem je všechny pod sprchu a zatím jsem připravila malé občerstvení, ovoce, cukrovinky a šampaňské. Rozpustilá konverzace a veselé žertování přispěly k dobré pohodě a brzy jsem pozorovala, že oba mladíci začínají být dobře osvěženi a že po mně nejen milostně pokukují, nýbrž že si jakoby maně dovolují dotýkat se mě a hladit mi tělesné oblíny i proláklíny. Toho jsem musela bezodkladně zneužít a také jsem ani na okamžik nezaváhala. Položila jsem si Samečka přes okraj postele, a když jsem se navlékla na jeho urostlý tmavý klacek s červenou hlavou, vyšpulila jsem zadeček a vyzvala jsem Charlieho, aby se odzadu připojil k Samečkovi. S vydatnou pomocí děvčat se to podařilo – měla jsem je tam oba najednou! A hned jsme se to toho pustili. Děvčata se zabývala mým poštěvákem a zpracovávala má labia majora i minora a k tomu šimrala pažata na těch jejich přívěscích. I moje ruce se snažily, a tak jsme si všichni opět brzy přišli na své. Naše nervy byly vybičovány na nejvyšší míru. Dokonce ani nemohu vypsát dopodrobna všechny jednotlivosti. Jen jsem vzdychala a sténala, ba i ječela zmítajíc se v tom neskonalem přílivu vášně. Patty obkročila Samečkovu hlavu a přitiskla mu svou pipinu na ústa, čímž ho téměř dusila, a Annie se umístila ještě nade mne a vystavila svůj kastrůlek mrštnému jazyku nejsvrchnějšího Charlieho. Byla to jedna z nejdokonalejších sestav, jakou jsem kdy zažila, a jedna z nejnáročnějších. Nakonec jsme všichni byli naprosto vyčerpáni a jen jsme se odvalili a lapali po dechu. Trochu jsem se s nimi ještě polaskala a poslala jsem je spát. Sama jsem dlouho nemohla usnout; moje obrazivost poletovala v těch nejchlípnějších nebeských výšinách.

Nazítí jsem se cítila zesláblá, chvěla jsem se a bylo mi velmi nedobře. Následujícího dne jsem se rozhodla poslat Patty pro lékaře. Schválně jsem si vybrala jednoho s méně

rozsáhlou klientelou, o němž jsem předpokládala, že nebude svými pacientkami příliš utahán.

Jakmile se doktor Lovecraft se svou nezbytnou lékařskou kabelou dostavil, odeslala jsem služebnictvo pryč a zůstali jsme o samotě.

»Drahá lady Fuckinghamová,« pravil doktor Lovecraft vmlouvavě, »co vás to přivedlo do tohoto žalostného, ba až patologicky mimořádného stavu tělesného vyčerpání? Řeknete mi všechno. Chcete-li, abych vám opravdu pomohl, nesmíte mi nic zatajovat.

»Ach, doktore,« odpověděla jsem šeptem, »buďte tak laskav a zhaste světlo; oheň z krbu docela stačí. Nechci, abyste viděl mé rozpaky a ruměnc studu. A nakloňte se blíž, protože své vyznání vám mohu jen šeptat.«

Pak jsem ho objala oběma pažemi kolem šíje, přitáhla jsem si ho těsně k sobě a líbajíc ho rozpustila, řekla jsem: »Potřebuji lásku a nemám nikoho, kdo by mne miloval. Ach, doktore, nejdřív mne ošukejte, teprve pak léčte! Držím vás za galantního muže, jemuž při jeho odborném vzdělání a nabytých zkušenostech je jistě zřejmo, že mou diagnózou je nymfomanie! Nalejme si čistého vína...«

A šmátrala jsem po něm vlně.

Doktor Lovecraft byl poněkud vyveden z rovnováhy, asi se mu něco takového stalo poprvé. Jednou paží jsem ho stále objímala a druhou rukou jsem mu bezostyšně hrábala po pind'ouroví, v němž můj jednoznačný hmat okamžitě vzbudil patřičný smysl pro povinnost. Byl to pěkně urostlý klazan, silný a dlouhý, neobvyklý u muže akademického vzdělání, a rád se nechal vysvobodit z těsného zajetí kalhot.

»Nuže, doktórku, pryč s textilem! Nejdřív láska, potom I medicína!« zvolala jsem vsunuvši mu jazyk mezi uvolněné rty. Byl to velmi dobrý a laskavý lékař a odborné vyšetření a přiměřená terapie tehdy trvala téměř hodinu.

Se mnou to ovšem dopadalo stále hůř a hůř a přes veškerou péči, kterou doktor Lovecraft věnoval mému zdravotnímu stavu i mým pohlavním žlázám, jsem se musela rozhodnout pro zimní pobyt na Madeiře; vylíčím tedy, co jsem v této souvislosti zažila dále.

Jako společnice se mnou jela má akurátní upejpavá hospodyně slečna Prudeová. Původně jsem zamýšlela vzít s sebou i obě děvčata Patty a Annie, jak také předpokládala slečna Prudeová, ale místo Annie jsem se pak rozhodla pro svého milého Charlieho v dívčím převlečení; zanechanou Annie jsem odškodnila slušnou finanční částkou. A na příslušném parníku jsem objednala luxusní čtyřlůžkovou kajutu na zádi.

Do Southamptonu jsme dorazili přes úsvitem, a když jsme se nalodili, hned jsme se spolu se slečnou Prudeovou í odebraly na lůžka, přenechavše všechny další starosti »děvčatům«. Slečna Prudeová totiž vůbec nic netušila a neměla sebemenšího podezření, že druhým děvčetem je Charlie. Po první dva dny nás všechny sužovala mořská nemoc, zejména mou společnici, ale hned třetího dne zrána to přešlo jakoby samo sebou. Falešná Annie se pokud možno držela mimo dohled slečny Prudeové. Po večeři pak zalezla obě děvčata na svá lůžka a usnula, nebo předstírala, že spí, aspoň se tak zdálo. My dvě se slečnou Prudeovou jsme seděly na divanu polosvlečené. Požádala jsem ji, aby zhasila lampu, a když to učinila, položila jsem jí paží kolem pasu a jemně jsem si ji přitáhla k boku.

»Není to krásné, že už jsme se konečně zbavily té ohavné mořské nemoci? Ted' už je to houpavé kolébání docela příjemné Ach, drahoušku, kdybyste tak byla hezkým mladým mužem!« To jsem řekla, velmi milostně jsem ji políbila a vsunula jsem jí jazyk do úst.

Rukou jsem jí vjela pod noční košilku a bezostyšně jsem se zmocnila bujného chomáče její chundelaté a bezpochyby ještě panenské hrmy.

»Oh, my lady, co to pro Boha děláte! Jak jen můžete! Oh, ne, ne!« namítala hlasitým šepotem slečna Prudeová. Nicméně mne vůbec neodstrkovala a její hluboké oddechování svědčilo o tom, jak je vzrušena.

»Jak zní vaše křestní jméno, drahoušku? Přece už vám nebudu říkat slečno Prudeová, je to tak chladné a neosobní,« řekla jsem jí mezi dalšími chlípnými polibky, jimiž jsem ji zasypávala.

»Selina, my lady, ale ne, prosím ne!« zašeptala téměř bez dechu, když jsem ji začala jemně dráždit na poštěvátku. Sevření jejích nohou povolovalo.

»To je hezké jméno, Selino! A ty mi budeš říkat Beatrice, vid', drahoušku, že? Budeme spolu spinkat na jednom lůžku, vždyť je tu dost místa pro obé. Musím tě líbat, abych ti dokázala, jak tě mám ráda, a taky samozřejmě tady, Selino!« A ukázala jsem jí na pipinu. »A ty mi oplatíš tímtež. A jestli ještě váháš, předvedu ti, jak Patty ráda líbá mou šterbinku. Ach, Selino, brzy se naučíš, co je tak krásné, třebaže se ti to zpočátku zdá trochu výstřední nebo nemravné.«

Selina jen vzdychala, ale už se vůbec nebránila. »Ani bys neřekla, milá Selino,« pokračovala jsem, »čím to je, že se některé dívky navzájem tak milují. Vysvětlím ti to, je to velmi prosté. Je to proto, že si poskytují ty zakázané radosti, o nichž se obecně předpokládá, že jsou dovoleny jen manželským dvojicím.«

Selina se celá chvěla. Její pipinka byla už dokonale rozdělaná a počala prýštit.

»Oh, tohle si nemohu nechat ujit!« zvolala jsem. »Každá krůpěj tvé panenské rosy má cenu diamantu!« Vrhla jsem ji na záda, roztáhla jsem jí nohy a ústy jsem se jí chtivě přisála k píce jak vyhládlá mihule. Můj jazyk a jeho chuťové pohárky vychutnávaly ten smetanový výron, jaký může poskytnout jen skutečná virgo intacta, panna nedotčená, neboť zásoby jejích milostných šťáv jsou hojnější a hustší než u žen, jež už často souloží a onanují.

Rozkoš jí přímo zmítala. Jak jen se svíjela a kroutila, vzdychajíc tou slastí!

Pak jsem vzbudila Patty. Selině jsem zašeptala do ouška: »Selino, drahoušku, teď ti dámokusit, co je opravdový muž. Patty tě ošoustá svým umělákem, bude mě přitom šimrat v prdylce a ty mi provedeš nádhernou ližbu. Nebude to krásná skupinka, láska?«

»Vy mne děsíte, my lady, vlastně drahá Beatrice,« šeptala vyplašená Selina. »Co to je umělák?«

»To je přesně to, co mají muži mezi nohama, jenže to nikdy nezklame, Selinko! A přestože je schopen tě v příhodnou chvíli obšťastnit bohatým výstřikem, nemůže tě nikdy přivést do jináče,« odpověděla jsem jí něžně.

»Tak, Patty je připravena. Teď tě obkročím a nabídnu ti svou pipinu k líbání a ližbě. Uvidíš, že se ti to bude líbit. Budeš zakoušet dvojí rozkoš najednou – z ližby i ze šoustání,« a nastavila jsem ji do šikovné polohy.

Selina byla celá divá. »Patty, do toho,« zavelela jsem. Selina se činila, seč mohla, a jako začátečnice se ukázala velmi učenlivá, takže jsem brzy dosáhla prvního slastného vrcholu.

Ten šramot a stále divější vzdechy samozřejmě vzbudily Charlieho, jenž nezaváhal a zmocnil se Patty odzadu. Ubohá Selina si toho ani nevšimla, tak byla zaujata sama sebou Sténala a vzlykala: »Strkej, strkej, Patty, milá Patty, jen strkej! Musím ho tam mít celého! Au, auvej, už to bolí, ale to nevadí, to vůbec nevadí!«

Nakonec Charlie odstrčil Patty a skočil na Selinu sám vydrážděn na nejvyšší míru. Zdálo se, že této změny si Selina ani nepovšimla. Zmítala se, skučela a zřejmě zakoušela ty nejvyšší slasti milostné rozkoše. Nakonec jsme ji nechali, abychom jí dopřály aspoň trochu zaslouženého oddechu a rozsvítili jsme. Ta byla překvapena, to snad ani nelze vylíčit! Bylo však jasno, že je šťastna a vděčna.

Když jsme se umyli a trochu osvěžili, sledovala Selina se zájmem, jak neúnavný Charles šoustá Patty, a pohrávala si s jeho varlaty docela šikovně.

Na lodi jsme měli strávit ještě dva dny a já jsem se rozhodla, že toho času využiji co nejlépe. Musím se přiznat, že mám raději dospívající mládence než zralé muže; a na palubě bylo několik takových námořních kadetů, kteří mi prokazovali různé pozornosti a chovali se ke mně laskavě, když jsem zpočátku trpěla mořskou nemocí.

Jednoho krásného rána krátce po snídani jsem se procházela po palubě.

»Dobré jitro, my lady,« pozdravil mě zpozvdálí mladý Simpson, pozdvihuje čapku s rozpačitě toužebným pohledem.

»Pojďte sem, vy drzý hochu,« zasmála jsem se. Když se přiblížil, řekla jsem mu tiše: »Dovedete zachovat tajemství?«

»Mé nitro je jak nedobytná pokladna, chcete-li mi něco svěřit, my lady,« odpověděl vážně.

»Brzy se už rozloučíme, jak víte, pravila jsem, «a chtěla bych dnes večer pozvat vás a Williamse k sobě do kajuty, pokud byste měli po službě čas.«

»Ano, díky,« odpověděl hned, »od deseti večer do šesti ráno jsme vám k službám a můžete se na nás zcela spolehnout.«

Položila jsem si prst na ústa, abych mu naznačila, že věc je tajná, a většinu dne jsem proleňovala na zádi, pozorujíc moře a oddávajíc se snění o zábavě, jež mne očekává v noci.

Samozřejmě bylo nutno učinit nějaké přípravy a podplatit stewardy, aby si nevšimli případného hluku v mé kajutě, protože bych, jak jsem jim řekla, chtěla před zakotvením ve Funchalu uspořádat intimní večírek pro několik mladých dam.

Po večeři jsem se všichni odebrali do kajuty a tiše jsme ulehli na lůžka ve večerních šatech. Lamy jsme ponechali zažehnuté a rozmanité obcerstvení bylo už připraveno. Po kratší době, když veškeren ruch ztichl, otevřely se dveře naší kajuty a vplížili se dva hezcí mladíci ve svých parádních uniformách. Vzorně zasalutovali a zlíbali mne dřív, než jsem stihla vstát z lůžka. Patty zastrčila závoru na dveřích a zlomyslně jim sdělila, aby si dobře uvědomili, co dělají a čeho se dopouštějí a že by je to mohlo stát službu. Tu ji oba chytili a přes její upejpání a předstíraný odpor, ostatně velmi slabý, ji zmuckali také. Bylo zahájeno.

Kadeti byli při chuti a brzy a hravě se vypořádali s paštikou z divočiny a spláchli ji několika poháry šampaňského. Všichni jsme si připili na zdar našeho večírku, kadeti, já i moji věrní. Pili jsme pohár za pohárem v družném rozhovoru a já jsem cítila, jak už mi počíná vřít krev. Simpson seděl vedle mne. Přitáhla jsem si ho na klín a pravila jsem: »To je ale hezký hošík. Tak jen šel a neupejpal se dát pusinku své starší sestřičce!«

Hošík se neupejpal a naše rty se spojily v dlouhém polibku a já jsem cítila, jak se celý chvěje, neboť mi spočíval přímo na nadrech.

»Měl jsi už nějakou milou?« zeptala jsem se zvědavě. »Ano, my lady, byla to jedna hezká holka v Kapském městě. Užil jsem si s ní hodně zábavy, když jsem se ovšem dostal na pevninu.«

»Cože? Tys byl tak nestydatý, že sis na ní něco dovoloval?« zvolala jsem pohoršeně.

»Jakpak ne, vždyť si mne brávala do postele.«

»Ty drzý nestydáku, a to tak bezostyšně vyprávíš mně? Mně? Nuže, slečno Prudeová a všichni ostatní, chyťte ho a stáhněte mu kalhoty! Mám tady pěknou metličku, která ho přivede k mravnému chování,« vykřikla jsem a s dobře hraným odporem jsem ho od sebe odstrčila.

»No, to je ale zpropadený žertík. To bych se na to podíval,« zvolal, nejsa si zcela jist svou pravdou. »Sem, Petře, kamaráde,« volal na Williamse, »Pojď mi pomoci, nebo mne ty mrchy opravdu přemohou!« A začal se zuby nehty bránit.

Mrkla jsem významně na Petra Williamse, ten okamžitě pochopil, a vbrzku byl nešťastný Simpson přemožen, obnažen a přivázan k jednomu lůžku, ačkoli jeho obrana byla zuřivá. Jak jen se červenal, když mu vyhrnovali košili, až se objevila jeho bělostná mládenecká prdel. Dlouho ovšem bělostná nebyla. Nikdo si nenechal ujít vášnou příležitost beztrestně si plácnout a Simpsonovy hýždě dráždivě růžověly. Všem se nám to líbilo, jen on to nechápal.

Byl však statečný a já jsem ho mrskala březovou medičkou nepříliš krutě, a když mu z očí vyhrkly slzy a brko mu stálo jako voják na vartě, kázala jsem ho osvobodit.

Je jen pochopitelné, že nám potom ze všech sil pomáhal přemoci proradného Williamse a mrskací hrátky se opakovaly. Když bylo po všem, vlastně skoro po všem, upravili jsme se a dohodli jsme se na zásadě »co tam, to tam«. Popili jsme šampaňského a s veselým smíchem jsme si připomínali některé žertovné jednotlivosti těchto dvou exekucí. Mezitím jsme si navzájem dovoľovali různé necudné hmaty a pohyby, líbali jsme se a laskali.

Oba kadeti už zase měli své bimbasy ve stavu pohotovosti a já jsem pravila velmi vážně: »Měli byste ty své hračky vyzkoušet tady na děvčatech,« a pokynula jsem směrem k Patty a k Selině. »Protože Annie, to milé děvče, ho má urostlejšího než kterýkoli z vás dvou. Takže svlékejme se, kdo dřív!«

A teď teprve nastal ten pravý rej. Všechny zábrany byly ty tam, všichni jsme byli jako posedlí a neúnavně jsme střídali partnery v těch nejnemožnějších složeních a polohách. Nejvíc nás pobavil Annie-Charlie, když zpracovával tu cudnou slečnu Prudeovou tak dovedně a usilovně, že rozkoší přímo omdlávala a v těch milostných mrákotách vykřikovala takové oplzlosti a čuňstva, jakých by nebyl schopen ani ten nejzpuštější přístavní nádeník.

Trvalo to až do pěti hodin ráno a myslím, že jsme nezapomněli na nic. Svého osobního vrcholu jsem dosáhla, když jsem ležela na Williamsovi navlečena na koníčka, do kakaové dírky mne píchal Charlie a Charlieho ještě shora Simpson. Slečna Prudeová a Patty se oddávaly náruživé ližbě. To byla noc, to tedy byla noc.

Pak už jsem nikdy nezažila nic takového. Můj zdravotní stav se ovšem valem zhoršoval a ani příjemný pobyt na Madeiře mi nepomohl.

V květnu jsem se vrátila do Anglie a od té doby o mne pečuješ ty, můj drahý Waltře, a jsi mi ošetřovatelem pečlivým a služebníkem věrným a oddaným. Bohužel však už nejsem s to, abych vyzkoušela i jiné tvé služby a zemřela roníc milostnou šťávu v tvém mužném objetí.

Pokud vůbec je na tomto světě nějaká požehnaná hodnota, pak to není nic jiného než povedená šoustačka. Amen! Už mi poslední péro padá z ruky...